

The background of the entire page is a close-up photograph. On the left, a bright yellow flower with long, slender petals is in focus. To its right, a dandelion seed head is shown in a state of disintegration, with its white, feathery seeds blowing away. The background is a soft, out-of-focus green, suggesting grass or foliage.

Változás

*irodalmi antológia
arról ami jön és arról
ami távozik*

Változás antológia

Változás antológia

**arról ami jön
és arról ami távozik**

Szerkesztő: Komáromi János

ISBN 978-615-5539-21-3

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Paks, 2017

Nyomdai előkészítés, borítóterv:
Juhász Krisztina, Komáromi János
Nyomta és kötötte: Séd Nyomda Kft.
Felelős vezető: Katona Szilvia

Tartalomjegyzék

Előszó -----	7. oldal
Adorján Dávid Attila -----	8. oldal
Áfra Piroska -----	13. oldal
Bajziczné Panni -----	18. oldal
Bakos Bianka -----	23. oldal
Dinnyés Viktória -----	30. oldal
Erdődi Attila -----	34. oldal
Farkas Napsugár Kitti -----	41. oldal
Fazekas Margit (Szomorúfűz) -----	46. oldal
Fedák Anita -----	56. oldal
Fuchs Gábor -----	70. oldal
Greta Green -----	77. oldal
Horányi György -----	83. oldal
Jószay Magdolna -----	90. oldal
Kajári Bettina -----	95. oldal
Kisháziné Vincze Julianna -----	104. oldal
Komáromi János -----	108. oldal
Kovács Éva -----	129. oldal

Kulimár János -----	137. oldal
Kutasi Horváth Katalin -----	147. oldal
Lépő Nagy Rozália -----	153. oldal
Mária HS -----	161. oldal
Mráz Erzsébet Irma -----	165. oldal
Nagy Gábor -----	179. oldal
Pákovics Bernadett (Elisabeth L. Blake) -----	184. oldal
N. Péntek Zsófia -----	188. oldal
Rózsa Andrea -----	194. oldal
Sándor Zsófia -----	202. oldal
Soós Katalin -----	212. oldal
Stramszky Márta -----	221. oldal
Dr. Szikszay Péter -----	228. oldal
Szücs Éva -----	232. oldal
Tóth János Janus -----	236. oldal
Tóth Rozália -----	246. oldal
Tumpek Anyko -----	257. oldal
Vidákovics Csaba -----	261. oldal
Vilcsek Adrienne -----	271. oldal
Zsatkovics Edit -----	275. oldal
Zsonettek -----	281. oldal

Változás

Mennyi minden jut eszünkbe erről a szóról...!?

Nagyon sok várakozás, vágyódás, félelem, feszültség, örömteli izgalom, türelmetlen tenni-akarási kapcsolódik hozzá, előzi meg.

A Változás teremti meg annak a lehetőségét, hogy új dolgok kerüljenek az életünkbe, új ismeretségek, új kapcsolatok, új ismeretek, új tapasztalatok... A megszokott, a megcsontosodott, megunt összeroppan, szét töredezik, lefoszlik rólunk, hogy helyet adjon valami újnak, élettel telinek.

Van, hogy a Változásnak örülünk és boldogan csodáljuk, ami eredményeként kialakul, létre jön. Van, hogy félelemmel, kételkedéssel fogadjuk és eredményét rossznak érezzük. Ám az ilyen esetekről is kiderülhet később, hogy bizony áldást hozott az életünkbe.

A Változás teremti meg annak is a lehetőségét, hogy helyre hozzuk, jobbá tegyük amit elrontottunk. Amikor Változás van, akkor lehetőséget kapunk, rajtunk múlik, hogy mit hozunk ki belőle, ha tehát az eredmény rosszabb lesz, mint a kiindulás volt, arról nem a Változás tehet.

A Változás maga az Úton levés... és ahogy a régről ismert mondás tartja: Úton lenni az Élet, megérkezni a Halál.

Tehát örüljünk a Változásnak, mert azt jelenti, hogy Élünk!

A kötetben szereplő alkotók lehetőséget kaptak, hogy megmutassanak magukból, az alkotásaikból néhányat. Hogy mit hoztak ki ebből a lehetőségből azt ítélje meg mindenki maga! Lapozza át a kötetet, nézze meg a képeket, olvassa el a verseket, novellákat.

Reméljük a kötet hoz Változást az olvasó életébe. Ha csak néhány percre változik a kedve jobbra, fut át Önön a kellemes borzongás, elszorul vagy éppen könnyűvé válik a szíve, megjelenik egy könnycsepp a szemében vagy mosolyra húzódik a szája... akkor már megérte!

Mindenkinek jó szórakozást kívánunk!

Juhász Krisztina és Komáromi János (koma)

Adorján Dávid Attila

1991. június 23-án láttam meg a napvilágot Budapesten. Szerencsésnek érzem magam, mivel szüleim gyermekkorom óta támogatják művészi ambícióimat. Az egri Eszterházy Károly Főiskola történelem-etika szakán történelem alapszakos bölcsész diplomát szereztem, majd az Eötvös Loránd Tudományegyetem ókortörténész szakirányán végeztem. Imádom a történelmet, a szépirodalmat, a filozófiát és a komolyzenét.

A művészet kiemelkedő helyet foglal el az életemben. Bár főként festéssel foglalkozom, gondolataimat szeretem verses formába önteni. Stílusom az évek folyamán sokat változott, de az emberi viszonylatok, az egyén, a közösség, természet és Isten metafizikai konstellációi állandóan visszatérő elemei művészetemnek. Azt vallom, hogy a költészet modern világunkban is képes az emberi létezés legmélyére ásni, nemes és tiszta érzéseket, gondolatokat kiváltani, üzeni, nevelni, gyógyítani.

Rokonaimat, barátaimat, ismerőseimet arra szoktam kérni, hogy szánjanak időt a művészetre, mert egy kép, egy szobor vagy vers mindig érdek nélkül ad, ráadásul milyen sokat!

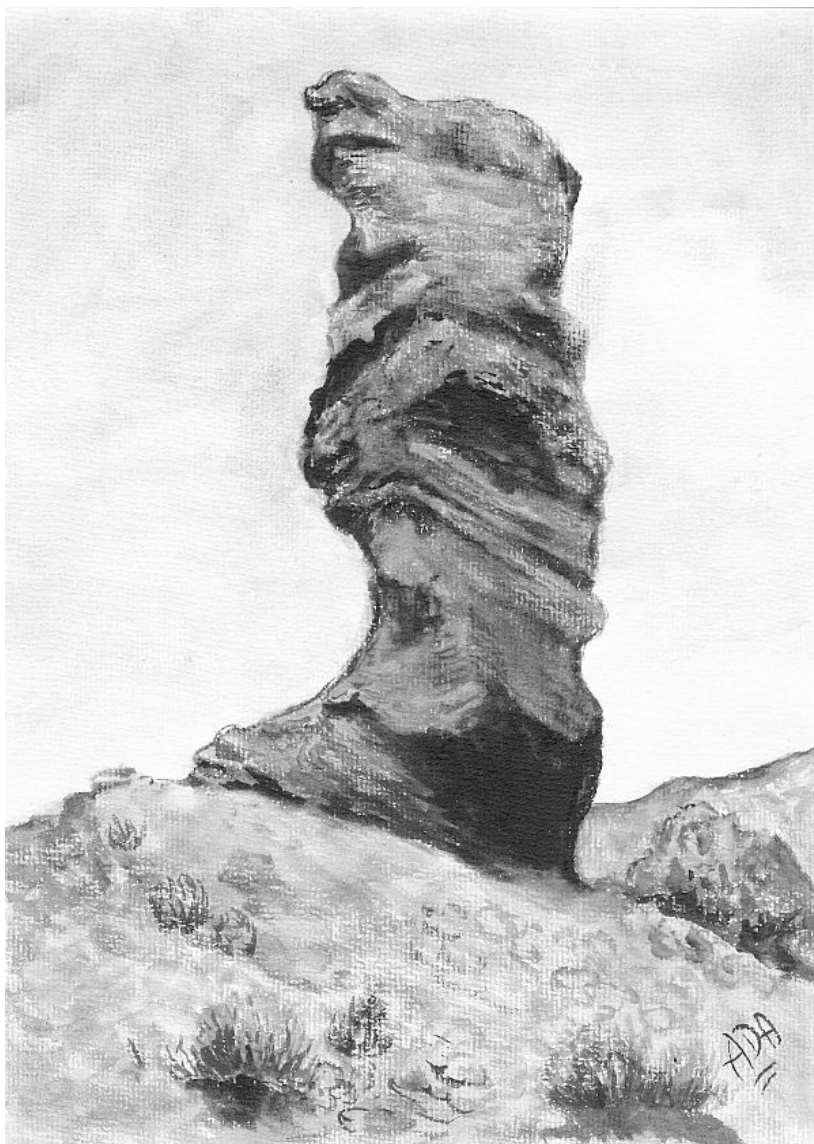
Az a leggazdagabb ember a világon,
aki megtorpan, ha igaz szépet lát.

Idő kerék

Nézd ahogy fordul a nagy kerék,
ahogy az óra másodpercet mér
s egyszerre megáll a mindenség
múlt és jövő összeér.

Lepereg egy esztendő
jéggé fagy az örök idő
az óból most új, más sarjad
más vagy, mégis önmagad.

Köszöntsed a mást, az újat
ami megint reményt adhat
s mert a kezdet misztérium
nem értem, hát csak bámulom.

Szélmarta

Vis vitalis

Mozogni, változni, érezni kell!
Pezsdül a vér, szárnyal az ifjúság
Fiúnak lány, leánynak fiú felel
Szeretni, imádni, rajongani
Ez legyen az egyetlen igazság!

A „non movere” csak a halott jelszava
„In situ” maradjanak csak a fragmentumok
Engem várnak óceánok, hegyek, oázisok
Az öreg bolygó összes csodája
Hátrahagyom a sok poros limlomot.

Csatlakozz hozzám, gyere velem!
Csináljunk egy jobb, emberibb világot
Démoni árnyak, fegyverek, mérgek
Nem kellene se neked, se nekem.

Mindig csak építs, ne szórj semmire átkot
S úgy élhetsz mint hajdan a szent királyok.

Alkotni, formálni, haladni kell!
Pezsdül a vér, szárnyal az ifjúság
Barátnak barát, társnak társ felel
Szeretni, imádni, rajongani
Ez legyen hát az egyetlen igazság!

Újjáéledő

Áfra Piroska

Áfra Piroska néven írok. Hajdúnánáson születtem, itt is élek a családommal. Három fiúgyermek édesanyja vagyok. Tanítómagyar és tánc-drámapedagógus szakokon végeztem Debrecenben, a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskolán. Itt szereztem meg a pedagógus szakvizsgát is. Egy helyi református iskolában tanítok 2000 szeptemberétől.

Mindig szerettem az irodalmat, a költészetet. Komolyabban két éve foglalkozom írással. Két saját kötetem jelent meg eddig (Gesztenyevirágok, Csillagok között). Több Irodalmi Társaság állandó szerzője vagyok. Sok-sok antológiában, folyóiratban, pályázaton részt vettem már.

Egy saját szervezésű Szellemi Műhelyt is vezetek. Szóval ahol alkotók és alkotások vannak, szinte mindenhol megtalálható vagyok.

Legyen ünnep!

Hópihe szállong, csillog a légben,
könnyeden ring az ég peremén.
Hófehér álom száll a vidékre, ha
Itt a karácsony, s az ember remél.

Siklik a szánkó, csúszik a jégen,
zöld fenyő illata messze kísér,
csordultig szívünk nagy szeretettel,
színarany csipkében alszik az éj.

Négy fényes gyertya, ünnepi díszben,
hótiszta öröm, minden fehér...
ezüstös csillag leszáll ma hozzánk,
csendesen érkezik e szent tünemény.

Nem kell a szó most, illatok, színek,
csillagszóró fénye vígan cikáz,
varázslat árad, csodás az élet,
elfeledni készül baját a világ.

Hívogat az asztal, gazdagon terítve,
körbeül rajta a nagy család...
felhangzik egy ének...
s a csillogó szemekből legördül
könnyként a boldogság...

Hópihe szállong, csillog a légben,
könnyeden ring az ég peremén,
hófehér álom száll a vidékre,
míg lesz karácsony, a szeretet él!

Ébredés

Rózsaszín álom: cseresznyevirág.
Tavaszi reggel szirmot bont az ág.
Jégcsap ha olvad, szitál a dér,
Dermedt rügy pattan, életre kél.
Szívedbe rejti szép mosolyát,
Játszik a széllel, semmi se fáj.
Új élet ébred, csillog a táj,
Olvadt hó csöndjén hóvirág tanyáz.
Aranyló szikrát lobbant a fény,
Könnycseppek kelyhén
Smaragd remény...
Gyöngyharmat-lelkű titokvirág
Csillag-szötte vászon ég homlokán.
Színpompás kép fest szerelmeket,
Harmathegyből csöndes eső perreg.
Roppan a jég és dúdolnak a fák,
A téli álomból ébredni kezd a világ.

Tégla

Jogtalan a jog, mely elvileg mindent rendbe hoz.
Időről időre megírja, ki a gyilkos, ki a préda.
Úgy volna ez mind igaz, ha minden ember, mint
A téglá, egyformára volna gyúrva.
S mindenki akként gyártódna, mint milliányi agyag,
S hasonló anyag, hol az agy, szív helyett szóló akarat.

Hasonló anyag, hol az agy, szív helyett szóló akarat.
S ki lélekben gyilkol, az büntetlenül tagad?!
S annak mi a jutalma ki mindig ember marad?!
Törvény-Jog-Hatalom...holnapra az összes szabály és
Akta, csak papírhalom.
Ki választja szét a rosszat a jótól, a sötétet a fényhozótól?!

Ki választja szét a rosszat a jótól, a sötétet a fényhozótól?!
Az életben tenni rendet, nem a halál után vágyni a mennyet!
S ki falat kalapál, hagyja abba már!
A romboló hang a fejben visszhangra talál.
Mocskos sár, nehéz sors, nehéz kereszt...
Kivel osztzkodol ezen, romlásból épülő reménytelen?!

Kivel osztzkodol ezen, romlásból épülő reménytelen?!
Fekete röggént pergő szavak nyakadra tekeredtek,
Iszapos formaruhád láttán angyalok felnevetnek.
Árnyékon nyúlós csend remeg,
Javíthatatlanul az igazságot keresed!
Tarolja le valaki a halált! Az majd megteszi a hatást!

Tarolja le valaki a halált! Az majd megteszi a hatást!
Az lenne az igazi igazságszolgáltatás!
Ne a temetőben virítsanak a nárciszok!
Erre kellenének paragrafusok!

A gyöngyvirág dala

A tavaszi szelek virágdíszben állnak,
csilingelő gyöngyvirágok vígan muzsikálnak.
Megfürödnek százszor fényes napsugárban,
Szétgurulnak gyöngyként e vidám világban.

Bolondos április játszik illatukkal,
A legszebb virág te vagy: hófehér kis angyal!
Csengettyű a szirmod, rejtelmes a neved,
Talán nem is csoda, hogy mindenki szeret!

Hirdesd hangos szóval, ünnepnapok jönnek!
Üzend meg az embereknek: mindig szeressenek!
Hozzon a kikelet lelki tisztaságot,
reményt, őszinte szót, szép emléket, álmot...

Bajzikné Panni

A mindennapokban használt szavakat kevésnek gondolom érzelmeim kifejezésére, ezért azokat rigmusba öntöm.

A természet, a Balaton látványa által megfogalmazható költeményeken túl örömet, bánatot, fájdalmat, vágyakat és véleményeket hűen tükrözik verseim, melyekben engem láthatnak, ismerhetnek meg mindazok, akik megtisztelnak figyelmükkel.

Álmodozni jó!

Álmodozni jó!
Nyárban
puha hóhullásról,
zord szépségű vad sziklákról,
hegytetői hó-gyopárról.

Álmodozni jó!
Télen
tüzes lángú nyárról,
sivatagi forróságról,
szellő keltő borzongásról.

Álmodozni jó!
Melegben
egy hűs patakról,
tengerparti fuvallatról.

Hideg
szélben strandolásról,
égig nyúló homokvárról.

Álmodozni jó!
Napsütésben teliholdról,
éjjel verőfényes tájról.
Álmodozni ifjúságról,
szívszerelmes mézes csókról.

Vissza nem térhető korról.
Álmodozni jó!

Varázskör

Szurok éjben, erdő mélyén
fénytelen a hallgatás.
Lombos fának szellem árnya.
Varázskörben gomba, száz.
Kör közepén tündérkastély,
Tündérkirály vára áll.

Régi-régi csuda mese,
nem babona! Mágia!
Holdtöltekor rituálé,
csigavonal kanyarja.
Bölcs gondolat, életerő,
spiritizmus vonz oda!

Felsőbbrendű energiád
röpíthet bódultan,
mutatja a helyes irányt
a rejtélyek táltosa!

Vágyakozás

Mit is áhít minden ember:
boldogságot egy életre.
Mély, lélekbe markolót,
érmekből ki nem fogyót.

Megleljük a kívánságunk?
Megtaláljuk titkos álmunk?
Rálátunk-e örömekre,
csöndbeszédes, halk időkre?

Olyanra, mit nagyon vágyunk.
Olyanra, mit mindig várunk.
Ami keveseknek adatik meg,
ami mellett nem futunk el.

Ami nem csak illúzió,
de az ábránd, földi való
mérlegre tett egyezsége,
szívünk óhajtó reménye.

Amely nem csak álom marad,
ami mindig velünk halad
melengetős szeretettel,
kicsorduló érmekkel.

Kísérője fantázia,
a végtelen romantika.
Andalító, légbe szálló
harmónia.

Az éjszaka leple alatt

Az éjszaka leple alatt
meghányom-vetem
a nap eseményeit,
ahol az elme
kénye-kedve
szerint a gondolat
átrágja magát.
Forog, nem csitul az
észkerék, dohog,
gőzgép sebességgel
kattogtatja
a tények történéseit.
Vajon a jövőt tekintve
döntéseim
jó irányt vettek? Nem
elveszejtnek,
facsarva- kicsavarva,
akár jó szándékot
az ördögnek
pokolba vezető útján?

Bakos Bianka

Pillangó-változások

Nyikorgó tetteink
feszült mozdulatai,
szembesítik énünk
eltitkolt arcait
Éhesek vagyunk
a szépre, az igazra
Álmodtunk egy életet,
ám elkerül otthona

Hullámzó sorok közt
egy áldott szó rikít
– melegíti szívünk,
fájdalmat csillapít
Fessünk színekabátot
– öleljen, végtelen!
Oldjuk fel szárnyunkat
– változzunk lélekben!

Ébredés

Féktelen ütközések halmaza léted imázsa
lélekromok alatt nyílik életed virága
Valóságon alapuló események sokasága
képzelt tünetek alattomos kórsága
Tömegek létezése, folytonos sodrása
tetteik elemzése, leláncolt tudása
Hitrendszerbe dobozolt örökös vaksága
fényévekre száműzött ember igazsága
Múlton töprengő néma herceg rózsája
vérben csörgedező ezernyi lét formája
Jelenben repedező érzékek koldulása
kereső tekintetek fátyolos bódulása
Szíved visszhangjának apró suttogása
minden ébredés Egy öröklét forrása.

Nap szülötte

Most beleszól a nyers
hang az édes évekbe
Most hajnalpír mutatja
metsző fogát szívembe
Most aludnék egy napot
kerek Holddal temetve
Most érezném a vágyat,
mit öklöm tartott remegve
Most halnék én újra,
élőbb lennék, mint előtte
Most újraírnám kőszorsom
– így volnék a Nap szülötte.

Úton

Örökké szólna
minden harang,
ha megszűnne
a világ-ostrom
Virágokkal
kikövezett
napjárdák
vezetnének
az Életsoron

Múltba veszett
kopjafák még
égetik az élőket
– dermesztő
alkonyattal
halálunkig
kísérnek

Szűk a csend,
mi elvezet
az alagútig
– délibábos
csomagban
leköszön, majd
szétbomlik

Csillagtéren
békét hirdet,
aranyat szór
egy ritka álom
Kőbatyukat
végigvisszük,
ám tétlen
alszunk
lét-párnánkon.

Felszínen

Pocsolyában két kezünk,
Napunk másutt fénylik
Felriadunk álmunkból,
szemünk mégse nyílik
Évezredes bolondharc-gyár,
mi feszíti lelkünk
Szunnyadó szikrával
felszínes a testünk
Telepszik a moha,
ott is ahol nem kéne
Loholunk valahova,
célunkat nem érve
Megsüti az emberiség
kőszikla kenyerét
Félelemmel, de eszi azt,
vaj sincs a tetején
Mélabúval indul neki
az élet poros útjának
Sodródik a vak sötétben,
ébersége teljes híjának.

Folyton...

Ahogy szakad az ingről a gomb,
ahogy suhan az idő felettem,
ahogy megszólal mélyen a gong,
ahogy jégpáncél burkolta életem,
ahogy csodaszép Földön a domb,
ahogy tengerben úszik a szüntelen,
ahogy mindenki kifelé zsong,
ahogy befelé csendes a végtelen.

Ízeink

Ízeinkben megbújik
az erkölcsök réme
Feszülő migrén
a sosem-volt fejben
Éheznek ujjaink
a vérző sebekre
Kihaló faj lettünk
– karcos a pereme
Olvasztótégelyben
üldöz a rendszer
Némán sikít a fegyver
nélküli ember
Testünkben terjed
a rák meg a fenéje
Vallásunk nyomai
rohadó letétben.

Kéreg

Inakkal feszített múlt-kéreg,
ha életben tartanám mérgedet,
nem sütné rám Fény csillaga;
könnyem, síromon megalvadna.
Tiltanám a jövőt megszülni,
hagynám az álmot kihűlni;
apadna szívem kegy-vére,
alattam szőne csak kedvére.
Vesződnék az ibolyán túl,
írhatnám magam oktalannul;
üres könyvet kiolvasnám,
keresztemet feláldoznám.

Rapszódia

Vegyületben keringő
évezredek zsibbadnak
szűkölködő ereinkben
Mikor a könny kicsordul,
befesti izzó vörösre
az igazra éhes ajkakat
Minden alszik a Nap
fényében, élőknek
hisszük fagyos ráncainkat
Éjjeli révület kíséri kóros
tetteinkben ragadt
síremlékeinket:
ágyban sújt
a dögvészroham,
rózsafüzér
– hangtalan
Apránként levesszük
a bogarat elménk
zakatoló vasútjáról,
siklani hagyjuk – eleven
Bezárulnak fapados útjaink
leköszönő sorompói
– mezőkön heverésznek
S mikor gondolat-golyvákat
betekeri ősz hajunk
végtelen fonala,
zsebre tett kézzel megírjuk
életünk heveny iratát
– örök láng ég
mécseseinkben.

Pillanat

Elfekszem ott, ahol
Isten kicsit elringat
Gyönyörű tájakon
végigvisz egy gondolat
Albumba fűzi lelkem
életem képeit
Szemem tükre leveti
földkori lepleit

Testem szenderül,
beleillett énem
Édeni a pillanat,
szívemmel is érzem
Cselekvéseimet
szenteli az Örökké
Fényében alszom,
utam a Végtelené.

Árnyékok és fények

Hajlik a mézcsepp,
olvad a jég
– ébredésben tetten ér
Törékeny lángjait szórja
a fény, gömbölyű
szemmel hízásra mér
Árnyékban hűsöl
a testem, mi véd
Alvadó létem
aranyban ég
Kedves a szellő,
mi végig kísér
Múltamat lágyan
átfűzi a tér
Pillangó-színekkel
magához kér
- labdázna mind,
kik itt vannak még.

Dinnyés Viktória

Az írás szabadság, repülés, zuhanás és megsemmisülés. A papíron a gondolataim vígan táncolnak – remélem, hogy másoknak is tetszeni fognak.

Kezdetben a fióknak azután a barátoknak írtam. Ők biztattak, hogy érdemes nekivágni az útnak és remélem, hogy sok embernek örömet okozhatok. „Civilben” a közszférában is erre töreksem. Segíteni és örömet okozni. A hétköznapiokon igyekszem jó társ és anya lenni.

Budapesten születtem, jelenleg is itt élek, figyelem az embereket – megfigyelem őket, ők a műzsáim belőlük meríttek ihletet.

Két puszi

Gyere Bubi, kis kutyuskám – ide a hónom alá, aludjuk. Milyen jó Anya-illatod van! Az előbb ment ki a szobából, és máris hiányzik, hiába adott sok puszit. A könyvet is kiolvastuk – kár, mert olyan izgalmas volt. Amúgy ezért nem tudtam elaludni, mert egyfolytában gondolkodtam a folytatáson... mondjuk aztán mindig sikerült, mert még sose maradtam fönt egész éjjel. Nem is tudok, mert Apa hiába engedi meg, hogy szombaton megnézzem este a meccset, mindig elalszom. Olyan jó, hogy tudok Vele beszélni telefonon, bár dühös vagyok Anyura meg Apára, mert nincs saját mobilom, pedig mindenkinek van már az osztályban. Az jó, hogy Apával is lehet mindig mindenről beszélni, meg hogy Vele is sok minden történik, legalább elfoglalja magát és nem hiányzom neki folyton. Tudod nekem is nagyon rossz, ha nincs velem és hiányzik, régen sokat sírtam Anyunak, de most már más, most rengeteg mindent csinálok. Ott az iskola, a barátaim, a tengerimalacom, az öcsém, a foci, az úszás, a roller, a bicikli. Azért jó lenne egy mobil, mert azzal játszani is lehetne. Most hétvégén is nagyon el voltam foglalva. Szombaton a szokásos leckeírás, takarítás, porszívózás, amit utálok, de közben meglett a fogszabályozóm. Mondtam is Anyának, hogy nem szeretem csinálni, de ő épp WC-t pucolt, amit még jobban utálnék. Ma délelőtt meg elsőáldozó voltam. Hetek óta készültünk rá az Atyával. És képzeld mindenki ott volt. Anyu, Apu, Bálint, Ildi az egyik mamám és az egyik papám, a másik mamám és a másik papám, az egyik nagybácsim és az öcsém aki nagyon rendes volt, mert nem sírt pedig még pici, és a dédi aki sírt pedig már majdnem kilencven éves.

Azt mondta, hogy meghatódott, ami olyan érzés, hogy valaki nagyon örül, meg büszke és boldog egyszerre, de tényleg annyira, de annyira, hogy kicsordulnak a könnyei. Anya mondta, hogy ezek örömkönnyei és ő már csak tudja, mert neki is vannak – én láttam az anyák napi műsor közben, meg tavaly a bizonyítványosztáskor. És képzeld ez a rengeteg sok ember mind feljött hozzánk és megköszöntöttek. Apa azt mondta ez az én napom. Anya félt, de én tudtam, hogy elférünk, mert a dédi mindig mondja, hogy sok jó ember kis helyen is elfér. A dédi meg öreg és sok mindent látott, úgyhogy mindig igaza van. Csak most már nem olyan éles a szeme, úgyhogy szemüveget hord. Jaj, majdnem elfelejtettem, hogy tegnap gyóntam. Sokat készültem rá magamban lelkileg, meg Apával hangosan. Na azért Apának se mondtam el mindent, meg neked se fogok. Tudod mi az a gyónási titok? Az nagyon jó dolog, mert az azt jelenti, hogy a pap nem mondhatja el, amit neki mondtál. Az azért jó, hogy Anyuék nem tudnak meg mindent rólam. Például azt, hogy rossz fát tettem a tűzre – azt, hogy ez pontosan miért így mondják, megkérdézem majd a dédit, aki ugye mindent tud, csak nehogy elfelejtsem. Mostanában amúgy sok mindent elfelejtetek, például megenni a tízórait és az uzsonnámat. Mert Anyu azt nem érti meg, hogy nekem annyi dolgom van, ami eltereli a figyelmem. Persze ő ezért szomorú, meg azt mondja, hogy kilukad a gyomrom egyszer az éhségtől. Szerintem ezt nem gondolta komolyan, mert én még nem láttam lukas hasú embert, meg aztán ezt a kilukadt gyomros dolgot a dédi sem mondta soha. De azért ezt meggyóntam, mert nem jó dolog Anyut keseríteni. Amúgy sokat gondolkodtam mostanában

az Istenen. Emlékszel régen, amikor kicsi voltam és el voltam keseredve mennyit beszéltem hozzá? Ma már tudom, hogy ezt úgy hívják imádkozás. Nekem mindegy mi a neve, de úgy érzem nem hallgatott meg. Pedig a dédi azt mondta, hogy a Jóisten teljesíti a kívánságomat, mert szereti a gyerekeket. Én hiába kértem, Apu nem lakik velünk. Nekem két szobám van – egy Anyuéknál és egy Apuéknál, és van négy nagypapám és négy nagymamám, sok nagybácsim és nagynénim, és van Bálint és Ildi, meg a tesóm. És ez a sok ember mind szeret engem. És Apa eljön minden reggel értem, hogy suliba vigyen. Azért a dédinek mégis csak igaza lehet, tényleg szeret engem az Isten. Én meg a puszikat szeretem: egyet Apától reggel, és egyet Anyától este.

Átváltozásom

Először karodba
zárkóztam,
majd az ajkadba
merültem,
pillámra telepedtél,
szememben látlak,
szívemben dobbansz,
örökké.

Erdődi Attila

1954-ben születtem Budapesten.

A versírás régóta érdekel. Témáim – úgy érzem – sokféle irányulnak: természet, sport, család, a hétköznapiok történése, történelem, a világban zajló dolgok megírása verseimben.

Első verseskötetem 2004-ben jelent meg *Versek* címen. 2004-től vagyok az AMF, majd a Pieris oldal versírója.

Antológiában 2016-ban szerepeltem, majd ugyanebben az évben Net-kötetem jelent meg *Versekbe írt világom* címen az Info-Szponzor Kft. kiadásában.

A nap fénykoronája

Néz le a Nap derűs tekintettel,
Lelkem is örül, vidám ma reggel.
Üdvözlöm mert látom, jó a kedvem,
Fényesen ragyog, ezért szeretem.

Az ég vándora nagy utat tesz meg,
Keletről indul s nyugatra megy.
Fénykoronáját ő „felemelte”,
Az ég tiszta kékje is tükrözte.

Pirosra hevült a kerek „arca”,
Egész nap szépen süt Ő ragyogva.
Ég „tükrében” virít tüzes „szeme”,
Kedvesen meleg a tekintete.

A fénysugarakat messze szórja,
A „szivárvány-hidakat alkotja”.
Földre „aranyruháját” teríti,
Természet, élet együtt köszönti.

A világegyetem a föld „lelke”,
Benne rejlik gyógyító ereje.
Feltölt minket energiájával,
Megáld minket fénye csodájával.

A tenger

Szelíden hullámszik a tenger,
Lendül, ring a szél erejével.
Nyugalom és vadság él benne,
Érdekes, változó élete.

Nap nyitja rá a fényes „szemét”.
Kékes-zöld, fodros tükrébe néz.
Hódítja ember bátor, merész,
Vele szembeszáll sok tengerész.

Amikor nyugodt, néha csendes,
Attól olyan szép, különleges.
Hajók úsznak rajta bíz' messze,
Hív kalandra és élményekre.

A víz alatti élete más,
Színvilága gyönyörű, csodás.
Ott minden izgalom, kihívás
Rejtélyes, ezer-arcú világ.

Ránk legtöbbször nagy hatással van,
Bizony tudjuk: nem is ártatlan.
Olykor a küzdelem halálos,
A tenger sok embert mégis vonz.

Ébredj Világ

Békétől, nyugalomtól messze,
Még háborúzik ember szerte.
Akaratos és dühös szíve,
Nem akar megbékélni benne.

Sokszor álnok nyugtalan lelke,
Félelmetes, ösztönös tette.
Veszélyt jelent az életekre,
Fájdalmat, könnyet hoz földünkre..

A Nap vörös „szeme” könnyez, „sír”,
Életek arcán a fájó kín.
Szívekben nagy bánat, folyik vér,
Földünkön sok helyen, nagy a tét.

Mondd: mikor lesz a Földön béke?
Várunk rá már több-ezer éve.
Ember, mutass végre jó példát,
Kell a béke, kell a szabadság!

Mutasd az utat hol az irány,
Gondold meg ember, ébredj világ.
Követőkből ne legyen hiány,
Gyere kövess, tovább már ne várj.

Egy régi emlék

Emlékszem szép nyári nap volt,
Szívem szerelemre hangolt.
Találkoztam vele akkor,
A Margit szigeten hatkor.

Sétáltunk, néha megálltunk,
Majd egy kicsit össze bújtunk.
A jövőről álmodoztunk,
Örültünk, hogy találkoztunk.

A gondokat félretettük,
S boldogan öleleztünk.
Kizártuk a külvilágot,
Szőttük a szerelmi álmot.

Nagy volt és erős a vágyunk,
Izzó tűz fiatalságunk.
Szívünk és lelkünk zenéje,
Örömeiben szólt kedvére.

Boldogan átöleltük egymást,
Nem bántuk, ha valaki meglát,
Az idő gyorsan repült és szállt,
Mégis minden perce volt csodás.

Sétányról figyeltük a Dunát,
Rajta úszó zenés hajóját.
Daloló utasok hangjától
A folyó vize is visszhangzott.

Néztük a távolodó hajót,
Dallam, a jókedv ránk is hatott.
Dalolt a szerelem szívünkben,
Boldog percek voltak, emlékszem.

Egy emlék rólad gyönyörű lány,
Múlnak az évek évek után.
Szerelmed, hangod, csókos ajkad,
A régi múltból kedves marad.

Író gépek

Kipp-kopp, kopognak a gépek,
A billentyűk rajta épek.
Gyáriak és egyediek,
Többféle színben készültek.

Gép betűire ütnek ujjak,
Kopogják a ritmusukat.
Egykedvű hölgyek és urak,
Rajta órákat dolgoztak.

Nekik szöveget diktáltak,
Figyelmesen koncentráltak.
Szavakkal és mondatokkal,
Írták a fehér lapokat.

Dolgoztak a fürge ujjak,
A billentyűk zakatoltak.
Jobbra-balra, le-föl hangok,
Furcsa monoton dallamok.

Egy jó gépíró virtuóz
Megbecsült munkaerő volt
Eszköze és kattogó gépe,
A múlt robotja már nem kopog.

Író gépek az asztalon,
Megbecsült régi darabok,
Látni milyen remekművek,
Érdekes a ma emberének.

*(Egy Barátomnak írtam **Író gépek** megnyitójára.)*

Farkas Napsugár Kitti (WN)

14 éves vagyok, nagyjából 2 éve kezdtem írni.

Vannak, akik szerint értelmetlen amit írok. Ők azok, akik azt hiszik ismernek – pedig fogalmuk sincs róla ki vagyok én.

Szívből csinállok mindent és semmit nem adok fel, szeretek küzdeni és elérem, hogy ha mást nem is, de tiszteljenek. Ez a célom, amiből nem engedek.

Ballagásomra

Valami ma más, ez a máskor
Oly sötét világ most csodás.
Szabad a szív, egy új élet hív.
S ki tudja milyen lesz, vagy mit teszek –
Jó leszek, vagy szenvedek.
Elhagyottra találok, vagy meglévőt eldobok.
S talán ha Ő is úgy akarja,
Akkor lehetőséget ad arra, hogy büszkévé tegyem országom.
Egy biztos azonban, életemben ezt a fejezetet lezárom
S rögtön újat kezdek:
És most mikor a történet főhősnője elrohanna,
De mégsem, marad.
Nem csak azért, mert lábai remegnek
És fél, hogy a lépcsőn felfelé eleshet,
Hanem azért is, hogy elmondja:
Tudja, az új élet szép lesz, sőt tökéletes.
És kérlek ne szólj még, hagyj meg ebben a gyermeteg hitben.
Mert annak, ki céljaiért küzdeni képes,
A törött szárnnyal repülés sem jelent nehézséget.
Én ezzel a versel búcsúzom tőletek.
Így hát sziasztok gyerekek – és viszlát annak, kit nem tegeztek.

Falevél

Többet vársz az életedtől,
Többet élsz a végtelenből.
Több vagy, mint egy árva levél,
Mit az ág mély álomra cserél.
De ha egyszer szélvihar dúl,
A porba hullt levél újra táncba indul.
Táncból lángra kapva: pusztító tűzvészt szabadít a világra,
Jégeső zúdul minden virágra.
Pusztul minden a viharok szelében,
A föld is megindul a falevél nevében.
Magába temeti az árnyakat,
Újra növeszti a levágott szárnyakat.
S míg a víz elmossa a hibákat,
Az ég meghallgatja az imákat.
Vihar erősebb a fényben, a szeretők szívében.
Érzés, mi összeköt akkor is, ha véget ér a harc.
Vihar, mi rád tör, ha bevillan ez az arc.
Érzés, mit a falevél éleszt,
Ki száz vihart éleszt.

Köszönöm édesapám

Köszönöm az életet, amit lassan én is élhetek.
Köszönöm a szeretetet, mit ha ritkán is, de adtál.
Köszönöm az álmokat, mik mind csalódást okoztak.
Köszönöm a szenvedést, nem követte ám feledés.
Köszönöm az emlékeket, már tudom:
mindig enyém a mellékszerep.
Köszönöm a gyűlöletet – az egyetlen dolgot mit gyűlölhetek.
Köszönöm az igazságot, mit lepleztek a hazugságok.
Köszönöm a pofonokat – nálad az élet sem ad nagyobbakat.
Köszönöm a bocsánatot, de ezek után már sajnálhatod...

Nyári tábor

Ezen a nyáron még gyerek akarok lenni,
Ősszel úgy is a szófogadó lányt kell tenni.
Új emberek, új élmények várnak,
Remélem sokan szívükbe zárnak.

Most még új barátokkal lazulok
S legalább a hétköznapiakból is kiszabadulok.
Ezen a nyáron még mindenben benne vagyok,
Csak hogy senki ne higgye: máris felnőtt vagyok.
A nyári tábor vár, így indulok.

Jelen

Ki tudja, a természet mit s hogyan tesz,
Tegnap még tavasz volt,
S holnap már ősz lesz.
De ma, ma nyár van,
Tele a világ zöldellő fával.

Tegnap mi bimbó volt,
Holnap csak kóró,
De ma rózsza, büszkén illatozó.
A madarak dala szívhez szóló ének,
S rá a virágok a szélben táncra kélnek.

Mi tegnap volt s mi holnap lesz
Múlt s jövő, nem jelen.
A jelen szebb, mint bármi más,
Bár gyorsan múló látomás.
Változik, de mindig csodás.

Fazekas Margit (Szomorúfűz)

Az út ...

Minden változik a földön
Elrohan az életünk, vagy mellette mi futunk.
Minden pillanatnak égető könny az ára,
arcunkon gördülő fájdalom díja.
Az út hosszú és göröngyös,
teli bizonytalan lépésekkel,
véges végtelenséggel.

Tövisekkel teleültetve ...

Szürkén múlok el,
Már napról napra élek.
Fájdalmak bennem,
Magányosság szívemben.
Csak a méla csend ölel.
Elsóhajtom szomorúságom,
Elrejttem lelkem mélyére.
Otthonom egy apró sziget,
Benne álmaim, könnyeim,
szívembe fészkelte emlékek.
Az utak egyre rövidülnek,
Majd csendben elfogynak.
Volt, van és lesz, így a
keserűség napjait élem.
Tövisemmel teleültetve.
Szememben bánat könnye ég,
Melyet már senki nem töröl le.
Pihenni vágyom csendemben,
Érzelseim lágy függönye mögött,
Életem elmúlt pillanataival.
Csak a gyász van velem.

*

Esténként becsukom otthonom,
Szívemet is bezárom,
S mi fáj nagyon,
Ajtómon kívül hagyom,
Senkitől, semmitől sem búcsúzom.

Időtlenül ...

Omló, kusza álmok, tovasuhanva
– szemed mélységében elsüllyedve.
A Hold udvara mindent betemet, őrzi szerelmünk emlékeit,
a csillagok ragyogásában.
Kezed meleg érintése rajtam, szemed ma is mosolyog rám.
Messze szárnyalsz lelkeddel.
Álmaidat újra olvasom, meséket mond szemed,
– meg sem rebbenve.
Óvó kezed átölel, ringat, melenget.
Illanó álmok, kóborlásaink során.
Dallamok, melódiák kísérnek.

A hajnallal az álom is tovaillan.
Riadva eszmélek. Velem voltál,
de csak az emlékek maradnak meg nekem.
Mélyen a szívemben ezeket őrzöm,
– időtlenül, – az emlékek szilánkjait.
Naponta rogyok le, hogy az éjszaka elhozzon
Téged és álmaimat.
Szavaiddal, érintésseddel élek. Többé már nem érhetlek el.

A láng – ki nem alszik, míg szívem dobog

Válnék ölelő takaróddá
Válnék csenddé, szavakká
Válnék szíved dobbanásává

A tűz melege simogatja arcunkat, fénye sejtelmesen ölel. Az asztalon álló gyertyák boldogságot, melegséget, világosságot szórnak. Pattog a tűz a kályhában. A láng nagyot lobban, bevilágítva az egész szobát. Vörös tűznyelvek ölelik a fahasábokat. Vidáman ugrándoznak a lángocskák. A láng pedig lobog, – fénye beárnyozza az emlékeket. Halk dallamok szárnyalnak, mintha az emlékek szállnának, a lelkek angyali simogatásával. A kéményen halkan dudorászik a szél, a szobában árnyak osonnak.

Magam előtt látom arcodat, – kezem indul – megcirógatlak. Meleg, arany szemed fénye ragyog. A fény játékosan incselkedik a mennyezeten. Lehunytt szemem mögött az emlékek sorakoznak. Akármilyen is az életünk, bármilyen öregek is vagyunk, vannak dolgok, melyek soha nem változnak. Ilyen az irántad érzett szeretetem.

Ha Rád gondolok, egy riadt kislány vagyok újra, aki bújna Hozzád. Az ölelésedre, a szeretetedre, simogató kezeidre vágyva. A fájdalom és riadtság hatalmába kerít. Bármennyire is tudom, a lelkem mélyén, hogy soha vissza nem térnek azok az idők, mikor gondtalan gyerek lehettem. Haladva a korral, egyedül, sebezhetően élem az életem – nélkülületek, – a szeretteim nélkül.

Az élet bizony sok ütést mért rám. Bátorság, erő kellett az elviseléshez, de a szívemben az érzés benne van, ami dobol bennem és soha nem múló.

Szeretlek Anyukám!

Félig álom, félig éber állapotban a fények mögött látom alakod, – gondolataim sodródnak, lelki szemeimmel végig látom, végig élem újra pillanatainkat.

Képek villannak a fények és árnyak mögött. Még látlak – azután már az álom ölel körül és a végtelen mélybe zuhanok. Úgy érzem, mindent elveszítettem, ami valaha is fontos volt nekem.

Hiányoztok!

Oly kegyetlenül, hogy mindezt szavakkal kifejezni nem lehet. A láng, amely soha ki nem alszik: míg szívem dobog!

Didergő magány

Keveset beszélsz.
Magadba zárod gondolataidat.
Úgysem érti senki.
Az érzéseidet is magadba zárod.
Nincs megoldás életedre.
Nem kötelez semmi és nincs kötelék semmihez.
Csak csendesen sodródsz sorsod útján.
Felhők takarják előled a napot és nincs remény a fényre.
Ösvényedre lépsz, búcsú nélkül.
Üressé válsz – elveszett minden.
Elhagyatott a szíved, megfakultak a színek.
Meggyötört az arcod, beléd hasít a fájdalom.
Tompá fénnyű Hold alatt magányosak az éjszakáid.
Zaklatott álmokkal jársz emlékeidben.
Csalárd remények.
Könnyeid elapadtak, dideregsz magányosan.
Nagyon hiányzol.
Gyere – vigyél magaddal.

Váltakozások – fénykoszorúk

Nehéz az ébredés –
az álmok is nehezen lépnek tova,
mikor jön a holnap
Kínok közt élek,
elvesztettem erőmet, kedvemet.
Megfáradtam, gyötrődöm.
Kevés az örömöm.
Mióta elmentél, a boldogság elkerül.
Csendembe burkolózom, – félve, zaklatottan

*

Reggel van, de fájoan kelek
Őrzöm tovább az álmok ölelését
Madárdal hoz egy kis örömet
Reményt adva egy újabb napra
A napsugarak hozzám érnek,
Elringatnak, megsimogatnak,
Rácsodálkozom minden pillanatra

*

Rám hajolt a szomorúság
Napokig ború, kegyetlen hideg.
Szürke égbolt után ma végre
Kimosolyog a Nap a felhők mögül,
Azúrkékre festve a horizontot

*

Vágyom a csendre,
Meghitt, halk melódiákra
Szomorúság fátyla terül rám.
Titkaim bennem, – mélyen
Vergődő, nyugtalan lelkemben

*

Betakarózva ülök,
Puha csönd ölel az estben
Merengek bolyongva emlékeimben
Szelíd szél dúdol melódiákat,
Ringatnak a dallamok,
Szelíd szél dúdol melódiákat
Szívemben a múltó idővel.

*

Váltakoznak az árnyak, a fények
Életem kísézőiként átszövik lelkem
Keresem csillagom
– útjaimat járva –
Megpihenve álmaimban.

Tovalibbenő pillanatok...

Hűvös az éjszaka. Dideregve húzom magamra puha takarómat.

Mikor hallok egy szót, mikor olvasom a leveleidet,

amikor megmosolyogtatsz,

vagy mikor elsírom magam, mindig itt vagy velem,

és itt vagy velem,

mikor merengek kusza érzéseimen.

Ezek azok a pillanatok, amikor kínzóan mardos a hiányod.

Az érzéseket a távolság nagyon messzire sodorhatja.

Sokszor Téged is ilyen távolinak érzek.

Ekkor összeszorul a szívem.

Ez az érzés most is befészkelte magát a szívemben.

Mikor hiányzik a szemed:

nem néz rám villanó fényével, csodálkozással,

vagy bársonyos, melengető, cirógató szelíd mosollyal,

esetleg szúrósan.

Hiányzik a kezed: finoman, érzékeny simogató érintése.

Hiányzik a hangod: a kedves, megnyugtató hangod.

Hiányzik az ölelésed – nagyon hiányzik.

Ezek a pillanatok kúsznak lelkembe, szívembe

– emlékezve az érzésekre.

Tovalibbenő pillanatok, de az érzések bennem maradnak, vannak.

Ezen érzések, melyek fájóak.

Mint egy lágy szellő érintett meg a boldogság,

azután tovalibbent, hogy a néma fájdalmat hagyja maga után.

Ez vagyok, – én vagyok!

Szeretnék közelebb érezni, elérni, szemedbe nézni, – megölelni.

Szeretnék hallani, szeretetemet adni Neked.

Most fázósan burkolózom takarómba – csak az érzés van velem.

A szívemben, a lelkemben.

Nagyon-nagyon hiányzol!

A fűzfa

A felhők esővel fenyegettek. Mostani hangulatában vágyott az esőre, viharra, – pedig máskor félve figyelte. Az ablakokat rázta a szél, vadul belekapva a felhőkbe. Az égbolt komoran, – lihegve reszketett. Hirtelen borította be az eget a villámlás – a kert fáit megvilágítva, a tó tükrén csillogva. Megvillant, – kinyílt rémülten, s morcosan visszhangzott. Lilás-kék fények cikáztak sűrűn. Dübörgő mennydörgés rázta meg szinte az egész házat és ömleni kezdett az eső. Fantasztikus szépség volt ebben a vad erőben. Lélegzetelállító és félelmetes is egyben. Szívét, lelkét körülengte a vihar utánoszhatatlan illata. Feljajdult minden, amikor a villám lecsapott. Az emlékezés az érzéseit magával ragadta. Rátört a rémület – viszszagondolva arra a viharra. Tekintete elhomályosodott.

*

Szerették ezt a környéket, a hangulatos tájat, a tavat. Azért is teremteték meg itt az otthonukat. Élvezték minden évszak hangulát, a természet adta szépségeket. A part és a víz élővilágát, a madarakat, a víz illatát, a napsugarak játékát, a naplementéket, a hajnalo-
lok színorgiáját, az éjszakák titokzatosságát, de még a zúzmárás,
hókristályos teleket is.

A tó túlsó partján – a vízbe hajolva több évtizedes fehér fűz állt. Az évek múlásával egyes ága már nem hajtott ki, de zömében dús hajkorona borította a megújulásakor. Sok időt töltöttek árnyas lombjai alatt. Hallgatták síró dallamát, amikor a szél belekapott lombzuhatagába. Párjának kedvenc témája volt a fűz lerajzolása. Sok képe tanúskodott a tóról, a fűzfáról.

Azon a napon hirtelen tört ki a vihar. Sistergett, csattogott az égbolt. A tavon lángoló fények cikáztak. A nádas adott menedéket a madaraknak, az apró kis állatoknak. A szél vadul süvített, a moraj egyre erősebbé vált, jajgattak, sírtak a fák, egymást védve a vad szélben. Kata óriási csattanásra riadt. Rémülten ugrott ki ágyából és

szaladt az ablakhoz. A szépséges fűz, mint a fáklya, úgy lángolt.

Könnyes szemmel, fájó szívvel nézte a pusztulást.

A vihar elvonultával kiderült a horizont, a napfény elárasztotta az égboltot. Csak a fa elüszkösödött csonkja meredt magányosan a parton. Vijjgó madarak siratták barátjukat.

*

A következő évben ugyan a facsonkból új hajtások keltek életre, de a fűz emlékére kertjük végébe – a tópartra – ültették azt a kis fát, melyre most rettegve gondolt. Könnyek szorongatták torkát. Zaklatott, zavaros éjszakája volt. Olykor panaszos, síró hangokat hallott álmában.

*

A hajnal fényei lágy rózsaszínes, lilás, – elmosódott kék szegéllyel keretezték az égboltot. Majd az ébredő napsugarak arany palettát terítettek a horizontra. Felkelve, ablakát kitarva élvezte a reggel minden szépségét. Lélegzetelállító volt. Szeme körbeölelte a kis fát a kertjük végében. Élettől és az esőtől duzzadó ágain galambok turbékolnak, rigók zengtek víg éneküket. Fiatal lombkoronája hajlongott a reggeli szélben. Kata szíve rejtett mélyéből a szeretet érzése szárnyalt az új nap felé.

Életünk szerenádja...

Meghitt szerelem talált ránk,
szívünket összefonva.

Lassú léptekkel egymáshoz szelídültünk.

Fényes, ragyogó két szemed simogatott.

A szerelemhúrokat nálunk az ősz hangolta fel.

Dallamaink tizenhárom évig zengtek együtt, egymásnak.

Elragadott tőlem a halál,
gyertyád lángja ellobbant.

Elmentél, – közös húrunk elszakadt.

Életünk szerenádja elhallgatott.*

Álmaimban sokszor megjelenesz.
Már sötét árnyak ölelnek.
Lelked bolyong a végtelenben.

*

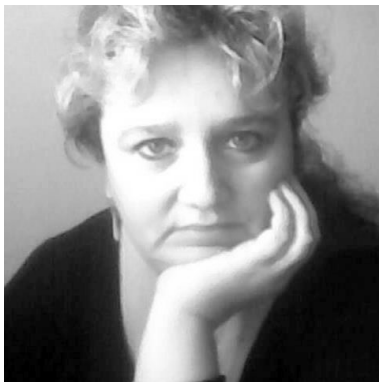
A boldog évek messze sodródtak.
Könnyeim fel-felszántják arcomat.
Merengek a múlton,
és óvatosan lépdelek tovább utamon.
Vissza-visszanézek álmaimban.
Az idő pereg, majd elillan
és megpihen a végtelenben.

Elkopó élet...

Megsárgult emlékek, gyermekkorom emlék-fotói.
A gondolatok pillanatai a végtelen álmokban.
Minden mozdulat, minden mosoly
szívembe fészkelte magát.
A szeretet kísért utamon.
A teliholdas éjek a csillagok alatt.
Dallamok, mit feledünk és újra dúdoljuk.
Fájdalmak, örömek,
sorakozó szép emlékek, az élet meséiben.
Röpke képek.
Fölöttünk suhanó évszakok és évek.
Tárgyak, melyek körülvesznek, illatok, melyek elkísérnek.
Felvillanó képek, könnyek, mosolyok.
A szívem sajgó fájdalmai.
A szavak jelentése, Veszteségek, – örök hiányok.
A hit, a szeretet, mely sosem feled.
Elkopó élet, lépcsőink, keresgélve a
csendben, – az emlékeinkben.

Fedák Anita

Munkács mellett, egy háromezer lelket számláló kárpátaljai magyar faluban születtem a múlt század hatvanas éveiben. "Ott-hon" dolgoztam könyvtárosként, tanárként, újságíróként. Oktattam általános iskolás nebulókat, szakgimnáziumban koreográfusokat, színinövendékeket és magyar bölcsész egyetemi hallgatókat. Mindig a betűkből és a könyvekből éltem: könyvtárosként a könyvek ajánlásából, tanárként az irodalom megszerettetéséből, újságíróként a hírek publikálásából. "Itthon", Magyarországon magyar-német tanárként próbálom megszerettetni diákjaimmal a szép szót, az irodalmat. Például úgy, hogy szavalóversenyeket nyerek meg velük, novellapályázatra nevezem be őket.

10 évesen írtam első versemet, ma 52 évesen az ezredik íráson vagyok túl.

Bár 5 éve Magyarországon élek, még mindig foglalkoztat Kárpátalja, elsősorban az ott született, vagy ott hosszabb ideig élt magyar művészek és irodalmárok Ungváron, Munkácson, Beregszászban töltött évei. És a háború, amelyben ártatlan kárpátaljai magyarok is meghaltak.

Akkor a gatyán túl vagyunk

– Nein, nein, nein! – ordította rikácsoló hangján svábul az édesanyja, majd dühének minden erejével úgy rántott egyet a leányán, hogy annak kiesett a pántszalag fényesen leomló barna hajából.

– Schauspielerin, überhaupt! – folytatta még mindig rázva a szerencsétlen lányt, akinek karját az anyja csontos keze olyan erősen markolta, hogy fájdalmában felszisszent. A "színésznő, soha" mondat még vagy háromszor elhagyta anyja száját, míg a végén hatalmas pofont kiosztva lezártak tekintette az ügyet. Kiviharzott a lányok szobájából, Ilus pedig összetörve az ágyára borult és keservesen sírni kezdett...

Ezek a gondolatok keringtek a fejében a vonaton ülve, s közben illatos zsebkendőjével megtörölte a homlokát. Még most is belenyilallt a karjába, ahol anyja dühös körmei belémartak.

Ilus félt. Bár a szerelvény hátsó kupéjában nem egyedül ült – egy házaspár foglalt helyet még vele szemben –, a félelem, amely átjárta a testét, már a mellkasát is feszítette. Szökésben volt. Soha még ilyet nem tett. Soha még nem járt távolabb a szomszéd falunál. Most pedig több száz kilométernek vágott neki. A bizonytalanba. Egy cím lapult a táskájában, meg Kató nagynénje levele. Olyan ajánlólevél-féle. A kupé ajtaja nyílt. A jegyvizsgáló lépett be, köszönt, majd Ilushoz fordult:

– A jegyeit kérném, kisasszony! – A lány annyira megrettent, hogy kiesett a kezéből az agyongyűrögetett zsebkendő. A szemben ülő úriember felemelte, majd feleségére pillogva kelletlenül Ilusnak nyújtotta. Utóbbi már a táskájában kotorászott a jegyét

keresve, és ahogy ez ilyenkor lenni szokott, fogalma sem volt hová rakhatta. A kalauz türelmesen várt. Ilust már a sírás környékezte. Biztosan kiesett valahol az állomáson, de az is lehet, hogy el sem vette a jegypénztárostól, csak fizetett és már rohant is a szerelvényhez. A kalauz aprót köhintett és tovább várt türelmesen. Rossz ómen, gondolta Ilus, ha nem lesz meg a jegye, akkor leszállítják az első állomáson és hazamegy. És mi lesz a világot megváltó deszkákkal? Hogyan lesz így őbelőle primadonna? Az a fránya jegy végül gyűrötten és szánsalmasan előbújt a táska jobboldali zsebéből, így Ilusnak megmaradt a reménye, hogy a pesti színházi élet talán mégis rá vár...

A Gyöngyvirág utcai villa előtt megállva, előbb kifújta az orrát. Elmormolta magában a betanult szöveget, amit Kató nénye a szájába adott. A szép faragásokkal díszített ajtón a kopogásra egy cselédszerű lány nyitott ajtót és mosolyogva tessékelte be a nappaliba. Ilus közelebb húzódott a cserépkályhához. Bár jócskán benne jártak már az áprilisban, még a nap gyenge meleget sugárzott. Ilus körbenézett. A villa gazdája ízlésesen berendezett nappalijában a puha szőnyegek és az ülőbútorok színharmoniját még a fruska korban levő Ilus is észrevette. És a festmények a falon? Az egyik csendélet buja virágai előtt állva még a szája is tátva maradt.

– Szóval te lennél az a vári lány, akiről Kató írt nekem – szólalt meg egy nem éppen kellemes női hang a háta mögött. Ilus összerezsent és elejtette a kezében szorongatott utazótáskát.

– Csókolom, igen, én lennék az, Ilus! – dadogta szerencsétlenül, és ahogy a táskája után nyúlt, még a kalapja is az orrára csúszott.

– Csókold te csak az öreganyádat, nekem jó lesz egy jó napot is! – dördült a hang ismét, majd akkorát kacagott, hogy Ilus úgy érezte, most már tényleg itt a világ vége és azonnal elsüllyed a pokol mélyére.

– Na, ide figyelj, galambom. Ül le először is, mert még valamit leversz nekem, amilyen izgága vagy. Aztán rá is térek a lényegre. Mivel Kató osztálytársam volt még Beregszászban és én is úgy indultam el hajdanán, hogy a szüleim hallani sem akartak arról, hogy színésznő legyek, szóval ezért is meg azért is: segíték. De ami most a leges-legfontosabb: az akarás még nem elég ahhoz, hogy a színpadon bohóckodjál. Ripacskodni akárki tud. De a művészi játékot csinálni, galambom, no, ahhoz már több kell. Tehetség kell sőt, szerencse is sok mindenben.

Ilus ülepének egyik felével féloldalasan ült a hatalmas puha fotelben, mint aki startra készen áll vagy ül bármelyik percben felpattanva és menekülve. Nézte ezt a nem igazán szép asszonyt, kinek még a hangja sem volt olyan kellemes, mint ahogyan elképzelte és szíve olyan hevesen vert izgalmában, mint a Kölni dóm harangjai, ha elütik a delet.

Míg a primadonna beszélt, halkán nyílt az ajtó és a szobalány hozta be az uzsonnát. Tortaszeletet és kávé egyensúlyozott a tálcán, majd letette a nagyszatra.

– Gyere, biztosan megéheztél. Kóstold meg a tortámat – szólt lágyabban a mulyán ülő lányhoz, majd jómaga is közelebb húzódott az asztalhoz és hatalmas szeletet vágott a gesztenye és vanília illatot árasztó hatalmas tortából. Ilus édesszájú volt mindig, bár szigorú anyja mindig dorgálta falánkságát, nem sokra ment vele. Most is tágra nyílt szemekkel, szinte elvarázsolva közelített a finomság felé. Hallott ő Kató nénjétől Fedák Sári híres gesztenyetortájáról, és lám itt a pillanat, meg is kóstolhatja.

– Szólítsál csak Zsazsának. Igaz, hogy a pap a Sarolta Mária Klára név alatt keresztelt meg és még véletlenül sem Zsuzsannának, de ez a becenevem. Holnap átviszlek Rákosi Szidihez, nézze meg mi van benned. Most pedig menj és aludjad jól ki magad holnapig. Jolánka, jöjjön, kísérje fel a szobájába ezt a kislányt.

A már ismerős szobalány lépett be, szó nélkül elvette a földön heverő koffert majd intett, hogy kövesse Ilus a szobájába.

A primadonna a becsukódó ajtót nézve gondolataiba mélyedt. Segít ennek a kis verébnek, hogyne segítene. Hát ha színésznő akar lenni, legyen. Csinos kis pofikája megvan hozzá, a hangja ugyan cérnavékony, de majd Szidi néni megércesíti. Csak a mozgulatai, az esetlensége, a gyámoltalansága zavaró.

Ő annak idején azzal nyerte meg a pökhendi pesti közönséget, hogy bátran kiállt a színpadra, ha kellett, még gatyában is János vitéz szerepében. Ezen mindig jókat kuncogott. "Csak a gatyán legyünk túl..." jutottak eszébe Beöthy László színházigazgató szavai. Nos, jó pár gatyán azért már túl van ő is, de ha csak a gatyán múlna. 18 évesen ahhoz is volt bátorsága, hogy a szigorú atya, dr. Fedák István, Bereg vármegye tiszti-főorvosa elé álljon és bejelentse, hogyha nem engedik el színészetet tanulni Pestre, ő bizony hozzámegy ahhoz a vénségesen vén katonatiszthez, akivel apja esténként az Úri Kaszinóban kártyázik. A Munkácsi utcai Fedák-villa falai bizony sokat mesélhettek volna Sári hisztérikus kitöréseiről. Pedig csak játszott a megbántott kisasszony, Pestre vágyott ő, a színpadra.

Lassan kezdte el olvasni Kató barátnője levelét, amit Ilus beküldött a szobalánnyal. Lám, még ezt is elfelejtette ideadni, gondolta, nem jó az, ha már most a feledékenysége jön elő. Mi lesz vele a színpadon, ha nem jut eszébe a szöveg?

Megcsóválta a fejét, majd tovább olvasott: "Ilust az anyja nagyon megverte, hozzám menekült a szerencsétlen. Az anyjának azt mondtam, legyen nálam pár napig, majd én beszélek a fejével és megpróbálom kivenni belőle ezt a színésznővé válást. Tudod, Zsazsám, én nagyon tisztellek, de te tűzről pattant magyar asszony vagy, és a lényeg, hogy tehetséges vagy. Ez a fruska meg azt hiszi, hogy ott a faluban énekelget, meg bohóckodik és máris színpadon a helye. Meg aztán, ha ki is tanulja a színészmesterséget, hova jönne haza?"

Anyja biztosan agyonverné, színháza sincsen Beregszásznak ahol játszhatna. Pesti színházba pedig csak tehetségeseket szerződtetnek, márpedig Ilusba, ahogy én látom semmi táltum nem szorult. Kérlek, tegyél valamit annak iránta, hogy hazajöj-jön, vagy ha már ott van, valami gáláns vőlegény-jelöltet nézzél ki neki. Feleségnek talán tehetségesebb lesz. Csókol: Kató"

Eddig tartott özvegy Pálóczyné született Mórahegyi Katalin levele. Gyermekkori barátnője férje korán elhalálozott, jó nevű ügyvéd volt Beregszászban, dr. Fedák István barátja. Sári emlékezett, hogy Kató milyen boldog volt ebben a házasságban, mennyi szépet és jót írt leveleiben. Gyermekük ugyan nem született, de Kató egyik húgának leánykáját magukhoz vették, hogy tanuljon a városban.

Kató a színházat említi. Nincs Beregszásznak teátruma. De most, hogy visszakerült a nagy Magyarországhoz a Bereg-vidék, talán van esély rá, hogy valami mozduljon ez ügyben. Ha kell, akár anyagilag is támogat egy színházépítést. És színészek is lennének, hiszen Rákosy Szidi tanodájában rengeteg tehetség van ma is. Sári mindig bízott a trianoni határok visszaállításában, igazi lokálpatrióta volt Beregszász iránt is.

Ilus tehát ott lakott Fedák Sárinál, vagy ahogyan szólította, Zsaszánál. Már egy hónapja látogatta a színi-tanodát. De valahol sejtette, hogy bármit csinál, azzal nincsenek megelégedve.

– Na, galambom, ülj csak most ide elé, mert beszédem lenne veled – szólította egyik este a szalonba betérő lányt magához Sári. A lánynak megint a torkában dobogott a szíve, mert sejtette: a tanoda vezetője szólhatott valamit Zsaszának.

– Énekelni nem tudsz, táncolni még úgysem. Ez baj. De a legnagyobb baj az, hogy a szöveget sem tanulod meg, ami nélkül pedig nem játszhatod a szerepet. Azt mondja Szidónia, hogy a féloldalas Lear királyból egy mondatot tudtál emlékezetből hibátlanul. Hogy van ez, galambom, hogy akarsz így színpadi mestersé-

get tanulni? – az utóbbi mondata már olyan hangos volt, hogy Ilus úgy érezte, minden mássalhangzó kalapácsként üt a halántékára.

– Megtanulom, holnapra megtanulom, bizonyisten! – fohászkodott kétségbe esve.

– A Pokolba azzal a szöveggel, gyere, ma este mulatunk! – váltott hangnemet Zsazsa és csengetett a szobalánynak, hogy hívjon egy konflist, az Orfeumba megyünk.

Pesten abban az időben nagy társasági élet folyt. A színházi előadások után az urakat számtalan mulató várta, no meg a bátrabb, hírnevére fittyet hányó merészebb hölgyeket. Nos, Fedák Sári az utóbbiak közé tartozott. Ha úgy tartotta kedve, még ultizni is leült a szivarozó urakkal. Most magával cipelte Ilust is a pesti éjszakába abban reménykedve, talán megakad valamelyik úriembernek a szeme a csinos pofikán és hajlandóságot mutat némi udvarlásra is feléje. Mert azt már ő is belátta, hogy a mezővári leányka nagyon híján van a színpadi tehetségnek. Nem is értette, honnan jött ez a lángolás a színészet után. Már a konflisban ültek mikor nekiszegezte a kérdést:

– Tulajdonképpen mi a fenének is akartál te színésznő lenni?

Ilus elpirult, majd kissé habozva, de kinyögte:

– A szép ruhák miatt. Meg a sok virágcsokorért.

Sári akkorát nevetett – mit nevetett, rötyögött –, hogy még a trappoló lovak is felhorkantak a hangjára.

– Na jól van, talán lesz majd valaki, aki mindezt megadja neked, a ruhákat meg a virágokat színpad nélkül is.

Három hónap múlva gyönyörű menyasszonyi ruhában, hatalmas hófehér virágcsokorral Mórahegyi Ilus ott pityergett Máthé-fi Ödön okleveles bányamérnök oldalán az egyik pesti templomban. A vőlegény olyan szerelmesen nézett pirosra sírt fitos orrú

kis menyasszonyára, mintha a világ-mindenséget látta volna meg a szemeiben.

– Igen – rebegte áhítatosan Ilus és a pap helyett titokban oldalra pillantott. Fedák Sárit kereste a szemével. Zsazsa nézte a két szerelmes fiataalt, és ami ritkán fordult elő vele: boldog volt. Örült, hogy ennek a kis butus lánynak sikerült sínre raknia az életét. Nem lett színésznő, de valami más megadatott neki. A szerelem. Nem színpadon, az életben.

Sári dörögve, a maga stílusában csöndben megjegyezte: – Na, akkor ezen a gatyán is túl vagyunk...

Csontváry, az ungvári diák

A fiú lélegzetét visszafojtva nézte a magát illető kis lényt a margaréta szirmai között. Szárnyainak fehér alapszínén némi sárga árnyalat közt fekete csíkok villantak elő. A pillangó hátsó szárnyának szegélyében félhold alakú fekete foltok bukkantak ki, amint a lepke ide-oda mozgatta őket. Tivadar lassan közelített a pille felé. Ha meglátja rajta a vörös udvarú fekete szemfoltot, akkor biztos, hogy a kardfarkú ül most ezen a virágon. Míg a szender egy pillanatra megállt a szárnycsapkodással, a kamasz gyorsan elkapta a két szárnyát és már dobta is be a magával hozott üvegbe, hogy zsákmányával rohanjon a rétről egészen a házig. Már majdnem elért a hátsó udvar sarkáig, amikor eszébe jutott: ma lógott az óráról és nem jó szemmel néznék a tanító urak, ha hirtelen megjelenne.

Tivadar, a tizennégy éves kamasz a tanároknál lakott Ungváron. Nem szerette az iskolát. Szívesebben csatangolt a város környéki lankákon, erdőkben és figyelte a madarakat, a lepkéket és a kedvenceit: a bogarakat. Most is jobbnak látta, ha visszamegy a rétre és kószál ebédig. A zsákmányát, az üvegben kuksoló pillét gyorsan bedugta az egyik bokor alá és amilyen gyorsan futott a rétről, olyan gyorsan nekiiramodott vissza a zöldbe.

– Az ilyen fiatalembereknek délelőtt nem az iskolában kellene ülnie és magába szívnia a sok tudományt? – szólalt meg valaki a háta mögött.

Bálint apó volt, az iskola pedellusa. Tivadar nem értette meg pontosan az öreg minden szavát. Kisszebenben, ahol született és iskoláit kezdte, és ahonnan átköltöztek Szerednyére egyik nagynénjéhez, jobbára szlovákul beszéltek. Itt Ungváron is a kereskedelmi gimnázium azon osztályába írárták, ahol a tótok nyelvén tanulhatott. De az Ung-parti város egy multikulturális helynek bizonyult, a ruszin nyelv, a szlovák és a magyar egyfajta sajátos nyelvezetet alkotott, amiben egymás szavait keverték. Nos, Tivadar még ezt nem igen sajátította el, ezért kicsit bandzsítva is nézett a jó öreg Bálint bátyóra, hogy tulajdonképpen most szidalmazza az öreg vagy valami mulatságos dologgal próbálja elviccelni, hogy lógáson kapta az iskolából.

– Jól van na, fiam, látom a természetrajz órát tartod éppen élőben, mert láttam ám, amikor elkaptad az a szegény kis jószággot arról a virágról és a befőttes üvegbe rejtetted. Na gyere, fürdjünk egyet az Ungba, most még jó meleg a víz.

A fürdés szót már ismerte Tivadar, hiszen ha a tanároknak szóról szóra felmondta a leckét, mehetett labdázni vagy fürödni az Ungba. Ez ugyan nem igen gyakran fordult meg vele, mert tanulni azt nagyon nem szeretett, de egy jó fröcskölős fürdés érdekében még a latin ragozásból is megtanult néhány leckét. Hasonló hatással volt rá a korcsolyázás. Ungváron tanulta meg ezt a téli

szórakozást és talán a sebesen siklás, vagy a száguldás mámorító érzése, de ha felcsillant a remény, hogy egy jó házi feladatért vagy feleletért lemehet az Ungra korcsolyázni, ott görnyedt a könyv felett, csak mehessen. Egyébiránt nem érdekelte komolyabban semmi. Még a rajzolást is csak ímmel-ámmal művelte... Más szórakozás a fiúknak az iskolában nem is igen volt. Kivéve talán a titkos pipatóriumot, ami ha kiderült, bizony komoly büntetéssel is járt.

Fürdés után az öreg Bálinttal hazafelé baktatva azon törte a fejét, hogy mivel vágja ki magát a tanítói előtt. Merthogy számon kéri a mai napi csavargását, abban biztos volt. Az öregtől lassan lemaradva az Ung egyik bozotos részébe vetette magát. Egy kis csóka ült az egyik farönkön. Tivadar lopakodva közelítette meg és rádobta sapkáját. A szegény jószág vergődve próbált szabadulni, de a fiú kemény ujjai már a szárnyára fonódtak és nem volt menekvés.

– Megint nem voltál iskolában, apádnak írok és majd jól megbüntet – fogadta Balogh tanár úr az ingében valamit igencsak rejtegető kamaszt. – Na mutasd a mai zsákmányodat. Nini, egy csóka. A bagoly után most ezt akarod megszeliđíteni Kosztka?

Ez utóbbi nevét Tivadar nem igen szerette. A szlovák eredetű vezetékeve magyarul csontot, vagyis inkább csontocskát jelentett, és ezért a magyar diáktársai nem egyszer gúnyolták.

– Ne mondja nekem azt, hogy Kosztka. Más nevem lesz majd úgyis ha megnövök. A fiú szavai szlovákul hangzottak, és szinte pattogtak az indulattól, annyira érezhető volt, hogy nem kedveli, ha így szólítják.

– Jól van, jól van, nem kell mindjárt felöklelned érte, mint egy harcias bikaborjú, te kölök. De a mai lógásod akkor is megírom az apádnak. Kosztot és kvártélyt kapsz nálam, azt ígértem apádnak odafigyelek, hogy tanulj. Na de nézzük meg inkább, mi a helyzet a hernyóiddal.

Tivadarnak az utóbbi szavakra kisimult az arca. A csókák és baglyok idomítása, meg a pillangók és bogarak preparálása mellett a selyemhernyók volt a másik nagy szenvedélye.

Este ágyába bújva nehezen tudott elaludni. Valami erősen foglalkoztatta. Mikor Bálint bátyóval az Ung habjait szelték, felfigyelt egy fára. Magányosan állt az Ung parton, vihar tépázta ágaival. Egyik ága csonkán, letörve nyúlt a parti sétány felé, mintha segítséget kérne az arra sétálóktól. Lombjain szinte érződött a fájdalom, hogy megtépázta valamikor egy erős szélroham, és most mivel csonka és a természet erőinek kiszolgáltatott, magányra ítéltetett. Tivadar magára húzta a takarót és próbált aludni. Álmában egy festő-állvány előtt állt és azt a magányos fát vitte fel a vászonra, amely ott állt Tripoli felett a hegyen, 1800 méterrel a tenger szintje fölött. Álmában öreg volt már, és nagyon szomorú...

Az ungvári gimnazista, aki Vincent van Gogh-al egy évben született megálmodta a képet, élete fő művét, hogy később ezt az álmát valamikor megfesse. Utolsó önarcképeként.

Három szem krumpli

A pingvinjárású pincér letette a tányérokat, majd kacsázva tovább ment a szomszéd asztalnál ülőkhöz. Miklós közelebb tolta a burgonya köretet a hússal a gyerek elé, rámosolygott és szalvétát gyűrt az ingébe. Falatozás közben kitekintett a vonatablakon és a lustán terpeszkedő tó vizén úszó vitorlákat szemlélte. Az előtte ülő és mohón lakmározó Szása egy hete volt vele. Pontosabban 6 napja, hogy magával hozta Magyarországra ezt a 13 éves gyere-

ket, akiről pár hónapja még azt sem tudta, hogy létezik. A gazdag vállalkozó, üzletember Kárpátaljára vitt humanitárius segílyt az egyik egyházi szervezetnek segítve. Körtvélyesen, a Máramarosi havasok egyik markáns településén osztották az élelmiszercso-magokat az ukrán–orosz háború miatt egyre nehezebben élő em-bereknek, mikor felfigyelt a gyerekre.

A segílyekért általában felnőttek jöttek, kiskorúakat az anyák az ölükben hozták. Férfiakat nem látott még az utcán sem. Fur-csállotta, de aztán rájött: vagy Donyeckbe vitték őket a harctérre, vagy bujkálnak a behívók elől.

Mikor a sorban álláskor a fiú hozzáért megkérdezte:

- Beszélsz magyarul?
- Igen. Anyám magyar volt.
- Miért csak volt, most már nem az?
- Meghalt.

Néhány perces néma csend után a kezébe nyomta a liszt, cu-kor, olaj, konzervek tartalmazta dobozt. A fiúcska háta mögött ál-ló kóro-sovány asszony törtmagyarsággal sopánkodó hangon szólt:

– Az anyja itt született a faluba, de több száz kilométerre a Donbászra vitte a sorsvonalat. Ott is ment férjhez, de pár hónapja lelőtték az oroszok. A fiú apját két hét múlva érte egy bombatalá-lat. A fiúcska a hétéves rokkant kishúgával pénz és élelem nélkül vonatra ült és a jó emberek kegyelméből eljött a nagyszüleihez ide a faluba. Azóta ő a családfenntartó. A két nyolcvanas éveiben járó öregnek segít, és dolgozik a szőlőben. Keményen, mint a na-gyok.

– Ez a 13 éves gyerek már dolgozik? – álmélkodott az üzlet-ember.

– Háború van, elvitték a férfiakat. Minden dolgos kéz elkel ilyenkor – morajlott végig a soron az asszonyok hangja.

Miklós az otthon maradt 13 éves lányára gondolt. Akit az elvált felesége kéthetente enged csak hétvégén hozzá. Ezek a hétvégék sem a boldog pillanatokról szólnak. A nyafogások és hisztik mindig azzal végződnek, hogy Miklós a béke kedvéért összevásárolja azt a temérdek ruha és kutyü felesleget, amit két hét múlva a kicsi lány megun és újat követelve az apja idegeire megy. Hogy mennyi pénzébe van egy-egy ilyen látogatás, az már csak bagatell kérdés. Ezért is döntött úgy, hogy jövedelméből alapítványokat támogat majd, hogy segítsen a nehéz sorsú embereken. Lelkész barátjának tanácsára jutott el a Kárpátalját segítőkhöz.

Az élelemosztás végén visszatért a szállására. Az egyházi misszió sátrában lepihent kicsit, de a maszatos gyerekarc folyton megjelent előtte. Órákat aludhatott, mikor szófoszlányokra riadt fel. A sátorból kilépve azonnal lelkész barátját kereste.

– Szeretném megmutatni neki a Balatont és teljesíteni három kívánságát – szögezte neki a mondandóját, minden bevezető nélkül.

A barát azért barát, hogy nem kérdez feleslegesen és nem követel semmire magyarázatot.

– Jól van, de előbb keressük meg, hol lakik az a valaki.

Miklós most már elmesélte a délelőtti élményét. Hamar megtalálták a szegényes zsúp-tetőű parasztházat és beléptek a konyhába. A látvány, ami eléjük tárult, a vártnál is szomorúbb volt.

Az asztalt vacsorázók ülték körül, két ősz hajú idős ember, egy szöszske, toloszékes kislány és egy félmeztelen napcserzette arcú kamasz. Az asztal közepén egy tál állt, benne három szem héjában főtt krumpli. A nagypapa éppen a tálba nyúlt, mikor beléptek az idegenek. Köszönésüket fogadva szó nélkül hokedliket hozott az öreg és a vacsorához invitálva a két férfit.

Miklós és barátja, mintha elvarázsolták volna őket, szó nélkül leült és döbbsen figyelte, ahogy az ősz hajú öregember kétfelé

vágja bicskájával a krumplikat és mindenkinek a tányérjába helyez egy-egy felet.

Éppen hatan voltak, a három szem krumpliból így mindenkinek jutott. Tiszta magyarsággal szólt, meleg szavakkal és olyan jó szívvel kínálták őket, hogy Miklós az utolsó morzsaig befalta a csak csupán sót tartalmazó főtt burgonyaszeletet.

Miklós a vonatablakra bámulva próbálta visszatartani az emlékezés könnyeit. Ő még ilyet soha nem tapasztalt Magyarországon. Jó, hogy akkor az öregek olyan szívesen fogadták őket. Szó, szót követett és beleegyeztek, hogy útlevelet, majd vízumot készítsen Szásának. A lelkész barát közbenjárására az iratok viszonylag hamar elkészültek, így a 13 éves fiút magával hozhatta szülővárosába.

Elsőnek a Balatonra vitte el. Majd jött Szása három kívánságának teljesítése: motorozás a bájkerekkel – édesapja emlékére, aki maga is motoros volt, – majd az óriásakváriumban hatalmas édesvízi halakat látni. A 13 éves fiú imádott horgászni, szenvedélye volt a halak látványa. Az utolsó kívánsága a 7 éves húgához, Maricához kapcsolódott. Egy hajas babát kért neki ajándékba, mert minden játéka odalett, mikor a házukat felrobbantották a szeparatisták.

Most többek között ezzel az ajándékkal is, utaztak Királyháza felé a vonaton, hogy onnan átszállva egy másik szerelvényre a Máramarosi havasok közt megbújó Körtvélyesre vegyék az útjukat.

Mi lesz Szásával ezután? Miklós már eldöntötte a vonaton. Meg volt róla győződve, hogy nem véletlenül került ez a gyerek a látókörébe. Sorsa most már Miklóstól is függött. Magyar anyja szülte, magyar gyökerei vannak, gondolta. És Szabó Dezső szavai jutottak eszébe: „Minden magyar felelős minden magyarért...”

A Körtvélyesre tartó vonaton senki sem mondta volna meg erről a párosról, hogy nem apa-fia ül egymással szemben...

Fuchs Gábor

Fuchs Gábor vagyok, 1951-ben születtem Pécsett. 1965-ben szüleimmel Budapestre költöztem és itt érettségiztem az Eötvös József Gimnáziumban. Ezt követően műszaki pályát választottam, a győri Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskolán szereztem mélyépítő mérnöki diplomát. Építőipari vállalatoknál dolgoztam, majd saját építőipari vállalkozásomat vezettem évtizedeken át.

Eközben egyre többet foglalkoztam versek, novellák, regények írásával, grafikák készítésével. Művészetekhez való vonzódásom gyermekkoromig nyúlik vissza.

A kétarcú alamizsna

Mi van akkor, ha valaki a kihegyezett változások égő mezejére téved? Lehet jobbra kanyarodni, lehet élesen balra, lehet a legrövidebb utat fürkészve egyenesen is haladni, de akkor sem mindegy, hogy előre vagy hátrafelé! Minden változik folyamatosan és megállíthatatlanul, sokszor még maga a változás is változásszerűen meglepő fordulatokat tesz. Sokszor észrevétlenül, sokszor meg harsogva tekeredik a nyakunk köré, közben nekünk csak arra kell ügyelnünk állítólag, hogy következetesen emberszabásúnak látszódjunk. Kinek így, kinek úgy sikerül.

Mindenki tudja, hogy mindennap ugyanazon az útvonalon vezetek a munkahelyre. Boldog-boldogtalan a megszokott az útvonalán igyekszik az életben előrébb jutni. Nincs ebben semmi különös: az útelágazásnál mindig ugyanazt a pirosat kapom a lámpánál, amikor a legjobban sietnék; mindig ugyanaz a pimasz sorlétszám torlódik kipufogószagúan az orrom elé, hogy még a következő piros is a nyakamba akaszkodjon. A hajléktalan már mozdul is, elhalad az autók mellett, általában nem kap sehol semmit, de nagyritkán mégis lecszerren-lecsuppan valami. Én adok. Jó előre kikészítem a százforintosomat a másik ülésre. Megér nekem naponta száz forintot, hogy ne kelljen minduntalan kínosan elnéznem másfelé, amikor tőlem kéri a pénzt.

Mégis volt valami különös ebben a műveletben. A hajléktalan minden alkalommal hozzáfűzte azt a furcsa mondatot:

– A szerencse kísérfen utadon testvér, bocsáss meg embertársaidnak, én megbocsátottam.

Gyenge nyőcker-szimulációnak sem jó ez a szöveg, mi a fenének ismételteti mindig ugyanazt? Talán ő is egy a szerencsétlen

másik, elvontabb világban élők közül, akiket kikergettek az utcára, amikor az ide nem messze eső pszichiátriai intézetet végleg bezárták? Valószínű.

Egyik nap a megbocsátó nem volt ott, más állt a helyén, egy másik hajléktalan kéregetett. A közelébe sem jött ennek a korábbiának, mert semmi filozofikusát nem mondott, amikor a száz forintomat átvette. Nem baj, gondoltam, majd jön holnap a emberem. Másnap sem jött, harmadnap sem. Végül megkérdeztem a kollégáját, hová lett az elődje?

– A megbocsátó? – kérdezte.

– Az – feleltem.

– Standot cseréltünk.

Már zöld volt, rám dudáltak, nem tudtam megkérdezni, hol van az új standja. Viszont másnap a megbocsátó ott volt megint.

– Keresett uram? – kérdezte, amikor hozzám ért a kocsisor mellett.

– Csak azt akartam megkérdezni, miért hívják magát megbocsátónak?

– Mert ez az életstílusom, lehet, hogy az életfilozófiám is.

– Magát is a pszichiátriáról zavarták el?

Hangosan felnevetett.

– Azt megúsztam. Amikor ezt a standot megörököltem az elődömtől, az már zárva volt.

– Miért hívják megbocsátónak?

– Hosszú történet, persze tanulságos.

– Ráér?

– Éppen rá.

– Pattanjon be!

Beült mellém, ekkor fogtam fel a maga természetes jelentőségében, hogy talán hibát követtem el. Hogyan fogom az utána maradó szagot kipiszkálni az ülés kárpitjából? Most már mindegy. Betelefonáltam a munkahelyre, hogy késni fogok, majd kiültünk a

törzspresszóm teraszára. Ő sört rendelt, kísérőnek hozzá egy felest; én kávé, kísérőnek kaptam melléje egy kispohár csapvizet.

– Zoli vagyok – mutatkozott be a feles után.

– Én István. Újságíró.

– Melyik lapnál?

– Horgászegyesület.

– Oké, nem akarja megmondani a tutit, minden rendben.

Mondom a sztorimat. Ötezer sok?

– Mi?

– Négyezer-ötszáz?

– Háromezer-ötszáz, és még két kör.

– Rendben. Figyelj! Rendes ember voltam régebben. Volt lakásom, családom, munkám.

– Aztán beütött valami csőd és elkezdődtek a bajok. Ezt ismerem, jellemző történet. Kis megingások, majd jött a megállíthatatlan lejtő. Talán az ital?

– Egy csudát. Ne tévesszen meg a külsőm, én egyenesen vagyok most is.

– Tényleg? Nem gondoltam volna.

– Gondold nyugodtan! Mondom tovább. A rövid vagy a részletes változat érdekel?

– A rövid.

Már bántam, hogy elhívtam, nem volt olyan színes egyéniség, mint korábban hittem, és kb. négyezer forintom bánta a kíváncsiságomat. A fizetéskor derült ki, hogy pontosan négyezer-kilencszázhetven.

– Akkor jön a rövid változat. Pár éve gondjaim támadtak, egyszerre több hullám csapott össze a fejem fölött, családi gondok, munkahelyi és anyagiak is egyszerre. Ekkor egy könyv került a kezembe, egy életstátusz -válságból kivezető szakkönyv.

– Hát persze! Ilyenekkel van elárasztva a piac.

– Nagyon érdekes volt, rengeteg tanáccsal látta el az embert,

de amikor kipróbáltam őket, nem nagyon vettem észre pozitív változást. Akkor elmentem egy életmód-tanácsadóhoz. Az nyolcezer forintért egy órán keresztül elbeszélgetett velem. Azt mondta, a könyvet dobjam ki, semmit nem ér, mindennek az alfaomegája az, ha megtanulok megbocsátani. A megbocsátás feloldja a rengeteg belénk rögzült traumát, pszichés terheket. Ha ezt kitaróan csinálom, fel fogok lelkileg szabadulni, minden megváltozik körülöttem, lassan jóra fordulnak a dolgok. Ez hatott rám, mert elég logikusan hangzott. Akkor miért ne próbálnám ki?

Gyerekkoromig mentem vissza, onnan kellett kezdenem. Legelőször az óvónénimnek bocsátottam meg, aki állandóan cirkuszt csinált abból, hogy kiutáltam magamból az óvodai kaját, legjobban az ebédeket. Ezt hivatása megszegényítésének érezte, pofozott, büntetett; a konfliktust végül, most negyven év múlva sikerült elsimítanunk egymás között, amikor is gondolatban megbocsátottam neki. Sokkal többet küszködtem azzal, hogy az iskolai tanárainknak egyenként megbocsássak. Istentelenül nehéz volt, többször lesepáadtam az erőlködéstől, végül sikerült az is. Ezután jöttek azok – és rengetegen voltak –, akik életem során valami oknál vagy alkalmas körülménynél fogva belém törölték a lábukat. Hónapokat kellett eltöltenem a megbocsátási technikám velük való összefésülésével. Eltelt már vagy fél év, és ekkor a munkahelyemen felmondtak. Váratlanul és szó nélkül, mint a néma, gonosz villám. Bementem a főnökömhöz és csak annyit mondtam neki, hogy nem haragszom rá, megbocsátok neki. Furcsán nézett rám, azt válaszolta, hogy ő megért, nehéz pillanatok ezek, és sok sikert kíván a továbbiakban.

Otthon a feleségem a rossz hírre azonnal válni akart, semmi-rekellőnek nevezett, alig tudtam megnyugtadni. Mondtam, hogy megbocsátok neki, de ettől csak idegesebb lett. Én is.

Pár nap múlva összetörtem a kocsi. Alaposan. Ő megint válni akart. A biztosító valamilyen indok miatt nem fizetett, de én rövid úton megbocsátottam nekik is. A gyereket év végén meghúzó-

ták két tantárgyból. Bementem az osztályfőnökéhez és közöltem vele, hogy megbocsátom ezt a botlást, és szemet hunyok a tanerő sorozatos tévedései felett. Ő végre megértett, és azt tanácsolta, hogy foglalkozzam többet a gyerekekkel.

Amikor a lakásunkat kezdték a svájci hitel miatt elárverezni, akkor a nejem tényleg beadta a válópert. Hiába nyugtatgattam a titkos jelszómmal, hogy megbocsátok neki, semmi nem használt, elvált és a gyerekekkel visszaköltözött vidékre az anyjához. Jó messze. Közben a lakásunkat vitte a bank, már csak annyi időm maradt két lélekjelenlét között, hogy a banknak és az összes svájcinak is megbocsássak.

Azóta élek itt az utcán, nem is rossz. A megbocsátás a szokásommá vált, hihetetlen léleknyugalmat képes adni az embernek ez a technika. Itt tartok jelen pillanatban. Elég rövid voltam?

– Ennyi?

– Az első felvonás ennyi volt.

– Van második is?

– Persze. A mentorom, ez a megbocsátástechnika-guru most azt mondja, mostantól nem megbocsátanom kell, hanem hálát adnom.

– Kinek?

– Először is az óvónőmmel kell kezdenem. Utána jöhetnek a tanárain, majd a lábtörő tulajdonosok, mind egytől egyig. Az egésznek az lesz a cukormáz-megkoronázása, amikor képes leszek a főnökömnek is hálát adni, majd a nejemnek, majd a banknak, majd a világ összes létező svájcijának. Maga mit gondol erről?

– Szerintem nagyon jó nyomon halad, ember. Csak így tovább! Még nekem is adott pár jó ötletet a jövőmet illetően. Üdvözlöm a svájciakat!

Azzal gyorsan fizettem, rendeltem a hajléktalannak még további két kört, majd sietve távoztam. Egész nap a hallottakon járt az eszem. Tényleg gyorsan változik a világ, az ember jól teszi, ha

állandóan frissíti a belső tudati szoftvereit, mozgásban és irányban marad, de ekkora balekot akkor is régen láttam. Kicsit sajnáltam szegényt.

Másnap egyedül ültem a törzshelyemen a szokásos kávé és csapvíz mellett.

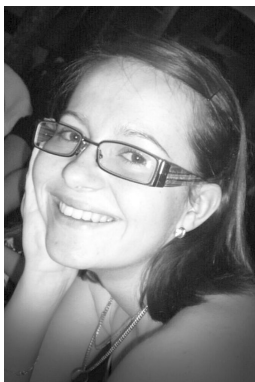
- A barátja nem jött? – kérdezte a pincérlány.
- Bemutassam? Érdekli? Holnap elhozhatom.
- Fájdalom, de már foglalt vagyok – felelte nevetve.

Ekkor egy rossz mozdulattal megbillent a kávéscsésze a kezében, kilötytyintette az ingemre. Drága ing volt, de én nagyvonalúan elhárítottam minden kártérítési ajánlatot, mondtam, hogy bárkivel előfordul az ilyesmi, én amúgy is egy megbocsátó típus vagyok. Kissé megnyugodott, de látszott rajta, hogy kínosan érinti a dolog.

Hazafelé vezetve, egy kocsi a lámpánál a drága vadonatúj autómba csúszott, megkarcolta a sárvédőmet. Mondtam a vétkesnek, semmiség az egész, jól állok anyagilag, majd én elrendezem a sárvédő cserét, nyugodtan hajtson tovább. A közértnél megálltam, vásároltam néhány dolgot vacsorára. A pénztártól eljövet a pénztárosnő utánam szólt, hogy kiejtettem pár húszezrest a tárcámból. Hálálkodva köszöntem meg a figyelmességét.

Éjszaka, alvás közben is erről álmodtam. Álltam valamilyen idegen helyen, egy emelvényen és szórtam ki a húszezreseket a pénztárcámból, vitte a szél tovább. Hánykolódtam, forgolódtam közben az ágyban, de ekkor odajött hozzám egy ősz szakállas matuzsálem – ő lehetett az életmód-tanácsadó –, és azt mondta, addig kell szórnom a pénzt kifelé a szélbe, amíg el nem tölt egyfajta jóleső érzés. Pánikszerű vasakarattal szórtam volna tovább a pénzt, de hirtelen felébredtem. Zavarodottan tájékozódtam, hol is vagyok, le voltam csontig izzadva. Kinyitottam a szemem és felélegeztem. Hálát adtam az égnek, amikor lassan nyiladozó értelemfoszlányaim felfogták, hogy csak álom volt az egész.

Greta Green

„Aminek éltem, amiért lánagoltam: ragaszkodom ahhoz most is. Nem tagadok le semmit belőle. A régi vagyok s leszek szemem behunyásáig.”

/Ady Endre

A város illata

Minden városnak van egy jellegzetes illata. Olyan ez, mint amikor valaki megtalálja a megfelelő parfümöt, onnantól fogva egész életében azt használja, és az illat alapján be lehet azonosítani őt. Szerintem valahogy így van ez a városokkal is. Mindenhol többféle illat keveredik, és a keveredésből megszületik valami új és egyedi, mint egy névjegykártya. Ez pedig pont olyan jellegzetes, mint például egy-egy nevezetes épület.

Párizsról az emberek többségének rögtön az Eiffel-torony jut eszébe. Az illatában pedig keveredik a frissen sütött bagett a polcokra újonnan kikerülő túsarkú cipővel, és voilà, a francia sikk. Róma illata a gőzölgő pizza, leheletnyi capuccinoval és a tűzpiros Ferrari aszfaltra olvadó gumijával. A szülővárosomnak víztisztató-, fűzfakéreg-, forró aszfalt- és emlékillata van. Az új lakóhelyemnek pedig émelvítően édes, trópusi gyümölcskeverék jellegű szaga van, épp mint az egyik tisztítószernek.

Tudat alatt mindig is tudtam erről az illat-dologról, de tudatosan csak azután kezdtem foglalkozni vele, miután jó messzire elköltöztem hazulról, hogy beindítsam szobalányi karrierem. Egyáltalán nem pénzre volt szükségem. Szerettem volna továbbtanulni, de nem éreztem elég biztosnak a nyelvtudásom. Csak egy ugródeszkának szántam a takarítást, meg persze egy kis kalandnak.

Még otthonról találtam egy helyet. Elmondtam a főnöknek, hogy mik a céljaim, ő pedig bólintott, és nagy szeretettel üdvözölt náluk. Az első hónapban még ott laktam a szállodában, aztán sikerült kibérelnem egy kis lakást 15 percre a szállodától. És ak-

kor úgy éreztem, hogy most kezdődik nekem a nagy betűs élet, ami ugyan nem habos torta, mégis nagy kanállal falhatom.

Reggel fél kilencre jártam dolgozni, néha hatra. Többnyire ötkor már ébren voltam. Készülődtem. Munkába, és a következő évekre. Bújtam a nyelvkönyveket, szótárastam, magoltam. A 40 négyzetméteres lakásból 20-at elleptek a szókártyák. Volt célom, tudtam, hova tartok, hát törtem előre.

A szállodában ugyan csak napi hat-hét órát dolgoztam, de mivel fizikai munkát végeztem, délutánra annyira lefáradtam, hogy már nem volt energiám semmi érdemlegeshez. Este aztán még összedobtam valami vacsorát, csak valami könnyűt. Mármint főzés szempontjából, mert nem voltam a konyha ördöge. Kilenc, fél tíz körül beestem az ágyba, és másnap ötkor indult újra ugyanez.

A trópusi tisztítószer illatra úgy három hónap után kezdtem el figyelni. Egyik nap elég rosszul aludtam, és reggel sehogy sem akaródzott kikelni az ágyból. Nem volt kedvem dolgozni. És ahogy leszegett fejjel, borús gondolatokkal bandukoltam a szálloda felé, egyszer csak megéreztem. Nem túl töményen, de azért nem is csak egy fuvallat volt. Mintha egy láthatatlan takarítószer-felhő ereszkedett volna a városra. Csak mentem előre, és a szag ott volt minden egyes lépésnél. Délután viszont, amikor valamivel nagyobb kedvvel mentem hazafelé, már nem éreztem. Egyszeri esetnek tudtam be, és nem is tulajdonítottam volna neki különösebb jelentőséget, de másnap reggel megint éreztem. Masszív ködként terpeszkedett az utcákon. Ködként, amely a látást ugyan nem homályosítja el, a szaglást viszont annál inkább.

Nem szerettem ezt a szagot. Pedig édes volt, nem csípős, mint a vegyszerek általában. De talán az én ízlésemnek túl édes. Éme-lyített. Mikor első nap „bemutatták” nekem a szállodában, tud-

tam, hogy a legritkább esetben fogom használni. Hatásos volt, de felfordult tőle a gyomrom.

Egy hét alatt elértem oda, hogy már állandóan éreztem, ha az utcán voltam. Mentem reggel, éreztem. Küzdöttem a szobákkal. Hazafelé mentem, megint csak éreztem. Este pedig keseregtem. Alig volt szabadidőm, azt a keveset is tanulásra fordítottam, hiszen célom volt. De egyáltalán nem éreztem úgy, hogy fejlődnék. Fizikailag is amortizálódtam, ezt ékesen jelezték a virsluujjaim és a kattogó csípőm. És egyedül voltam. Persze jóban voltam a munkatársaimmal, de velük csak bent találkoztam. A lakásban pedig csak a négy fallal tudtam beszélni. Persze ott volt a telefon, bármikor hívhattam a szüleimet, a barátnőimet. De senkinek nem mondhattam azt egy jó nap után, hogy te, figyelj, nem ülünk be valahova egy kávéra. És ami még fontosabb, senkinek nem mondhattam azt egy rossz nap után, hogy te, figyelj, nem ülünk be valahova egy kávéra.

Csak én voltam, és a szuper IKEA-s bútoraim, amiket úgy szállíttattam ide, és én magam egyedül raktam össze. És itt voltak a könyveim, a laptopom, a kávéfőzőm – mert nem élhetek kávé nélkül –, és egy pár plüss állat, akiket egyre nagyobb vehemenciával öleltem magamhoz éjszakánként. És persze itt volt az átható trópusi tisztítószer szaga. Már a lakásba is kezdett betolakodni. Nem menekülhettem előle, sem magam elől. És ahogy így kettesben voltunk, egyszerre rájöttem, hogy azért nem zavart korábban az egyedüllét, mert mindig elérhető közelségben voltak azok, akik szeretnek. De most nem tudtam hazaugrani egy hétvégére, és nem tudtam átruccanni a barátnőmhöz egy csajos délutánra, és ezt a trópusi takarítószer szaga minden egyes percben az orrom alá dörgölte. Sőt, nem is alá, egyenesen bele az orromba.

Aztán egyik nap váratlan dolog történt. Egy kolléganőmmel közös feladatot kaptunk, az étterem ablakait kellett megpucolunk. Az étteremről azt kell tudni, hogy óriási, és gyakorlatilag nincs fala, csak ablakai. Még a felénél sem tartottunk, mikor már izzadtunk és szenvedtünk. De az, hogy ketten voltunk, valahogy elterelte a figyelmünket a nehézségről. Arcába nevettünk a kihívásnak, és inkább megpróbáltunk jól szórakozni. Mindenféléről beszélgettünk, így többek között a bolhapiacok is szóba kerültek, mert azok itt nagyon elterjedtek.

– Szóval legutóbb is elmentünk a Tinával, és képzeld, akkora szerencsém volt, hogy találtam két teljesen egyforma futószőnyeget. Rögtön meg is vettem, gondoltam, jól fog passzolni a lányom szobájába. Csak egyszer jussak végre haza.

– Áhá, szóval lehet ott értelmes dolgokat is találni. – feleltem nevetve.

– Mi még eddig mindig találtunk valamit. Tina például egyszer egy tök divatos bördzsekit talált, és képzeld, még az árcímke is rajta volt. Beszéltük is, hogy micsoda népség ez, hogy használatlan cuccokat is kidobnak. Aztán az Angélának a fia meg biciklit vett magának olcsón. De nagyon jó állapotban volt. Kriszti meg, az egyik barátunk, aki egy másik szállodában dolgozik, állólámpát vett magának, szőnyeget, meg egy kis komódot. Mondjuk azt egy kicsit nehezen cipeltük haza.

– Egy állólámpa nekem is jó lenne. Meg egy kis szekrényke a cipőimnek.

– Ha gondolod, gyere velünk most szombaton. Mi mindig megyünk a Tinával. Most még csak ketten vagyunk, de jöhetsz velünk. Jó móka lesz. Vagy dolgozol szombaton?

– Nem, nem dolgozom.

– Na, akkor majd megbeszéljük, hogy mikor és hol találkozunk.

– Rendben.

Ezzel új témára tértünk át, és én azt hittem, ez csak amolyan udvariassági meghívás volt, és egyáltalán nem is erőltettem a dolgot. De később, a hét folyamán tényleg egyeztettünk egy helyet és egy időpontot. Szombat reggel pedig azon kaptam magam, hogy a vásártér felé tartok. A kapunál már vártak rám a lányok. Együtt, hárman belevetettük magunkat a vásári forgatagba. Három órán keresztül tartott a kincskeresés, de sajnos egyikünk sem talált semmit.

– Talán balszerencsét hoztam rátok. – mondtam tettetett szomorúsággal.

– Ugyan már. – mondták kórusban. – Most nem volt semmi jó.

Közben, ahogy sétáltunk hazafelé, megpillantottam egy kávézót.

– Nincs kedvetek egy vigasz-kávéhoz?

– De, az jó lenne. – felelték kórusban.

Beültünk, kávéztunk, beszélgettünk, nevetgettünk. És amikor továbbindultunk, hirtelen azt vettem észre, hogy a város megtelt az öröm, a céltudatosság és a kávézók illatával. Sehol egy molekulányi trópusi tisztítószer.

Horányi György

Adj köveket, adj szavakat

Ne adj lapos szavakat
adj köveket, súlyokat,
hadd hulljanak a Góliátok.
Hadd vágjon réseket,
szabad utakat
a szárnyas akarat.

A Dunán milliányi csillag

A Dunán milliányi csillagó
ezüstlaposka játszik
a habok tetején.
Fölöttük búsulnak a felhők,
mert lent a vízen
szebben ragyog a nap.

A Duna, az én Dunám
csak hömpölyög
és egykedvűen mossa partjait.

Már hetven éve,
hogy nem törődik velem.
Úgy nézem, úgy élem
napjaim, mint régen,
a felhős, viharos
vagy napos időkben.

Nem őrzi ifjú korom ladikjának habjait,
bátran zengő, hamisan csengő dalait,
tudván, hogy azt senki sem hallja,
és nincs, aki kiigazít,
csak az evező csapása adta az ütemet
és e kedves dallam
még ma is
a fülemben csengett.

Parittyás vers

Jönnek, jönnek,
nagyra nőnek
az egykor még oly kicsik.
Kertjeikből hizlalják őket
a mindig gyávák.
Szemeik borostyán szemek,
se ki, se be nem hatol a fény,
pedig a nap korongja
mérgesen izzik.
Ezek csak jönnek,
mint résekből a bogarak
egyre többen lesznek,
eszesek, falnak,
taposnak, értekeznek.

Világgá szaladnak
a tereken játszó gyerekek.

Zsákutcában egy kapualjból
előbújnak a kis Dávidok,
és egy régi parittyából
kirepülnek a lapos kavicsok.

Az én hazám

Az én hazám itt van házam körül.
Ha kinyitom az ablakom,
a Duna hűs illata
lengi be szobám.

Az erdő fáí mind nekem intenek.
A vízpart homokja
az én aranyporom.
A paksi utca zaja
ének-zene fülemnek,
mindig megvidámít.

Még a nyár melege sem sorvaszt,
még izzasztó hője is éltet.
És ha csak esik,
és hideg szele borzolja hajam,
és bőröm vacogva várja
az otthon melegét,
csak hagyom, hadd tomboljon,
mert a jó és a rossz
mind engem köszönt.

Érzem, hogy élek.
Enyémek mind a szépségek,
mert ez a hazám,
itt van az otthonom,
itt van az oltalom.

Egyszerű vers nyári estén

A szemközti parton
a fák tetején lángol a nap,
és lombjait sárgára festi az alkony.
Lent a bokrok között
száműzött lett a fény.

A múltó időt
a nappal ma is elereszti,
reménnyel várja a holnapot.

A madarak is mind
aludni mentek,
csak néhány szárnyasuhogás
töri meg a csendet.

A Duna selymes békessége
tükröt tart az égnek.
Páráját, melegét
átadja az éjnek.

Fent a felhők hadában
szürkével játszik a mélykék,
hófehér csúcsaival
udvarol a szélnek.

A fecskék is nyugovóra térnek,
elcsendesültek fészkeik.

A fák ágai lágyan megrezzennek,
s a néhány érett barack
ha lehull,
lent a fűben meglapul.

A Sánchegy hetyke dombja
rácsúszott a partra,
de az Imsósi erdő
azt még visszatartva
őrzi az ősi medret.

A Hold fényétől vöröslik a folyó
és hosszában épít szép hidat.

Felhők, ha jönnek

Felhők, ha jönnek,
kísérik őket
udvarló hideg szelek.

Meleg szobákban
(ha vannak)
az emberek egymáshoz simulnak,
kezek kezekkel kapcsolódnak,
arcok arcokhoz komolyodnak,
csak a szemek mosolyognak.

Álmok, vágyak
és sóhajok szállnak,
és szólnak szép szavak,
és van sok ölelés
és mély áhítat,
és életigenlés
és van remény
és igazi féltés...

De szétveti az álmokat
a valóság, a kárhozat
a sok gonosz beszéd,
a gyilkos indulat.

Csupaszon állnak a falak a szélben,
viharban és hóesésben,
és nincs aki betakarhat.

A jó szavak mind lefagytak,
az ölelések elfonnyadtak,
ökölbe szorultak
az áldó kezek...

Én mégis új álmokat keresek
és várom,
hogy másokat is felmelegítsen
a szeretet.

Jószay Magdolna

Jószay Magdolna vagyok, Debrecenben születtem és élek, két felnőtt gyermekem és egy unokám van. 36 évig nyomdában és könyvkiadóban dolgoztam szerkesztő-tördelőként, korrektor-ként.

Mindig szerettem írni, viszont ez csak az internet segítségével került közönség elé. Évekig publikáltam irodalmi fórumokon, jelenleg is működöm néhány csoportban. 32 antológiában jelentek meg írásaim, illetve 4,5 évig rendszeresen írtam igaz történeteket *A macska* magazinba. Két saját kötetet (*Aranygondolatok*, 2005 – kézzel gyűjtött idézetgyűjtemény saját olvasmányaimból; *Szívhang a kövek mögül*, 2010 – első saját verseskötet) és 5 e-könyvet (*Igaz cicaságok*, *A csend hintája*, *Felhő mögé rejtem*, *Múltbéli pillangók*, *Illékony bűvölet* – kisprózák és főleg versek) mondhatok magaménak.

Lepke-szép

Selyemhernyónak barna bábjából
üde pillangó lesz, s tovaszáll,
kétségtelen, e folyamatnak
legcsodásabb fokán a lepke áll.

Megfoghatatlan, s olyan éteri
mestermű a röpke pillangólét,
tovatűnik, mint egy lágy dallam,
mire eleget gyönyörködhetnél.

A nyár kapuja

A tavasz új életet hordoz,
erőre kap, színesedik a világ,
a virágzó fák dús szirmai
azokat ünneplőbe varázsolják.

Selymesebb, élénkebb színek
vidítják az ember hangulatát,
él, izzik a levegő, rovarok
zengik a tavasz örök moraját.

Ez évszak igen rövid életű,
a zöldben egyre több a virág,
az illatos szél fontos feladata
szélesre tárni a nyár kapuját.

Napsugár búcsúja

Ahogy álomba merül percről percre a Nap,
fényét vesztí, s ébred lassan az alkonyat.
Az utolsó napsugár puhán fogja körbe
a kanyargó felhőket, testükön áttörve.

Alkonyat határán a hanyatló Nap fénye
körbenéz a tájon – erdőkre, mezőkre.
Búcsút hint a fáknak minden levelére,
patakra, virágra, bogárra, pillére.

Megtörve

Szél fújja arcomba a tavasz üde zöldjének illatát,
romlatlan, hibátlan minden rügy és élni vágyó ág.
Mégis köröttem leng a bánat, szomorúság,
hiába itt az újrakezdés, hogy minden élni vágy'...
Mindig van valami, mely visszahúz, megtör,
amiből nem tudom, lesz-e kiút, nemcsak sírgödör...
Mi lesz a vége... rejtély, de a tudat addig is meggyötör.
A hídhöz érve beledőlök a szélbe, magam vagyok, sírhatok.
Gallérommal takarom arcom,
sós könnyeimtől amúgy is... a nagy semmit láthatom.

Sorspad

Az élet hegy-völgyekkel uralt.
Sok minden eleve elrendeltetett, de
néha a sorspad újrendezhető.
Az alkony nem mindig hoz feledést,
vigaszt is olykor csak az álom nyújt.
Az utolsó lélegzet maholnap
egy gyertyát láttat, mely már kihunyt.
Egy életút, mely még tiéd, de
bármely körben is azonnal felejthető.
A múlt az múlt. A ritka merengés
nem bűn és nem büntethető.

Fátyol mögött

Ó, bár visszamehetnék térben és időben,
mit nem adnék még akkor is, ha most
nem létező lehetne e betegségem,
még akkor is, ha nem tudnám,
mi az, amit máshogy kéne tennem?
Vajon rajtam múlt-e vagy miért róttá rám az ég?
Mit követtem el, hogy elért e képtelenség?
Fel kéne dolgozni... de ha báránnyelheők
fodrozódnak az égen, s a szellő tavaszt
lengedezik éppen, a bajokat fátyol takarja,
a napsugár vállam, arcom kedvesen átkarolja,
hogy van még időm – valahogy elhiszem.

Teljesség nincs

Az ég azúrkékjére sötét fátyol borul,
az idő vihart jelez... vészjóslóra fordul.
Ez a Sors, látod-e, nem kívánságműsor,
mit teljességnek gondolsz – ennyi volt... s konokul
véded álmaid, emlékeid őrzöd, lelked
egy kis békét, kis szivárványt koldul.

Álomsziget

Egy álom az egész létezés.
Az, hogy vagyok, velem történik,
nem mással,
az, hogy ha nem vagy itt, látlak,
belső látással,
hogy várok, mit hoz a holnap
a hajnali pirkadással,
s még mennyi titok...
Annyira vágytam, hogy képzelt
szigetemen
csak a jobbító, erősítő szeretet
gyökerezhessen,
engem pusztít, mi rossz, letaszít,
elveszejt,
már talán csak ragyogó fényed,
mely foglyul ejt,
mert maradéktalanul tündökölsz ott
rejtve, bennem,
a lélek elmondhatatlan, vágyó
mélységeiben.

Kajári Bettina

Versírással 14 éves koromban kezdtem foglalkozni. Egy Szenteste történt minden, amikor az egész család, a rég nem látott rokonok, gyerekek és felnőttek egyaránt ültek a fa alatt és beszélgettek, szerették egymást. Megihletett. Az első versem épp ezért a Karácsony címet kapta.

Azóta rendszeresen írok, ha van inspiráció. Legfőképp az emberi érzések és tulajdonságok azok, amik számomra egy vers alapját megadják. Gyakorta előfordul, hogy az utcán sétálva, figyelem az emberek reakcióit bizonyos dolgokra, és elképzelem, hogy vajon mit érezhet az illető. Számtalanszor a főutca közepén, a biciklin gondolok ki egy sort, amit lejegyzetelek, mondván: bármikor jól jöhet.

Búcsú a régi szerelemtől

Elkopott lépteid kedves zaja,
Semminek sincs most már hangja.
Sötét még nincs, csak félhomály,
Komorra vált lét s a táj.

Jött a fekete démon, elrabolt tőlem.
Hatalmas darabot tépett ki belőlem.
Fondorlattal csalta el a szíved,
Hogy jó lesz majd, hiába hitted.

Örököd nem lett, csak bánatod.
Amit tettél, örökre bánhatod.
Tudod már, melegségre nála nem lelsz,
Azóta minden nap borúra kelsz.

Lassan minden érzésem lecsendesül,
Gyötrő fájdalmam sajnálattá szelídül.
Belátom, érted többet kellett volna tenni,
Tudom, miért kellett mindennek így lenni:

Csak hogy meglegeljem az igazi boldogságot.
Újra ékesnek, derűsnek lássam a világot.
Te is találd meg végre másik feled,
Legyen napfényes minden reggeled!

Fekete-rózsaszín

Nézd világ, újra tudok szeretni!
Hosszú idő után, sikerült nevetni!
Újra feljött a nap az égen,
Megint virágba borultak a fák a réten.

Kemény tél után beköszönt a tavasz,
Számát többé nem hagyja el panasz.
Ami volt, annak örökre vége már,
Sötétség uralt egy éve már.

Szemem csukva volt,
szívem nyitva állt...
Aztán kinyílt szemem,
de akkor szívem bezárt.

Emlékeim elfeledtem,
egy emberé most már csak a lelkem.
Szeretném Őt örökre szívembe zárni,
S karjaim csakis neki kitárni!

Most már újra tudok szeretni,
Hosszú idő után, sikerült nevetni!
Újra feljött a nap az égen,
Megint virágba borultak a fák a réten.

Köszönöm...

Fekete, fehér volt a kozmosz,
Sorsom ettől még nem volt rossz.
Hiányzott belőle valami csoda,
Bár ezt az űrt nem éreztem soha.

Aztán jött egy röpké pillanat,
Mikor szívem rugója kiakadt.
Levegő után kapkodtam,
Csak a Te hangodat hallottam.

Te voltál, ki színeket adtál,
Hogy kifessem szürke világom.
Felém egy papírt nyújtottál,
Erre rajzoltam színes virágom.

Látni akartad, mit alkottam
Minden áron,
Én suttoztam, ráér még,
Csak várjon.

Aztán már nem voltál kíváncsi,
Én pedig nem akartam kínálni.
Később elvetted a színeket, mit adtál,
Azt sem nézted, mi az, mit itt hagytál.

Egy könnyel áztatott színtelen,
Összegyűrt papír volt csupán,
Mit te sosem kértél azután.

Egy nap kinyitottam a papírt újra,
S láttam, mi volt a ráncok közt bújva.
Színes virágnak hittem, kaktusz volt csupán.
Nem hagyott mást, mint sebeket maga után.

Szürke lett ismét nekem a kozmosz,
Nem tudom, velem mi lesz most.
De tisztán látom, hiányoznak a színek,
Ez csupán most már, mit sorsomtól kérek.

Ha úgy kell

Nem leszek se több, se kevesebb,
mint aminek kell lennem,
Hiába fáj testem, s lelkem...

Ha úgy kell, homokszem leszek a tenger mélyében,
Ha úgy kell, csillag leszek fent az égen,
Ha úgy kell, falevélként szállok a széllel,
Ha úgy kell, vigasz leszek az ínségben,
Ha úgy kell, csak egy név leszek, a kopjafán,
Ha úgy kell, lehetek akár jó barát,
Ha úgy kell, gondolat leszek az emberek elméjében,
ha pedig úgy kell, emlék a szívében...

Megváltoztál

Más lettél mióta nem láttalak,
Megváltoztál, még hozzá általa.
Sajnos kifordított önmagadból,
Kereslek, mintha párát törölnék az ablakról...

Keresem a régi éned, kit megismertem,
De, nem találom sehol,
Megijedtem!

Most szívet rajzolok az ablakra,
Hátha megdobban, s rátalálsz Magadra!
Várom a csodát, szeretném a régi éned,
De téged megváltoztattak az évek.

Most fájó szívvel lehelek egy nagyot,
Pára lepi be ismét az ablakot...
Elhalványul szépen a szív
Megszűnik végleg a hit.

Nem látok már át az üvegen,
Csak állok, s nézek üresen.
Azóta is párás az ablak...
Te nem törölsz le, én pedig hagylak!

Nem hagyom!

Nem érdekel, nem az én dolgom,
Jómagam is annyiszor mondom.

DE MIÉRT?

Ugye jólesik a törődés, ha szeretnek,
Csakúgy, mint minden embernek.
Mindenki megérdemli, hogy szeressék,
Még ő is, kinek jóságát az évek elvették.

Gyilkosok, tolvajok, szegények, gazdagok,
sötétben mászkáló fura alakok.
Papok, írók, költők, orvosok,
Gyerekeket írni, olvasni tanítók.

Vagy ne említsem őket egy lapon?
Pedig mindenki ugyanoda jut egy napon.
Porból lettünk, s porrá leszünk.
A kettő közt mi döntünk, mit s hogyan teszünk.

Elsétálunk, elfordulunk közömbösen,
vagy osztozunk gondokban, örömeinkben.
Megfogadom, ezután mindenkivel törődöm,
Nem hagyom, hogy legyőzzön közönyöm!

Soha és örökké

Soha ne add fel az utolsó reményt,
Soha ne hasítson fájdalom beléd!
Soha nem vagy teljesen egyedül,
Soha sehova el ne menekülj!

Néha üresnek látod a világot,
Néha elhervadnak a virágok.
Néha üresnek érzed a szíved,
Néha sötétté válnak a színek.

Sokszor érzed magad egyedül,
Sokszor a lelked elgyengül,
Sokszor uralkodik a magány,
Sokszor kerülsz magad alá.

Mindig lesz, ki felvidítson,
Mindig lesz, ki az úton elindítson,
Mindig lesz tegnap, ma s holnap,
Mindig kezdődik egy új korszak.

Örökké veled lesz, kit szeretsz,
Örökké segíteni fog neked.
Örökké, amíg csak éltek vele lehetsz,
Örökké ez adjon erőt neked!

Vasmosoly

Kínzó mosolyra görbül a szád,
Bánat nehezedik most már rád,
Látom a borút a két szemedben,
Érzem a keservet a lelkedben.

Már nem vagyok veled jóban, rosszban,
Soha ne feledd, csak érted voltam.
Sós a könny, mi lepereg arcodon,
Nem érzed a testem soha több alkonyon.

Nem hallod többé tiszta hangomat,
Nincs közös ma, csak magányos holnap.
Feledtem kimondott szavaid,
Nem érhetnek többé össze ajkaink.

Vasmosoly nehezedik arcodra,
Készülj fel a legvégső harcokra!
Vívj meg a csatát a büszkeséggel,
Győzd le, s tudd kimondani, amit érzel!

Mosolyod legyen a legerősebb pajzsod,
Legyen még egyszer boldog az arcod!

Kisháziné Vincze Julianna

Panta rhei – Minden változik (szó szerint: Minden folyik) – szól a görög mondás. Ez a tény ugyanakkor arra utal, hogy minden változatlan – azaz az a változatlan, hogy változik. Kissé bonyolultnak és ellentmondásosnak tűnik. Pedig nem az, ha belegondolunk.

A most megjelent verseimben a változás ténye vagy pillanatai és – nyíltan vagy a leírtak mögött – okai vannak megörökítve.

Az ember és a Nap

Amíg az ember a természettel élt,
S nézte, hogyan nyugszik s kél a Nap,
Ahogy köszöntik a nappalt és az éjt,
Hallgatta közben a víg madarakat,
Magához ölelte az örök mindenség.
Élte benne dolgos, nyugodt napjait,
S olyanra nevelte összes gyermekét,
Hogy érezze, tudja, mi mindent kaphat itt,
A Föld ölében, ahova született.
Nem kellett neki palota, cifra gúnya;
Leszüretelte, amit Isten vagy ő vetett.
Nem volt szüksége véres háborúra.

Ráébredt aztán, ha másét elveszi,
Életét kockáztatva is harcol érte,
Földünk kincseiből úgy több jut már neki –
S nem is gondtalan többé az élte.
Óvja, amit szerzett, gyarapítva egyre,
S kieszeli, hogyan könnyebb a léte.
De nem teheti, amint akarja kénye-kedve –
És nem érdekli többé a Napnak fénye.

Cifra öltözékben jár ma már, autót vezet,
Hajléka minden kényelmet megad –
De nincs ideje soha kémlelni az eget,
Hogyan nyugszik s kél odafönn a Nap.
Védi, mit munkája vagy fegyvere szerez –
És szívében ott él a béke vágya.
De nem a természet gyermeke ma már:
Minden, mit létrehoz, saját kalitkája.

Barcelonai emlék

Ott jártunk, ahol a fény a fénnel játszik,
S ha keserít is néha gond, a baj, a másik,
A könnyeken át elérnek a fények:
Szíved szegletében felragyog az élet,
Hogy szép legyen a rút, édes a keserű,
Ránk leljen az öröm, tisztuljon a lélek.

Fürge évek

Ül naphosszat, szürke hajjal.
Életét leélte bajjal.
Itt-ott néha akadt öröm,
Párszor mondta is: köszönöm.
Hálás volt a kevés jóért,
Mit annyiszor hasztalan kért.
Elszaladtak fürge évek;
Nem szól ajkán már az ének,
Mint egykor, ha öröm érte,
Előcsalta boldog lelke.
Mára már emlék sem maradt.
Fájdalom van, s pár jó falat;
Szeméből eltűnt a fény is.
Nekem örök hála mégis,
Hogy foghatom puha kezét,
Kimondhatom kedves nevét,
Ujjam játszhat szürke haján.

Igen. Ő az édesanyám.

Buborékok

Fújja kis unokám a buborékokat.
Nagyokat kacag! Tele kis világa
A színes gömböcskével.
Ráülnek a virágra, fűre,
S nagy derűre fakad a gyermek,
Ha orrocskáján kipukkan az egyik.

Száll velük a környező színes világ:
A rózsaaág zöldje, a bimbó pirosa,
Kis ruhája kékje folt középén.
Míg nézem gondtalan játékát,
Az ifjúság színei repülnek bennem,
S felrebben a fájó gondolat:
Mennyivel szürkébb már számomra a világ!
De ha itt vannak a kis unokák,
Akár a színes gömböcskék a gyermeket,
Lényemet megajándékozzák önmagukkal.

Négy évszak

Hó hull, hó hull, fagy ha csikordul,
Táncol a puha pihe, télre ha fordul.
Ősszel pattan a gesztenye burka,
Sárgul a fa levele, szél lesodorja.
Nyáron napfény csillog a vízen,
Hívogat, csudaöröm játszik a szívben.
Bújik a földből a nárcisz, a jácint,
Szép tavasz kicsalogat, szellőcske játszik.

Komáromi János

a csendet hallom

az elsápadt csendet hallom
itt üvölt bennem
sír és sikolt az árván maradt Idő
földhöz-szegezetten bukdácsolok
keresem merre kell mennem
vergődik a szív és zihál a tüdő

a csendet hallom
ahogy dobol bennem
ritmusával lassan eggyé válok
örök lüktetés leszek
a csendben szétoszlok
és akkor majd Rád találok

szól

harmonika reszkető zümmögése
tölti be a csendnek szánt helyet
néha a dob is bele-beledöbben
szív dobbanása rá a felelet

mozdul a láb és billeg a fej
a zene valahol bennünk köröz
gitárok hangját hallva
lelkemmel egy húron rezdülök

ritmusom most a hangszerek adják
minden mást kizárnak a harmóniák
átlényegül zenész és hallgató
így születnek az élet-szimfóniák

lassan hangszerré válunk magunk is
játszik rajtunk a Mindenható
ideg-húrok feszülnek bennünk
és dobol a szív – a ritmust adó

átjárja testünk a születő dallam
Menny a Pokollal egyesül
megszűnik külön-létezésünk
az ősi jóslat beteljesül

érted és értem

érted és értem...

felvirradnak a virágszirmokba zárt éjszakák
eltűnik az érzés, a nincs tovább minden sugallata
hozzánk bújik, velünk táncol létezésünk ritmusára
a mindenségben magányosan kóborló Isten gondolata

érted és értem...

nekünk nem kellenek egymáshoz kódfejtő táblák
nem beszélünk más nyelvet és nem különbözik a vágyunk
nem különülnek el határaink, egymásban létezünk
boldog együttlétté forrott össze minden percnyi-magányunk

érted és értem...

valaha a távolság háttérzaja elfedte a másik hangját
talán azt hittük már nincs is aki vár ránk ebben a világban
de vakon sodródó örvényeink hirtelen egymáshoz értek
két fekete lyuk voltunk akik eltűnnek a másik vonzásában

érted és értem...

belőled és belőlem születettek meg a pillanatok csodái
két külön lelkünk egyesülve szabadított fel ősi energiákat
mint a világ teremtésekor, úgy süvöltött végig az éteren
azoknak sóhaja, kik egyé lettek, mert örökké egymásra vártak

én voltam a gyermek

én voltam a gyermek
kit tán nem is neveltek
csak nőtt, mint a csalán
a "kopostyán" hűvös oldalán

göcsörtös füzek alatt
amerre út nem haladt
levelek szűrte sugárnyalábok
rajzoltak körém tündér-hálót

én voltam fagyott éj
tél-sötét hidegében
aki az égre nézett
vacogó könnyel szemében

reszketve csodáltam
mily fényesen ragyog ott
a szenvtelen-sápadt
vakító teli Hold

és soha nem értette
a gyermeki lélek
nem tudhatta akkor
hol marad az élet

amiről azt hitte
neki is éppen úgy jár
és eljöttét várta
minden magányos éjszakán

éppen elmúlt

éppen elmúlt a nap...
fáradt álmait alussza már az ég
nedves-sötétséggel takaróznak a fák
szuszog körülöttünk az egész világ

mi lágyan ringatózunk egymás karjában
a holnapi szó még nem formálódik a szánkban
én átfoglak és Te hozzám simulsz
lélegzetem üteméhez idomulsz

látom felettem az ég szelíd fényeit
érzem bőrömön bőröd rezdüléseit
és átáramlik belém lélek-meleged
átjár álmodban is szereteted

sok volt

sok volt a felhő
és égett a tűz
felettünk villámok cikáztak

ültünk mozdulatlan
a vállunk összeért
az Istenek ránk nem vigyáztak

lángok vibráló fénye írta
arcunkra a jövőnket
táguló pupillánkban
táncoló árnyak kergetőztek

aludt a csend
és nehéz lett a sötét
éreztük, ahogy ránk talált a múlt

kavargott a füst
és örvénylett az Idő
őseink lelke hozzánk simul

évezredek születtek újra
bennünk sírtak fel álmaik
a tűz lelkünkkel vált
minket égettek őszinte vágyaik

valahol dal csendült
amit hallani nem lehetett
de azóta is testünkben zsibong

a fény kihunyt
már lelkünkben sugárzik
jelenünk jövőnkért imát mond

***

spirál-körök emelkedtek
fatörzs nyúlt az ég felé
ragyogó fény áradt széjjel
nem a halálé lettünk – hanem az életé

megfáradt

megfáradt fényeit terítette rám a Létezés
megmaradt árnyaim körbevettek és mellém bújtak
zúgott a szél és vert az eső
elaludni nem tudott a kereső-lélek
ami bennem vergődve kínlódott
néha szívemhez csapódott
és összerándult a testem
amint egyre Önmagam kerestem
föld alatt és felhők felett
a vándorló madarak röptében
és a partra csapódó hullámokban
az emberekben és önmagamban...
sehol nem találtam

megfáradt álmok hulltak köröttem
mint megfonnyadt barackfavirágok
behunyt szemmel tisztábban érzek
bár semmit sem látok
megérintenek szállongó fényei
az Örök elmúlásnak
békés-nyugalmú századok tűnnek el
a kavargó enyészet pillanatában
milyen csendek maradhatnak?
milyen üresség lesz örök?
milyen egyenes a végtelen...
és milyen végesek a körök...

megfáradt rendbe merevedett életünk
megmaradt romjait gyűjtjük össze
porlik kezünkben a Világegyetem
minden pusztíthatatlan kincse
hol vannak most a Szavak?

és hol csendülnek a Harmóniák?
hová lettek az Éteri Szólamok?
miért nem szól senki sem ránk?
egyedül maradtunk
bezárva lelkünk börtönébe
egyikünk sem néz
a másikunk szemébe
hiába is néznénk
hiszen látni már elfeledtünk
ragyogó fényárban
a sötétség kupolája zárul be fölöttünk

valaha talán

valaha talán voltál valaki
de mára már
csak egy szálnalmas-mosolyú senki
egy szolga
akinek nincs is más dolga
mint hajbókolni ura előtt
aki a fennkölt
magasból szórja rá az áldást
megnyugtat téged
hogyminden rossztól megvéd
nagyon hálás vagy ezért
és zokszó nélkül benyeled
miközben lelked a kárhozattal enyeleg
eladod magad néhány falatért
hajbókolva adsz oda mindent bagóért
ma már nincs semmi ami valamit érne...
ki alkudna egy senki lelkére?

sánta sámánok

sánta sámánok dalától hangos az Éter
de a zokszó az Istenekhez már nem ér fel
vagy tán nincs is akikhez felérhetne
üres lett az ember szíve és üres az Úr is felette

csend felel csupán minden könyörgésre
csend a válasz minden kétségbeesett kérdésre
és csend van és csend van és nagy-nagy csend
pusztulás előtti halotti némaság lett idelent

sánta sámánok botladoznak és ágálnak egyre
fejük felett háncsból szőtt koronák lángolnak lebegve
kezükben tüskés ágak és egykori tüzek korma
szemeikben a lelki szegények nyomora

reménytelen útjaikról letérni nem akarnak
lépteik nyomát adják át pornak és avarnak
mennek, míg lábukat emelni tudják
reménytelen a könyörgés, de abba nem hagyják

sánta sámánok hitüket még el nem veszítették
valamikor folyton a múltat dicsőítették
ma már csak a jelenről szőnek valóság-regéket
kik a jövőre is gondolnának már nem élnek

a legtöbb mit kérhetnek: a napról-napra létezés
az álomtalan álmok és a meggyötört ébredés
valahol mélyen mégis őrzik azt a régi tüzet
ami egykor az Istenekről üzent

sánta sámánok szemében még meglátni néha
ahogy fellobban a Láng és a béna
testben feléled a Lélek
megborzong ilyenkor aki a szemükbe néz
és egy pillanatra úgy érzi:
talán nem is félek...

dobban

rezzen az éjben
dobban a szívben
ritmusa úzi a vágyat
bomlik a fényben
lobban az éjben
tovább egy percet sem várhat

körénk lopódzik
belénk rejtőzik
örök otthona a testünk
sosem találtuk
ma már nem várjuk
nem tudjuk mit is kerestünk

dobban a szívben
lűktet a vérben
valahol mégis él bennünk
mi magunk voltunk
és azok vagyunk
akik sohasem lehattünk

vannak még

vannak még álmaink
az éj még nem teljesen sötét
várjuk még a hajnalt
hogyan meglássuk arany-köntösét

mosolyunk is megtaláljuk
van, hogy lelkünk derűsen ragyog
bár felettünk már megritkultak
a sorsunkat vezérlő csillagok

néha nem is érezzük súlyát
a mindennapi gond-köveknek
úgy teszünk, mintha nem látnánk
hogyan az árnyak settenkedve követnek

bármerre visznek lépteink
nyomunkban folyton ott lihegnek
de ha új útra lépünk végre
álom-árnyaink velünk már nem jöhetnek

vannak még valódi vágyaink?
vagy minden napunk éj-sötét marad?
reméljük, hogy nem csak hazudott a hajnal
amikor végre felkelhet a Nap

csendül a város

csendül a város
zsendül az élet
reggeli fákról
hullnak a fények

árnyból árnyék lesz
fal mellé térdel
madárdal rikolt
hallgassam: kérlel

álmos szemekből
elfut az éjjel
lassú lépések
szaladnak széjjel

vöröslő felhők
úsznak az égen
köztük a "semmi"
világít kéken

virradnak tornyok
égből a fényjel
ébredő lombok
nyújtóznak kéjjel

lángol a távol
egyre csak nézem
új nap születik
szép lesz, úgy érzem

mi végre

mi végre félni a Haláltól?
a Hold visszfénye pocsolyákban is világol
mint árnyék a lehulló sötétben
úgy oszlik szét az Élet az Ember kezében
ima-felhők nyelik el a sóhajokat
az angyalok szárnya csak ritkán simogat

micsoda út

micsoda út ez!
szinte suhannak a fák
micsoda út ez
száguld a nagyvilág
surrogó képeken
nézd, ott mi vagyunk
fülünkbe énekli a szél
egyre zúgja a mi dalunk

micsoda út ez!
szinte elrepül
olyan, mint az élet
zajlik cefetül
amott meg nézd
kisfiúként szaladok
kezemben egy szál virág
amit majd neked adok

micsoda út ez!
imént még a jövőm volt
most meg emlékként rakom
elrohant múltamhoz
kamasz fiú vagyok
bátortalan, félszeg
mindig arra vágytam
hogyan csókoktól legyek részeg

micsoda út ez!
hová visz vajon
nemhogy a végét

de még az irányát sem láthatom
most meg reszketeg őszként
fogom a kezed
szorítalak
nehogy elveszítselek

micsoda út ez!
és micsoda kanyarok
már azt sem tudom néha
vajon az úton vagyok?
ott meg épp sírok
és vigaszt nem ad senki
milyen sokat is kellett
egyedül menni

micsoda út ez!
mintha körbe mennék
ez az én utam?
vagy én vagyok a vendég?
ez itt egy boldog perc
néhány volt belőle
illant az öröm
menni kellett folyton előre

micsoda út ez!
vége sincs talán
fut körbe-körbe
semmit nem számít élet és halál
éppen test vagyok
nemrég csak lélek voltam
annyira megállnék már
olyan sokat kóboroltam

szelíden tombolva

belém fészkelte magát már az éj
fekete szálakat álmodik körém
szemembe bújt el a nappali fény
még máglyákat gyűjtanék szerelmedért

máglyákat érzésből...
máglyákat szavakból...
máglyákat féltésből...
máglyákat magamból...

szárnyait bontva éled a sötét
halkan suddog valami édes mesét
szomorút-csendeset, mégis szépet
sóvár-vöröset és égi-kéket

kéket, mint az alkony...
kéket, mint az ég...
kéket, mint az álom...
kéket, mint a mély...

vad és szelíd egymáshoz simulnak
tomboló vágyak szeretni tanulnak
égi érzések békét dúdolnak
ősi ösztönök csatába hívnak

ösztönök tombolók...
ösztönök féktelenek...
ösztönök lobogók...
ösztönök elégetnek...

gyengéd adakozás minden csók tőlem
elveszem amit rejtegetsz előlem
minden simogatás egy rész belőlem
sóvár vágyad nem enged mellőlem

vágyad kegyetlen...
vágyad megkötöz...
vágyad esztelen...
vágyad ösztönöz...

mintha palackba akarnánk zárni pusztító viharokat
elrakni egykedvű napokra égi szivárványokat
úgy öleljük egymásban a boldog csendeket
elcseréljük egymással a tomboló és a szelíd percekét...

Az ovis búcsúja

Szervusz óvónéni!
Tovább már nem várok.
Kinőttem az ovit,
őszől iskolába járok.

Nem teszem már kicsi kezem
a Te nagy kezedbe,
de nem felejttem, hogy kicsi lelkem
a Te nagy lelkedet mennyire szerette.

Most menni kell már,
hívnak a betűk és a számok,
de hozzád lélekben
mindig visszatalálok.

szél kelt

szél kelt napsugarak hátán
árnyékokat szültek a fák
csillogó harmatcsepp-kupolákat
virágillat ölelte át

sötét színeiket őrizgették
legendák felcsendülő hangjai
elrejtve lüktettek a réteken
a születő Nap új dalai

bíbor köpeny

bíbor köpenyét adta rád
az ezerszínű alkonyat
a nyugtalan álom
már csak ritkán látogat

ezüst ujjával a telihold
árnyakat rajzol homlokodra
kacér mosolyú éjszakáid
újra meg újra beragyogja

vihetnéd magaddal a dalaid
ha beérnéd ennyivel
de tudod, hogy szavaidra
már senki nem figyel

talán...

talán...
szép emlék leszek
nem halványuló öröm
kis láng, távoli évek
fakóvá vált árnyékai között

talán...
marad utánam néhány kedves
soha nem múló pillanat
mi minden rossz nap
ellenére Veled marad

talán...
csendjeid részévé válok
és derűs ráncot rajzolok majd
ahogy évek múlva
két szemedre hullva
emlékem előcsal csillanó harmatot
miközben arcod mosolyog

talán...
átsuhanok néha misztikus éjeken
szobádon, ágyad felett lebegek
látom egyedül maradt testedet
és táncolok majd ölelve
álomban járó lelkedet
és boldog leszek

...elfeledve, hogy mindezt
már nem lehet

csengette (üres vers)

csengette-bongatta
halkabban mondhatta
fekete nadálytő
ő lesz a legelső

köszönj, ha erre jársz
többé itt nem találsz
ha máshol lehetnél
hátamra fektetnél

sete-suta állapot
sírnak már az állatok
nem lesz nappal, sem éjjel
nem érvük be kevéssel

Hold udvarán (üres vers)

Hold udvarán Balambér
eljöttem egy kalandér'
aki látta jöttömet
azóta engem követ
vártak, jöttem, maradnék
többé sosem szaladnék
sikolts, ha már nem bírod
legjobb ha falra írod
tűnjünk el ha vége van
készen van a Lélektan

lelkesebb (üres vers)

sérobáló fellóbáló
cserfesteki felzabáló
felfestősen megragad
piroskutyá elszalad

sikátortul felborul
handabanda felmordul
verjük amíg csendesebb
lélek nélkül lelkesebb

sibirabe (üres vers)

sibirabe
sibirabi
szénfekete
itt valaki

sebereba
sebarabi
belém bújt és
most jönne ki

sobarebó
soberebi
tovább siklik
lesz valami

subarabu
subarabi
száll az égen
szép tavaszi

sübarábó
sübarábi
szálfa erdő
most szárad ki

sibirabe
soberebi
sebereba
subarabi

tomm ta tomm (üres vers)

tomm ta tomm	doo tata doo tata
tatata taaa tomm	doo sa tomm
tomm ta tomm	
tatata tatata tomm	tomm tomm ta tomm
	tomm tomm ta tomm
tomm tomm ta tomm	
tomm tomm ta tomm	sa tata sa tata totum
	sa totum tata totum
buu bu buu rakk	boo buu taa tata
buu bu buu rakk sa tomm	boo buu taa ta tata
buu bu buu rakk	
buu bu buu rakk sa tomm	tomm tomm ta tomm
	tomm tomm ta tomm
tomm tomm ta tomm	
tomm tomm ta tomm	tomm ta tomm
	tatata taaa tomm
sa tomm saa saa	tomm ta tomm
sa tomm saa saa	tatata tatata tomm

*üres vers – egy játékra íródott, több társával együtt, ahol a kiíró megfogalmazása szerint olyan verseket vártak, amelyekre igaz, hogy: "se füle, se farka, nincs sem formája, sem tartalma". Kedvet kaptam, írtam és rájöttem, hogy van néhány korábbi versem, amely többé-kevésbé megfelel a kiírásnak.

Kovács Éva

Szakáldon születtem 1941. június 20-án. Négyen voltunk testvérek, én voltam a legkisebb. Az általános iskolát szülőfalumban, a gimnáziumot Miskolcon végeztem. Ezt követően gyógyszerész asszisztensi képesítést szereztem és a Gyógyszertári Központban dolgoztam.

1964-től felvettek az OTP-hez, majd a Pénzügyminisztérium Továbbképző Intézetében tanultam és mérlegképes könyvelői oklevelet szereztem.

Ezt követően már banktisztviselőként dolgoztam tovább több banknál 40 éven át. Ez lehet, hogy kicsit „száraz”-nak tűnik, de én szívesen csináltam. Embereket szolgáltunk egy olyan területen, ahol ők kevésbé voltak járatosak

Van egy fiam, menyem és 2 tündéri unokám. Miskolcon élek. Fő segítőm a férjem, Dr. Varga Endre aki nyugdíjas kohómérnök.

Séta az Avasi lakótelepen...

Oh de szép a liget,
Szikráznak a falevelek.
Béke, nyugalom és szépség,
Nem, itt nincs semmi kétség...

A fákat szeretném ölelni,
Fűben futni, s megpihenni,
S helyette kutyapiszokba lépek..
Igen, ez az élet!

10-20 éve még itt
Gyerekek játszottak,
Fűben futkároztak,
S labdákat rugdostak.

Icikézett, ugrált
A kis lányka-sereg,
Pingpong labdát szervált
A kis Kakszi gyerek.

A szülők is sétáltak,
Sokat beszélgettek,
Apa, Anya tollaslabdát ütött,
Volt, ki finom szalonnát sütött.

Mostanra itt minden megváltozott,
A sok gyerek megnőtt, s elköltözött,
A munkást elküldték, nem kell a kohóba,
Gyerek sincs már, csak mutatóba.

Már nem is szép a liget,
Búsan zizegnek a levelek,
Ez most szomorúság és nem szépség
Sajnos ebben nincs semmi kétség.

Én fa helyett gyereket szeretnék ölelni,
Fűben futni, s velük megpihenni..
De csak szomorúan nézek,
Úgy látom itt most céltalan az élet.

Lillafüred.

A Bükk harsogó zöld ruhában pompázik. Elhagytuk Alsóhá-mort, s közeledünk Lillafüredhez. Ez az a táj, amivel nem lehet betelni, amit nem lehet elégszer látni... Már látom a Palotaszállót. Csendes, vidám zsongás hallatszik be az Opel lehúzott ablakán. Nem állunk meg. Először a rövidesen megnyíló „Libegőre” vagyunk kíváncsiak. Már feltűnnek Fehérkőlápa sziklái, s így mi is rövidesen célba érünk. Leparkolunk és teszünk egy rövid sétát a Libegő bezárt kapujáig. „Nyitás április végén” – olvassuk.

A vadonatúj kétszemélyes libegő-ülések állnak – várják az utasokat.

Bevallom, kíváncsi vagyok.

Vajon mit lehet látni az erdő mélyén? Hiszen a Lillafüredi kastélyszálló és a Hámori tó messze van, azt nemigen. De az erdő szép. Talán el lehet látni Bükkszentkeresztig? Vagy talán azt lehet látni, amit Fehérkőlapáról láttunk?

Az biztos, hogy én az elsők között szeretnék libegni!

Megnézzük még a DVTK edzőparkot, a játszóteret, majd viszszeamegyünk a Palotaszállóhoz.

Én ha csak tehetem, ittlétemkor soha nem hagyom ki a függő-kertet, a vízesést, József Attilának is illendően köszönök. Ő változatlan, álmodozó „fémmosolyával” álldogál a vízesés felső szakaszánál. A férjem már menne haza, de én ragaszkodom hozzá, hogy Herman Ottónál is tiszteletemet tegyem. Még néhány terasz lefelé s már ott is vagyunk. A szobor csizmái ragyognak. Gondolom, sok diák suvikszolhatta ragyogóra ezt a pár rézcsizmát.

Néhány fényképfelvételt itt is készítek, miközben arra sétál egy fiatalember és mosolyogva megkérdezi:

– Csináljak Önökről is egy felvételt?

Örömmel adom oda a gépet, s megkérem, hogy legalább egy felvételt készítsen kettőnkéről, illetve hármunkról. Így már van közös képünk Herman Ottó, a híres természetkutató, néprajzkutató, régész szobrával is.

Közben segítőtársunkkal is beszélgetésbe eredünk.

– Szintén kirándulni jött ide? – kérdezem.

– Nem, én ide tartozom. Itt nőttem fel, mindent ismerek itt. Ez az én hazám. Igaz, mostanában Korfun lakom. A nővérem szállodájában segíték.

Érzem, szívesen mesél, ezért megkérdezem:

– Mit csinál ott, a szállodában?

– Építetek. Én építész vagyok. – S sorolja hány helyen dolgozott már külföldön. S jelenleg is megpályázott egy állást és a cég válaszára vár.

– De most itthon vagyok! Itthon én boldog vagyok! – s lassan kicsordul szeméből a könny. Erőt vesz magán és folytatja:

– Most felmegyek a Molnár sziklához. 4 éve nem voltam ott, s kíváncsi vagyok, mennyit változtak a fák... Ott van-e még az a szikla, amit úgy szeretek. Én itt vagyok a legboldogabb – ismétli önmagát.

Kezet fogunk, elbúcsúzunk, s ő elindul fel a hegyre.

Egy kicsit megállok. A Bükk, a Palotaszálló, a Libegő, a Függőkert, József Attila szobra, az Óda idézet, Herman Ottó fénylő csizmái, s a hazáját szerető „boldog” fiatalember úgy érzem a lelkemben összetartoznak. Megérint ez az összetartozó szépség megfoghatatlan értéke.

Érzem, sikeres délutánunk volt...

Most már könnyebb egy kicsit...

Széles lépcsősor vezet le az Avason a Középszer utcáról egy – régen nagyon szép – térre a patika elé. Középen egy szárnyaszegett turul madár (XY alkotása) Valamikor, úgy 30 évvel ezelőtt ez közösségi tér volt, s itt volt az Egyetem Étterem is. Előadásokat, ünnepeket tartottak az itt lakók és a gyerekek. Körben padok voltak rögzítve, még néhány csonk maradt belőlük. Most már csak galambok röpködnek, csúnya nyomokat hagyva az aszfalton, a padok eltűntek, a lakosság is gyorsan átsiet a „senki földjén”.

Én is jövök lefelé a lépcsőkön, amit beborít a lehullott levelek tömege. Egy árva kis asszony birkózik vele, söprűvel a kezében. A mellette lévő füves területről elkeseredetten felkap egy odadobott üres sörös dobozt, majd egy papír zsebkendőt, egy eldobott fél almát, stb. Majd söpör, söpör rendületlenül.

Rámosolygok akaratlanul, s köszöntöm és köszönöm küzdelmes munkáját.

– Nem így gondolják az emberek, mint maga! Kinevetnek, kicsúfolnak bennünket. Ketten vagyunk megbízva ezen területek tisztán tartásával. – mutatja – Szemetelős emberek laknak itt. Mindent szétszórnak, eldobálnak. A múltkor is majdnem eltaláltak egy palackkal, amit az emeletről dobtak ki.

– S mindezért mennyi a fizetése? – kérdezem.

– 50-60 ezer forint körül kapunk kézhez. Nekem még van 3 gyermekem otthon. Kell a pénz. Pedig nekem volt rendes munkám is. Gyors-gépiró voltam az LKM-ben, majd a DIGÉP-ben 5 évig. Mikor ezeket bezárták a Fonodában dolgoztam, van fonodai szakvizsgám is... De bezártak mindent... Magánnyugdíj tagságom is volt, majdnem 1 millió forintom odalett. Pedig jó lett volna a gyerekeknek... De meg kell élni! Muszáj dolgozni, kell a családnak a pénz. Én ennek a munkának is örülök. Csak ne bántanának az emberek! Ne nevetnének ki! Ne csúfolnának bennünket!

Nézem szomorúan. Hogyan segítek? Végül kinyögöm:

– Tudja, nem az számít, mit csinál, milyen munkát végez, hanem az, hogy milyen lelkülettel, milyen lelkiismeretesen végzi. S fontos a munkája, higgye el! Ahol dolgozik, szebb lesz általa a környezetünk. Én tisztелеm a munkáját!

Rám néz, majd elmosolyodik:

– Most könnyebb... Így már könnyebb egy kicsit! És köszönöm!

Miskolci környezetbarát buszok (Városnézés az unokámmal)

Mikor jön a bambusz?
Nem bambusz! MAN-busz!
Miért MAN-busz a bambusz?
Mert az a neve a „kisbambusz!”
Tudod a MAN-busz
Miskolcon közlekedik,
De széles jókedvében
A Bükkbe, a Csanyikba,
S akár Lillafüredre is jár.
Természetes kis gázüzem,
Nem gázolajjal pöffékel,
S így nem érzed a bűdöset sem...
Szép fehér és zöld a színe
És erejét rejtí egy nagy „hátizsák”
Igazi környezetbarát!
Nézd! Jön és itt is van már!
Milyen jó felszállni rá!
Lépcső sincs, az ülések hívogatnak
Mosolyogva Téged várnak!
A vezető halkán csenget,
S minden ajtót bezár.
A MAN-busz száguld,
Irány a Diósgyőri vár!

Gondolatok a tavaszról

Írni szeretnék...Miről?
Szépségről, tavaszról...
Vonatban utazom,
S csak suhanó fákat látok
S látom, hogy most minden szép.
Aranyeső, zöldellő fák,
Barackvirág köszön felém,
S sok-sok fehérbe öltözött
Menyasszonyfa élvezi szépségét.
Kedvesen fogadják a méhek szeretetét,
Melyek zsongva veszik közre,
S minden virágját felkeresve
Segítik őket, hogy termésük is legyen.
Segítik, hogy életük célja megvalósulhasson.
De a fák most még csak ünnepelnek,
Tudják, hogy ők a legszebbek...
Aztán majd jönnek a hétköznapiak,
Mikor a napfény, az eső segítik őket,
Hogy életük programja megvalósulhasson,
S a gyönyörű cseresznyét, meggyet, barackot
Asztalunkra rakja...

Kulimár János

Született 1942. február 2-án, Nyíregyházán. Író, szerkesztő, újságíró, vállalkozó, sportvezető. Fiatalon, 1958-ban jelentkezett első írásaival, amelyekből már kirajzolódtott némi rátermettség. Ám kellett Messter Attila, fiatalkori költő barátjának és Must Júlia magyar tanárnőjének biztatása a folytatáshoz. Ezek ellenére egy időre mégis a versenysport felé vette az irányt, ahol labdarúgóként, sakkozóként és ökölvívóként hamarabb ért el sikereket. Ám teljesen nem mondott le az írásról ebben az időszakban sem, aminek meg is lett az eredménye. Az 1960-as évek végén, sportpályafutása befejeztével labdarúgó játékvezető lett és ekkor kezdtek első –, főleg sport témájú – írásai megjelenni a lapokban. Ezért köszönettel tartozik Bézi László rovatvezetőnek és Dragos Gyula olvasószerkesztőnek, Nyíregyházáról.

Önálló munkái: Véremben oldódnak (1994), Soltész Albert, a Nyírség szerelmese (1997), Nagykálló sporttörténete (2000).

Szerkesztője és kiadója 2001 és 2017 között 11 antológiának.

Kiadója továbbá 7 kiváló szerző önálló kötetének.

Élettörténete szerepel a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Almanachban (1996), sportkötődései a Gól! Gól! Öngól! című könyvben (1994), hivatásos sportvezetői múltja pedig a Feljutástól kiesésig (2000) című sportkötetben.

Írásai több mint 70 antológiában szerepelnek.

Alapító főszerkesztője az idén 10 esztendőös Nyírségi Gondolat című kulturális és sport magazinnak, melynek szerkesztőbizottsága részére a Magyar Újságírók Közössége 2014-ben Lant és Toll-díjat adományozott.

Sorsomba léptél

Napsugár-fonalat húzott a fák között a vasárnap délelőtt, s remegő pillád füerdeje mögött a tested törvénye szerint a végletekig nőtt benned az igény, én pedig jövőm legszebb szerelmes versét írtam matató ujjaimmal gerinced hídba hajló ívéen, s tán csak sejtettem, hogy talpunk alatt mozdult a lomha televény.

Azt is csak én reméltem tán, hogy minden ütemre fakultak benned a sejtjeidbe ivódott emlékek és az alkalomhoz nem illő kérdéseim oly távolinak tündek, mint az origó. Válasz nem jött, de kit érdekelt, már csak azt éreztem, hogy az egész világot tartom az ölemben... Aztán átölelt a hallgatag erdők felől érkező zefír és elcsitult idomaid csöndje, melled bársonyára omoltam pihenni, mint kővé dermedt nagy titkok tudója és micsoda gyönyörű ég vigyázott ránk, – tavaszunk tiszta ege, – mely körberagyogott a Zempléni hegyek fölött.

Elringatott és magával sodort a szerelem, egyszerre vágytam uralkodni, és megsemmisülni –, noha tudtam, hogy minden, ami velem történik, nem az én érdemem: a fátum vezetett kézen fogva feléd. Paradox állapot: a természet áldásaiban gyönyörködve mágikus erőkben hiszek, s én a kicsinyke patak, mindent feléd, a Nagy Óceán felé viszek!

Lábunk elé zuhan a patak Ómassa hús erdejében, te köveket szedsz, a dús lombok alatt én hallgatom, ahogy szerelmünk csobog, mint áradó dallam, a simogató vízen. És álmodozom. Arról, hogy olyan szigetre viszlek, ahol antracit-színű az éjszaka és ahol csak én csodállak, ha a déli nap özönében, a hosszan elnyúló part fövényén apró sikolyokkal felsír Vangelis zenéje – s ahol én lennék a végzetes vágó, mikor karjába kap és csúcsra röpít a szédült szenvedély.

Szívemről leszakadnak évszázados kövek, régi majálisok szénaillatára, kőrisfák nehéz szagára és sós könnyek ízére emlékezem. Ruhád forró bársony s életem halad körzöd nyomán, nagy csendekre várunk majd lágy, örült csillagokkal üzenő dallamokra, szenvedéllyel s hosszan fonódunk egybe, sóhajunk a mélyfeketete zsíros földekről száll az egekbe, s mint gyönyörtől terhes buborék szakad szét a semmibe.

Te vagy a zaklatott alkonyat, az erdei ösvényre hajló árnyékos lomb, veszélyes vizeken a parti fény és kapkodó ölelkezések idején a sürgető befogadás. Rád várok, egyszer Óceánok háborgásával máskor a belátható idők nyugalmával, mert együtt kell élni azzal a felismeréssel, hogy egyikünk sem tud láncra kötve élni. De kellesz nekem, hogy villám-idejű mulandóságomon szomorúságba sose essem.

Tudom, hogy ez véresen komoly és mégis egy kicsit játék – az élet ilyen! – s nem minden alanyi jogon járó, ölünkbe hullt ajándék. Működnek rémes-fátumok, s ahogy H. Spaermann mondta: „Az ember örökre oda fut be, amerre tekintgett, vagy föl, vagy le.”

Vigyázok rád és minden szavam érted lázad, küzdök, ha kell, miként kivívott értékeiért megküzd minden zaklatott század. Mosolyod örökre óvott vagyonom, s mint láthatatlan gyújtózsínór, átível a naponta megújuló vágyakon. Benne és széteső könnycseppjeidben formálódik a jövőm, melynek igyekszem kutatni a titkát – hiszen tudjuk, hogy Rembrandt is elfelejtette Saskiát.

Nekem Te vagy minden idők asszonya s ahová belépsz, kizársz minden fényt, egész életed zaklatott, ideges vágyakozás, gyógyuló sebed felsajog még, de tán patyolat-szerelmed újra lángot kap, – mint párizsi tetők fölött még egyszer a Szajnába hulló nap.

Ha az összehajló erdei ösvényeken rám nézel, a szemedben „szigetek ringatóznak, fényes bóbiták” s a Táltos arcodra Fannimosolyt varázsol. E mosolyra vágyom, ha „világok gondja fáj”, vagy mikor ránk zuhan az égő szenvedély, mit senki sem sejt, honnan sodor felénk a párdúc-léptű szél. Nyitott szemembe behullt jövőd: ott áll márványba öntve, s bármerre indulnék, már velem jönne.

A boldogság szigete

Történetünk időpontja 1997 nyarára esik. Szép napok elé nézett a Németországban élő Seeler (Zéler) család: Jennifer és Cristofer boldog házasságuk huszadik évfordulóját készültek megünnepelni. Az Isar (Izár) folyó vidékén éltek, közel ahhoz a helyhez, ahol a Bajor-erdőkben egyesül ez a csendes kis folyó a nagy Dúnával.

A család meglehetősen jómódban élt, a férj szüleitől örökölt vagyonát okos befektetéssel tovább növelte, így hát megengedhették maguknak, hogy szép tervet dolgozzanak ki nászuk közelgő évfordulójának feledhetlenné tételére. Heteken át tartó megbeszélésük eredményeként úgy határoztak, hogy Izlandot keresik fel. Mikor bizonyossá és véglegessé vált az álmotúzás helyszíne, akkor értesítették a Párizs-i Sorbonne-egyetemen tanuló egyetlen gyermeküket, Olivert is. A terv hallatán a fiú elcsodálkozott, de hát végül is nem az ő kompetenciája itt a döntés, – így tudomásul vette.

Cristofer két héttel az indulás előtt magához kérte Klaus-t, a régi és jól bevált pilótát, aki immár nyolcadik éve vezette a család

helikopterét. Elmondta neki elhatározásukat és kérte, hogy a gépet hozza az indulás idejére – július 07-ére – biztonságos állapotba.

– Meglesz főnök! – vágta magát németes precizitással haptákba a sokat megélt pilóta.

Sebesen telt az idő és nemsokára azon vették észre magukat, hogy már a csomagokat pakolták a gépre. Gyönyörű idő volt aznap, de az időjárás-előrejelzés a következő hetekre is szép időt ígért.

Délután öt óra volt, amikor felemelkedett a helikopter és a Bajor-erdők aljából Nürnberg felé vette az irányt. Mintegy 800-900 méter magasan repültek – betartva az előzetesen megkapott útvonal tervet és magasságot a számukra kijelölt légifolyosóban. A motor monoton hangon és biztonságosan „tette a dolgát” – a házaspár egymás kezét fogva beszélgetett és örömmel nyugtázták a Klaus arcán néha-néha megjelenő apró mosolyt, amiből arra következtettek, hogy útjuk biztonságos. Darmstadt és Bonn felett jártak, amikor szürkülni kezdett az idő, ezért kicsit drukkoltak, hogy Calais-hoz (Kaléhoz) még világosban érjenek, hogy újra láthassák a túlparton Dower (Dover) híres fehér szikláit. Ez a vágyuk is valóra vált és láthatták a csatorna vizén fénylő pontként sodródó hajókat is. London fölé érve azonban már millió szentjánosbogár villogott a földön. Az ünneplő párnak természetesen esze ágában sem volt pihenni vagy aludni. Ráérünk majd hajnaltajt, mondták. És úgy is tettek. Mikor nyugovóra tértek már elhagyták Nagy-Britannia partjait és Klaustól megtudták azt is, hogy az Atlanti óceán felett járnak és a Feröer szigetek felé tartanak. Ha azt eléri, onnan már csak egy ugrás Izland. Ez a boldog tudat ringatta álomba a házaspárt a sötétén ásítózó habok felett.

Cristofer hirtelen tért magához és azonnal Jennifert kereste, – még a szemét sem nyitotta ki. Aztán, mint ezer dárda, úgy hasított bele teste számos pontján az éles fájdalom, amelyet eddig érzéstelenített a hideg víz. Felpattant a szemhéja és elmondhatatlan döbbenet ült ki az arcára. Azt hitte, hogy álmodik. De hát ez még álmoknak is rossz, egy olyan boldog utazás során, amelyen tegnap elindultak, – gondolta. Ám kis idő múltán agya dolgozni kezdett és ráeszmélt a végzetes valóságra: ez nem álom, ez ettől kezdve már az ő új, megváltozott élete. Félig felülve körbetekintett és azt tapasztalta, hogy egy köves part szélén fekszik, mögötte pedig békésen pihog az apró csobbanásaival parthoz csapódó tenger.

– Talán ő tudja, mi történt kedvesemmel és Klaus-sal, meg azt, miként kerültem ide én – de a közönyös nagy víz csak hallgatott.

– Bár érteném jelentéseit csobbanásainak – gondolta.

Egyszerre csak, mint százmázsás kő, úgy zuhant lelkére a visszafordíthatatlanság érzete. Rádöbbsent, hogy nincs élete, nincs jövője – ami megmaradt számára, az a múlt. Az pedig kínzóbb, mint a reménytelen jövő. Nem tudta felfogni, hová lett Jennifer és hogy ő maga hogyan élhette túl a zuhanást? Aztán hirtelen az is eszébe jutott: ha ő él, akkor talán társai is élnek – valahol. „Beugrott” az is neki, hogy egyszer a Manchester United futballcsapatának gépe is lezuhant, ám két játékos túlélte a katasztrófát. Az egyik Gregg a kapus, a másik meg – ebben nem volt egészen biztos – talán Bobby Charlton, a későbbi százszoros válogatott volt. Ez újra reményt és erőt adott neki. Kínok között a partra vergődött, ahol elájult. Mikor magához tért, nem tudta hol van, nem tudta milyen nap van, hány nap telt el hazulról való elutazása óta és azt sem, mióta fekszik itt. Csak azt érezte, hogy iszonyatosan éhes és gyenge. Felrémlt benne, hogy gyermekkorának kalandhőse, Robinson Crouse sorsa jut neki is osztályrészül talán? Ismét elájult. Mikor magához tért, hajnalodott. Keserves kínok

között állt lábra és elindult, de azt sem tudta, mit akar. Csak újra és újra aludni szeretett volna. A tudata azonban lassan kezdte átvenni az irányítást és nem hagyta, hogy ismét elájuljon.

– Enni kell, enni kell – hajtogatta magában és közben minden keze ügyébe kerülő bogyót, gyökeret, ismeretlen gyümölcsöt mőhón tömött a szájába. Délelőtt a partra ült, kémlelte a víz tükrét – reménykedve, hogy talán a távolban feltűnik valamiféle megmentő. Így jött el a délután, eredmény pedig semmi. A civilizáció áldásaiból, amelyhez otthon hozzászokott, itt semmi sem maradt, ami segíthetné őt. Nincs telefon, nincs laptop, nincs titkárság, nincs helikopter. Csak a vég érzete van! Így telt el – számítása szerint – két nap. Harmadnap délelőtt mozgást és valami ismeretlen beszéd-hangokat hallott, „bokor-rejtekhelye” alól kikémlelve pedig három személyt pillantott meg: egy férfit és két nőt.

– Talán egy család? – gondolta. Apa, anya és a lányuk. A férfi testalkata nem volt nagy és félelmetes, az egész csoport pedig a békesség jelét közvetítette, – így hát vette a bátorságot és felfedte magát. A kis csapat láthatóan megrémült, nem tudták, mitévők legyenek. A nők azonban hamar észbe kaptak, miután észlelték a lerobbant állapotú jövevényt, azonnal segítségére siettek. Hazavitték otthonukba, hosszú hetekig tartott, mire a gondos ápolásnak köszönhetően a férfi valamelyest visszanyerte erejét. Legnagyobb bánatára azonban nem tudta elmondani, mi történt vele és nem tudta meg azt sem, hová vetette balsorsa. Élni azonban megtanították újdonsült barátai.

Otthoni rokonai, munkatársai, ismerősei és fia minden követ megmozgattak, hogy a nyomára bukkanjanak az eltűnt családnak. A kutatást nehezítette, hogy a helikopter valószínűleg a tengerfenékre került, holttestekre sem bukkant sehol senki. A gép valószínűleg olyan alacsonyan repülhetett, hogy kikerült a megfigyelők látószögéből.

Cristofer is lemondott már végképp arról, hogy élete visszatérhet még egyszer a régi mederbe. Ezért hát Hemingway öreg halászának példája alapján csak az motoszkált a fejében, hogy az embert le lehet győzni, de elpusztítani soha!

Teltek-múltak a hónapok, Cristofer szinte már családtag lett. Az apró szigetecskén senki más nem élt, csak az ő megmentői.

– Vajon ők, hogy kerülhettek ide, – gondolkodott el ezen nem egyszer már. Időközben közös nyelvet alakítottak ki maguknak, amelyen a felvetődő problémákat már megtudták „beszélni”. Aztán, ahogy ez lenni szokott: hirtelen megjelent a szigeten Amor is. Cristofer és a lány – akit ő magában először Kirkének nevezett el, aztán már végérvényesen is így szólított – megszerették egymást.

A lány kellemesen mély hangját egy idő után megkedvelte a férfi. Barnára sült bőre volt, mint aki minden idejét a szabadban tölti. Pillantása barátságos volt, zöldes-kék szeme gyakran kereste a fiút. Telt ajka mögül fehér fogai gyakran villantak elő, s ha fejét hátracsapta, haja, mint örvénylő zuhatag, úgy omlott végig az izmos testen.

Első időben szerelmes találkozásaikra egy kis „lélekvesztőn” eveztek le egy homokpadokkal szegélyezett kanyar mögé, ahol a kettejük számára éppen megfelelő méretű gally-sátrat építettek, kitekintéssel a tengerre. Mögöttük az erdőben talán a tengerről idetévedt szirének laktak, mert csodálatos éneküket néha a szerelmesek hallani vélték. A lány pedig a levegő és a víz tiszta illatát árasztotta. Később, amikor már a család előtt is bevallották érzéseiket – még mindig gyakran eljöttek ide, erre a boldogságot árasztó helyre. A férfi lassan visszanyerte életkedvét, amiben sokat segített ez a fellobbanó szerelem, – noha mögötte ott bujkált Jennifer szelleme. De valahogy furcsamódon, nem ellenezte ezt a kapcsolatot, inkább támogatta.

Változott a világ. A Feröer szigetek futballja egyre inkább bekapcsolódott a labdarúgás nemzetközi vérkeringésébe. Így esett meg, hogy egyik esztendőben egy német klubcsapat látogatott a szigetre, akiket a házigazdák a mérkőzés után turista útra vittek a környék szigetvilágába. Többek között arra a szigetre is, ahol Cristoferék éltek. Honfitársai beszédét hallva a férfi szíve kalimpálni kezdett. Majdnem rosszul lett. Eljött a rég várt szabadulás pillanata, csak meg kell szólalnia és máris mehet haza, a régi életébe. De itt van a szerelme, itt van új családja, beleszokott egy új életbe. Mit tegyen? A futballisták szavaiból végre azt is megtudta, hogy hol van. Döntenie kell! Vissza a régi életébe, vagy felvállalni a VÁLTOZÁS kínálta új csodákat! Koszmikus sebességgel kavarogtak agyában a gondolatok. Múlt és jövő – csillag és csók. A távoli haza, a család, a barátok emléke sírig tartó gyász lesz a lelkében, ha marad. Ha viszont elmegy, akkor e végzetes nyár tűzvarázsa égeti el. Most újra éli a lángra lobbant ifjúkor csodáit. Ha csendes estéken a lány ölébe hajtja fejét elámulva az alkonyi ég fölsejlő csillagtengerén, – úgy érzi, a legüdébb völgyek ölelik. Már képtelen lenne élni az erdők, a tenger fanyar-fűszeres illata, és az azt hordozó kóbor szellőcske nélkül is. A szerelmére tekintett. Összehúzott szemének résein át ismerte fel hirtelen azt a tengernyi kékséget, amely örök időkre rabul ejtette.

Aztán döntött!

A futballisták széles karlengetésekkel köszöntek el a sziget – számukra – furcsa lakóitól. Cristofer pedig boldogan rohant napbarnította Kirkéje után a köves parton.

Ezen az éjszakán évek elfojtott szenvedélye lobbant fel. Egy csipetnyi fájdalom, egy szirén-sóhaj és a gyermekkor – talán tudat alatt sínylődő álma beteljesült. Cristofer úgy érezte, vonagló teste kiszakad a föld vonzerejéből, és ez az érzés úgy nyelte el az ő bánatát, mint a nagy tenger kéklő vize a játszadozó kéz által belehintett maréknyi sót.

Életed úgy múlik el

Tűnt idők havát hordja most a szél,
vad vihar nyüsztő hangján zenél,
s nem hoz dalt a hóhatár felől,
menekülsz hát „száz év magány” elől.

Elzúgnak telek, elégnek nyarak,
a dal hófödte csúcsokon marad.
Ájultan hullnak sárgult levelek,
hiánya mindig itt lesz már veled.

Tán’ egyszer nagy harcok hőse leszel,
vérző kardodtól csaták dőlnek el,
de a boldogságnak gátja akad:
a dal a hófödte csúcsokon marad.

Lelked fürdik Párizs mámorában,
ámulsz majd sok Loire menti várban.
Capri fölött a libegő halad:
de a dal hófödte csúcsokon marad.

Hajód szeli a kéklő Adriát,
kapod, mit ember képes adni át.
Elbűvölnek sok-sok görög nyarak,
de a dal hófödte csúcsokon marad.

Egy napon arcon csókol Padova,
óh, azt a percet nem adnád oda...
De fáj, hogy életed úgy múlik el
a halkán szitáló szirmok alatt,
hogy a dal hófödte csúcsokon marad.

Kutasi Horváth Katalin

Örökkön változik minden, én 1968 óta vagyok a változás része. Magamba bezárva élek, bár nyitott vagyok természetjáróként, tanárként, íróként. Talán ezért változom én is az elzárkózás ellenére. Magamba kunkorodok. Nem tudok, nem akarok kiszakadni bűvös körömből. Végem van! És milyen messze is van már a kezdetem!

Hiába folytatódtam, mindig újra csak önmagamba záródtam, igaz, mindig máshogy. Valami homályos, borongó, semmibe vesző kép dereng fel, ha a kezdetre gondolok. Nem látok mást akkor sem, ha a véget képezem el. Talán a mindig változó semmibe foszlok majd.

Kávézás közben

Kotyog. Nem, nem fecseg, s nem fecsérli az időt üres szószaporításra, ami most történik, az zene füleimnek: kotyog. Ez a hanghatás kilóg a modern, azaz abnormálissá alakított, túlzottan felgyorsított reggeli rutin általánosan elfogadott, hallgatólagosan jóváhagyott zajai közül. Jelez a kávéfőző: ideje kiszakadni a köznapiból, ez a pár perc jár! Megbékélés ez a muszájjal, az átlagos-sal, beletörődés ez a megváltoztathatatlan valóságba, s mégis: lázadás ez a megszokottal szemben. A rohanó idő fáradhatatlansága, lankadatlan kondíciója, elkoptathatatlan ízületei ellen dolgozik a kotyogó. Sokan már nem engedik meg maguknak ezt a luxust, hisz ott az instant... De hagyjuk is, inkább a valódi élvezet felé forduljunk!

Finom illat terjeng, a jelent a múlttal, az elmúlást az időtlenség csalfa ábrándjával megszépítő gőzbodorról kelti. Gyengéden közelítek, ki kell élvezni a rövidke, gyorsan suhanó percek, sem siettetni, sem elnagyolni nem akarom a mulékony élvezetet.

Ezt nem lehet csak úgy, futtában felhörpíteni! Szentségtörés volna, megszegényítése a hagyománynak, egy kultusznak, durva szétosztatása a varázsnak, a hétköznapiakat megszépítő pillanatoknak! Tehát nincs kapkodás, tilos a sietség.

Hosszasan, elgondolkodva kevergetem a kávé, bár nincs benne cukor, épp csak egy kis tejszínt csurgattam bele. Tulajdonképpen nincs mit elosztatni, feloldani a kétségeken, a feszültségen, a kellemetlen hangulatfoszlányokon kívül. Csak a megszakás, a szertartás része ez, és a mozdulat teljes mértékben hozzá tartozik a meditációs hangulat megteremtéséhez. Forrón gőzölög

a kávé, és miközben elmerengek, tán lelassítom az időt is, ahogy elkezdem visszafelé kavargatni a lét, talán a régmúlt időket is visszaforgatom, megidézem.

Formás kis csészében forgolódik a múlt és a jelen. Néha tán még a jövő is belevegyül az örvénylésbe. Jó meg-megállítani vagy kissé felgyorsítani a kavargást. A mozdulat merengő nyugalmat sugároz, nyugodt merengést kínál. Bár egy pontra koncentrálok, örökösen változik a kép, a kávéillat pedig egyre meszszebbre utaztat, bódító varázsa tagadhatatlan. Egyszerű a hit: hat. Már megint hagyom magam elcsábítani. Magam vagyok a világomban, most épp nem háborgatja senki. Senki, akinek nincs keresnivalója jelenemben. S ha mégis belevillan valaki, akivel nem kívánom megosztani a kellemes, elidőtlenített perceket, egyszerűen elkavarom, hogy helyébe kavarodhasson valaki más, valami új benyomás, bár sokszor gyorsan illanó, hamar szétfoszló a remény.

De jaj! Mi formálódik ebben a kis bögrében? Egy szókéssbar-na, göndör tincs simul ki az emlékek árján, babakori fűrtjeimet látom, de máris őszes, elvékonyodó ugyanez a haj, majd visszaváltozik, miután irányt vált a kiskanál, így már barnás, erős szálú, talán a remény táplálja. Egy szűk kis emlékrés, s míg újra rá szokik a szem az ellentétesen vonuló körök optikájára, megritkul a haj, s hófehér szál cikázik át pillám előtt...

Most meg ki néz vissza a csészeből rám? Hiszen ez egy gyermeki szempár! Bizakodó, tiszta. Tájékozódik, megbízik, felnéz. Ismerkedik. Kivár, előítélet nélkül fürkészk. Jár a kávéskanál, hajtja a másodperceket, s miközben egy kissé változik a kép, évtizedeket fordult a mutató. A tekintet még mindig tiszta, de a tapaszt

lat felnyitotta a tudatot. A szemhéj elnehezedett, a lelket tükröző szem megfáradt... A szemöldök tán zordabb, de nem árnyékolja be nagyon az alóla sugárzó optimizmust.

Számhoz emelem a varázscsészét, most már muszáj megízlelnem ezt a rejtélyes nedűt. Az eltűnt időben érinti meg nyelvem, az évtizedek mámorait egyszerre idézi, egy pillanatba és egy kortyba sűríti a különleges aromát.

Vizsgák emléke száll. Találkozásoké, vendégségeké. Néha cigarettafüst is keveredik a gőzölgésbe. Egy-egy korty egy-egy szenvedélyes kávézó arcát idézi elém, olyan, mintha egy asztalnál ülnénk, s a kávé megkurtítaná a köztünk lévő időbeli távolságot, feloldaná kedélyeinket, hevítene az illedelmes udvariasság hűvösségét, s közelebb terelné egymáshoz sóhajainkat.

Olyan gyorsan illannak, suhannak a percek! Az előbb még időmilliomosnak éreztem magam, átszellemülten elvarázsolódtam egy tét nélküli, kellemes, meghatározhatatlan, felhőtlenül boldog és egyszerű világban, ám ahogy kihörpintettem az utolsó kortyot, valamit elveszítettem. Sajnálom, hogy kiürült a csésze, vissza kell rázódnom a nehezen formálható, kényelmetlen, szorongásokkal teli valóságba.

Mindjárt mennem kell. Egy kicsit még hozzásegít a meginduláshoz a kávé bűvös íze, melyet nyelvemen magammal hordozok, valameddig még nyomomban maradnak az előbb megidézett figurák, de ez az ígésző íz csak egyre jobban kihangsúlyozza a különbséget az idilli, barátságos atmoszféra és az újra megtapasztalt, szokásosan rideg közeg között. Mire szembesülök a zsúfolt jármű sablonarcaival és egyenmozdulataival, meg is feledkezem korábbi kellemes érzéseimről, a jellegzetes zamatról, hisz keserűség telepszik a helyére, de ez már meg is marad...

Merengés

– Ej, Matild, Matild! Nem tudsz több harisnyát kötni a fiacs-kádnak! – fakadt fel a sóhaj az asszony lelkéből, majd meg is válaszolt saját magának:

– Pedig soha nem hordott mást, csak az általam készítetteket! De mindennek vége! Nem tudok rá főzni, nem tudok neki megteríteni, nem tudok hosszasan belekönyörögni többé egyetlen falatot se! És nem tudom odakészíteni az újságjait...

Aztán észrevétlenül a kezébe került egy fotó. Mintha a férjét látta volna hazajönni hosszabb távollét után, s mintha neki panasolta volna:

– Ez itt az utolsó kép róla. A Moravcsik-klinika kertjében készült. Csupaszok a fák, fenyegetően vetülnek az árnyaik a sétányra. Talán ha kedvencei, a jegenyék magasodtak volna ott sorjában! Fiunk kórosan lesoványodva, kissé görnyedt háttal, várakozón áll, mosolyszerű fintor van az arcán, ami inkább rémisztő, nem természetes. És látom a szemében azt a furcsa fényt, ami még nem aludt ki ekkor: előző nap az intézet fürdőszobájában meggyújtotta hálóingét...

– Az az átkozott Veronál! Színtelen, keserű méreg – szólalt meg talán Illés, bár nem lehetünk biztosak benne, hogy az ő hangja hallatszott. Matild mindenesetre egyetértett:

– Igaz, sokszor hozott viszonylagos megnyugvást számára, de ez vetett véget mindennek! A születésnapját követő estén itt volt

Irma, de nem engedtem fel Gyuluskámhoz, hisz már bevette az altatóját. Nem tudtam, hogy halálos dózist! Reggel hiába keltegettem. A kórházban sem tudták magához téríteni. Élettelen teste felkiáltójelnek tűnt: Elég volt! Nem először... – itt egy kis szünetet tartott, érzékelte, hogy férje nincs már ott. Hisz nem is lehet!

– Ennyi adatott. Férjemet is túl korán elveszítettem. Gyulánk épp érettségizett, talán ekkor lett volna a legnagyobb szüksége az apjára... A mérleg egyik serpenyőjében ott van például a három Baumgarten-díj, a másikban viszont nyugtalan lépteinek koppánása, hetekig tartó, ismétlődő érdektelensége, hallgatagsága, gyötrelmes fejfájása... Soha nem egyenlítődt ki a súly!

Elsőszülöttem sérülései túlságosan mélyek voltak. Olykor Nietzsche sorsa kísértette, és állandóan Maupassant gyötrő látomásai kínozták. Nem látta értelmét a kezeléseknak, az életnek. Passzív volt. Hol volt már ekkor az a lázadó kisfiú, akinek nem volt kedve bevásárolni, és inkább elhagyta a pénzt! Vagy aki ruhellt gondoskodásomat, szégyellte a kezébe nyomott ernyőt, amit persze kifordított a szél. Ami csak arra fűjt, amerre ő járt... – tette még hozzá gondolatban Matild fájón mosolyogva.

Lépő Nagy Rozália

Lépő Nagy Rozália néven jelennek meg verseim, novelláim. Ez a harmadik antológia, amelyben helyet kaptak műveim. 2016-ban jelent meg egy önálló verses-novellás kötetem: „Szárnyaló lélek” címmel. Bemutatkozás helyett őszinte tisztelettel ajánlom „Fi - gyelmeztetés” című versem idézett sorait:

„A család volt mindig, minden gondolatom,
Becsület, tisztesség kísért mindvégig utamon.
Ma egészségem és erőm is fogytán van,
De talán még nem késő, hogy átadjam
Az érzést, s azt a sok gondolathalmazt
Ami bennem van, s feladatomból kaptam.
Felvállalom a sok kritikát, amik érhetnek,
A ki nem mondott szó, mindig értelmetlen.
Inkább mondják csak verseimre, hogy ócska gagyik!
Én azért hiszem, sok ember szívébe hatolnak gondolataim!”

Mindig a fény felé

Kettőezer-tizenhét, február harmadik napja van,
A Holt-Duna vizéből mosolyogva néz vissza a nap.
Aranyló sugaraival betakarja a vizet, a földet,
Szobám ablakán át lágyan simogat, kedvesen ölel.

Ölelése melengető, testemnek orvosság,
Lelkembe derűt hoz a sok borongós nap után.
Sugara tisztán, fényesen terülnek széjjel,
Világosságot, reményt és újult erőt adva nékem.

Álomból ébredő fényes napsugarak nyújtózva
Haladnak végig szobám falán álmosan kígyózva.
Hosszan nyújtózkodnak, majd életre kelve vígan
Kergetőznek az árnyakkal, s játékra hívnak.

Szobám falán fel-alá, függén ide-oda cikáznak,
Jókedvre derítve engem is, nevetek vidáman.
Elmúlt a ború, elmúlt a sötétség, csak a fény van,
Már csak előre tekintek a múlt lezárva, néma.

Te csillogón vakító, arany napkorong az égen,
A te sugaraid nélkül nincs számunkra élet.
Te adod az életet, a fényt, a vidámságot,
Reggelente te ébresztesz, s este te küldesz álmot.

Áldott legyen minden napunk,
Mit reggelente tőled kapunk!
Melengető sugaraiddal simogatsz,
Lelkünkbe derűt hozol és hívogatsz

A mindennapok apró örömeire, hogy lássuk:
Derús szívvel majd teljesül minden álmunk!
Mindig a fény felé fordítva arcunkat,
Így találjuk meg a jövőbe az utat.

A világ csodája

Egy parányi magocska gyökeret eresztett,
Életre kelt és lassan növekedni kezdett.
Magház burkában megbújt a világ elől,
Áttetsző tó védelmezte mindenektől.

Hónapokon át lágy zenére hintázott,
Ringatták őt langymeleg óvó hullámok.
A tó táplálta, s ha nagyon unatkozott,
Firgett-forgott és nagyokat rugdalózott.

Kilenc hónapra világra csodálkozott,
Majd gyenge bimbóból virággá változott.
Egyre növekedett, szirmai szépültek,
A sok leány mind, látványától szédült el.

Jött egy forgószél, mely messzire elvitte,
Már csak ritkán látjuk, akkor is sebtiben.
Iderepül, odaszáll, csak egy pillanat,
Lágy szellő hozza majd, ha jó a pirkadat.

Üres fészek

Esőverte, kopott falak,
Festéktelen árva ablak,
Üres fészek, magány-tanya,
Sok szomorúság ül rajta.

Szebb napokat is megélt ő,
És még szebbeket remélt ő,
A sok szoba mind telve volt,
Nem volt rajta egy árva folt.

De mióta üres maradt
Azóta sír ajtó, s ablak.
Könnye pereg, festék ázik
Most már a fala is mállik.

Körben muskátli díszíti,
Párkányain virág nyílik.
Madarak száza énekel,
Még sincs a háznak jó kedve.

Szemközti tó kacsint reá,
Táncot lejt néki habléány.
Jó kedvre mégsem deríti,
Száz szöggel szúrták át szívét.

Vére csorog, lelke halott,
Pedig látja még a napot,
Ki kedvesen mosolyog rá,
S felmelegíti a szobát.

De a lelke így is vacog,
Hiába, hisz ő már halott.
Nincs lakója a szobáknak,
Csak a két öreg gazdája.

Ne lássanak sírni

Sós nedvek gördülnek le lágyan arcomon,
Szemeimet áztatva enyhülést hozón.
A sok könnyhullatás kiszárítja testem,
Lelkem zaklatott, könnyek ezért peregnek.

Minden csepp igazgyöngy, mely életnek ára,
Nem gyűjtöttem forintot, emlékek táplálnak.
Emlékeim, mint színes álom visszatérnek,
Egy kis boldogságot szívembe csempésznek.

Ezt mutatom másnak, sírni ne lássanak,
Inkább száz irigy legyen, mint sajnáljanak!
A szomorúság után úgyis öröm jön,
A bánat ajtómon hiába dörömböl.

Mutatom, hogy jól vagyok, miért ne tenném?
Ha sajnálkoznak rajtam, szívemre venném.
Minden bánatomnak gazdája én vagyok,
Szerényen élek, de lelkemben gazdagon.

Arató áldás

Fehér és tarka pillangók szorgos hada
Gyűjtöget életet, égető nap alatt.
Suhan a kasza, rendre dől a búza,
Lebben a szoknya, sarló gyűjti marokra.

Mosolygós kalászkok egy csokorba kötve,
Élet hordozója, verejték gyümölcse.
Tizenhat kévéből egy keresztet rakva,
Hála Istennek kerül kenyér az asztalra.

Apró búzaszemek testünk tápláléka
Egész évi munkának nagy hozadéka.
E mag mindennapi kenyerünk alapja,
Finomra őrölve betevőnket adja.

Eső öntözgette, a nap simogatta,
Sok-sok éjszakát töltött kint a szabadba'.
Ellenállt viharnek, rekkenő hőségnek,
Telt kalászhai most mosolyogva néznek.

Dolgos kezek nyomán lesz cipó belőle,
Táplálékunk, minden-napunk betevője.
Nagy áldás a kenyér a sok éhezőknek
Áldás legyen az érte verejtékezőknek!

Szavak nélkül

A szó elszáll, az írás megmarad.
Mivel elmondani nem tudom, leírom azt,
Hogy mennyire köszönöm Tenéked,
Amit nap, mint nap teszel értem!

Magasztaló, nagy szavakat Te sem mondasz,
Tetteidből, szemeidből mégis kiolvasom azt,
A „Szeretlek”-en kívül, mit csak érzel,
Ha rád nézek, én a többit is értem.

Ősz

Égbenyúló sudár nyárfák, csupaszon,
Leveleitek szanaszét kószálnak az avaron.
Lombkoronátokat sűrűn belepte a rozsda,
Egy kis szélfuvallat, s máris lehullt a porba.

Kacagó nyár után fut a szivárványos ősz,
Talpam alatt zizzen a levél, megered az eső.
Szél simogatja sápadt arcomat, mely fénytelen,
Ballagok, s szemeim a messzeségbe révednek.

Ima

Drága jó Istenem tekints le az égről,
Mentsd meg szegény néped a vihartól, jégtől!
Vigyázd házainkat, hogy legyen hol laknunk,
Óvjad földjeinket, hogy éhen ne haljunk!

Fogd féken folyóinkat hirtelen ártól,
Szenvedtünk már eleget az árvízkártól.
Erdőinket védj meg a nagy tűzvészekről,
Adj nyugalmat népednek, s óvd ellenségtől!

Űzz el betegséget a sok szenvedőről,
Ments meg minket a sok-sok veszedelemtől!
Áhítattal kérlek, halld meg imáimat,
Igaz hitem erős, áldd meg családjunkat!

Ezért esedezem hozzád én megváltóm,
Töröld el a sok bűnt e drága országról!
Tisztítsd meg a gyűlöletről a szíveket,
A világot ragyogja be a szeretet!

Szűnjön meg a harag, béke legyen újra,
Legyen vége ínségnek és háborúnak!
Ezért esedezem hozzád áhítattal,
Fogadd kegyeidbe gyarló fiaidat!
Ámen!

Mária HS

Budapesten születtem 1952 tavaszán.

A nagybetűs Életbe azzal a mondattal indultam, hogy egy könyv mindig legyen nálam.

Négy éve írok verseket, jól-rosszul, döntse el a kedves olvasó.

Internetes portálokon találkozhatnak az írásaimmal, amelyek nagy örömömre az idén több újságban és magazinban, valamint hat antológiában jelentek már meg.

Vagyok a Földnek egy illatod virágja.

Vagyok egy Nő.

Vagyok valakinek az egyetlen...

Változás I.

Volt idő, amikor vártalak napokig
Azt reméltem, hogy talán majd ideérsz
Olykor az ember még némán álmodozik
Gondoltam az utadról majd csak letérsz.

Hiszen azt ígérted, hogy minden reggelen
Majd együtt leszünk ezután, te meg én
Szemedben volt a biztató, szövegtelen
Üzenet, ahogy néztél rám könnyedén.

Belátom utólag: hasztalan várni rád
Remény szellő szárnyán illan el tova
Madárdalos a hajnal, már zöldül a nád
Legyen szép az életed Casanova.

„Meg akarlak tartani téged,
Ezért választom örökösdül
A megszépítő messzeséget.”

Idézet Ady Endre: Meg akarlak tartani. c. verséből.

Változás II.

Távolodik az érdeklődésem
valahogy elveszett a varázsa
a képek vásott ismétlődésében
messzire utazott a hatása.

Talán nem okoz nagy meglepetést
ha most kiteszlek a könyökömnél
mert mára elérted a repedést
hiszen lentebb vagy most a közönynél.

Azt gondoltad, hogy a hibáidat
fehér lepel takarja, hó esik
fehérségben most mindenki vigad
tévedtél, hiszen bekövetkezik.

Zúzmarában reszket a mosolyom
keresek szépet a lepel alatt
csúszkál az emléked a házsoron
ha volt is szép, valahol elakadt.

Változás III.

Régen írtam már, tudod a dolog, meg egyebek, de most nagyon ráérek, és éppen az eszemben „tekeregsz” hát beszámolok Neked.

Tudod Kedves már elmúlt karácsony, és ahogy szedegetem le a díszeket, átölel az emléked. Sok éve már, hogy magamra hagytál. A díszekkel, csomagolom a múltat, és építeni kezdem a jelent.

Várom a Farsangot, a tél temetését. Vágyom, hogy jöjjön a ki-kelet. Süssön a Nap, ébredjen a lélek, tavasszal más már az élet.

Kedvesem, sokat változott az élet, már nem levélpapíron írjuk a levelet, mint régen. Facebookon tartjuk a kapcsolatot minden-kivel. Van előnye, meg hátránya, mint mindennek – tudod az "éremnek" mindig két oldala van. Te nem szeretnéd, ismerlek, de az tetszene, hogy az oldaladra ki kell tenni a fotódat – profil a neve. Képzeld: van, aki a meséből érkezett. Szóval az oldaladra kirakhatsz képeket, verseket. Olvassák ismerősök, és olyan egyedek, akiknek a kommentelés a legfontosabb teendője. Bírál, leszól mindent, ami nem az Ő terméke. Vannak csoportok, ahol tag is lehetsz. Szóval manapság így megy ez. Ezekben a csoportokban írhatasz verseket. Amit bírálnak a hozzáértő, nagy tudással rendelkező emberek. Ami jó, csak itt-ott hiányzik az illem. Akad itt vita és szerelem, meg szakítás – a közösségi oldalon, mert privát-ba nem olyan érdekes. Már tudni lehet, ki kivel van egy „körben”, mert egymást éltető, hangzatos szöveget olvashatnál napokat, heteket. Kit ismer és honnan, minek írja le, azt nem tudni, mert másnak a fényével, csillogásával dicsekedni fénytelen.

Szóval ilyen az élet mostanság. Azért ne bánkódj miattam.

Nagyon sok olyan helyet is találni, ahol szívesen időzőm az ismerőseimmel.

Drága Barátom, remélem nálad minden rendben, süt a Nap a felhők felett. Ugye őrzöd a széket melletted. Mert tudod az „Az élet benyomások véget nem érő sora, szakadatlan változás és határtalan változatosság. Nem arra születünk, hogy belefáradjunk, és én sem fáradtam még bele. De mindig is tudtam, hogy egyszer véget ér, hiszen éveim számának dacára én sem vagyok örökkévaló, és nem is volna helyes, ha az lennék.” *(Idézet: Anthony Ryan)*

S ha utaznom kell a „Földi életemből” – oda szeretnék érkezni melléd.

Ölelnélek, ha itt lennél. Baráti szeretettel.

Mráz Erzsébet Irma

Mráz Erzsébet Irma vagyok.

Gyermekként kerültem Hajdúnánásra, Nyírmihálydiban születtem. 40 éve tanítok, lehetnék nyugdíjas, de dolgozom. Régóta írok verseket, kimaradtak hónapok, évek, de csak 2006-ban sikerült megjelentetni azokat.

Antológiákban, mesegyűjteményekben és két önálló kötetben jelentek meg eddig írásaim: Vers-virágzás és A hegycsúcs messze van címmel. Az eddigi "termés": 43 könyv és 3 CD.

Írok szonetteket, novellákat, verses meséket is.

Fontos számomra a család, két gyermekem és egy unokám van. Életem tragédiája: édesanyám halála.

Édesapám és két testvérem támogatására is számíthatok a gyerekeim, ismerőseim mellett.

Gyorsan repül az idő

Gyorsan repül az idő:
Órák, hetek, évek.
Szinte észre sem vesszük,
S elrepül az élet.

Lassan leteszem a krétát,
De itt marad a nyoma,
Az ujjaimra tapadva
Fehérlik finom pora.

Néha üldögélek a csendben,
Mosoly fut át arcomon.
Vajon, hány dobozzal írtam el,
Ilyesmin gondolkodom.

Hányszor emeltem fel a kezem,
Hogy felírjak egy-egy mondatot,
Elemezzek szófajt, mondatrészt,
Feljegyezzek egy gondolatot?

Hányszor ültem egy gyerek mellett,
Megtudjam, most épp mi bántja?
Okos szemében könny csillogott,
Ma szavából szól a hála.

Hányszor mart belém gonosz irigység,
Mert tortát sütöttek születnapra,
Délután nálam nagyot buliztunk,
Ezt ő, az irigy, még nem is tudja.

Közben eltelt negyven év,
Negyven, szinte el sem hiszem.
A sok szép pillanatot
Nem veheti el senki sem.

Tanáraim jó példát mutattak,
Megtanultam, amit lehetett:
Nevelni jól csakis akkor lehet,
Ha megértés van és szeretet.

Most, mikor leteszem a krétát,
Remélem, nincs vége még!
Talán a sors ad néhány évet,
Dolgosat – és ez elég.

Most majd lekopik végleg a kréta,
Már csak tollamat forgatom,
Papírra kerülnek versek, mesék,
Könyvekbe sok gondolatom.

Nem a lábamat lógam,
Vannak bőven terveim.
Hátha valóra válthatom,
Megengedik éveim.

És ha egyszer időm lejár, menni kell,
Megyek és nem panaszkodom.
Életem, talán, nem volt haszontalan,
S akkor panaszra nincs okom.

Csöndesen csörgedez...

Csöndesen csörgedez egy kis patak,
Úszkálnak benne kicsi s nagy halak.
Megtorpan olykor, ha kő állja útját,
De halad tovább, hogy elérje célját.

Ha kisebb a kő, azt felemeli,
Keményen küzd, magával cipeli.
Le-leteszi néha, kicsikét pihen,
Övé a feladat, nem segít senki sem.

A másik kő nagyobb, ezt nem bírja el,
Megkerüli gyorsan, hisz haladni kell!
Komor, szürke a kő, legyőzte a patak,
Szalad is vidáman, a morcos kő marad.

Aztán őzike jön, madarak és lepkék,
Megitatja őket, odaadja vizét.
Most lassabban halad, hogy ne bántsa őket,
Szolgálja kedvesen az inni kérőket.

Talán majd jó lenne, most nem gondol ezzel,
Könnyebb, ha több a víz, mikor cipelni kell.
Nem pusztulhat senki, míg neki van vize,
Juttat néhány kortyot, hogy kínját enyhítse.

Majd folydogál tovább, új kihívást várva,
Szenvedve, gyötrődve, maga útját járja.
Halkan zúg a patak, mintha énekelne,
Madár nótájára szép dallal felelne.

Én is járom utam, mint a kicsi patak,
Megyek a cél felé, hepehupás utak.
Akadály, küzdelem, feladatok sorban,
Csak ritkán hallani: Ügyes voltál! Jól van!

Saját utam járom, saját harcom vívom,
Ha nehéz, szenvedek, úgyis ki kell bírnom.
Mint a kicsi patak, megtorpanok én is,
Bonyolult feladat, én megoldom mégis.

Kinyújtom felétek segítő kezemet,
Nem vezérel ármány, csak tiszta szeretet.
Segítek, ha tudok, hiszem, ez a dolgom,
Ha nem így gondolod, már nem az én gondom.

Meddig járom utam? Mennyi feladat vár?
Nem tudom a választ, de az idő lejár.
Nagyon meleg nyár jön, kiszárad a patak,
Elpusztulnak benne a gyönyörű halak.

Kiállok a sorból, másé a feladat.
Érdekel valakit, utánam mi marad?
Gondol rám valaki? Eszébe jut majdan,
Érdemes volt élnem, jó az, hogy itt voltam?

Vagy eltűnik emlékem, mint poraim a szélben?
Messze, messze szalad hűs patak vizében?
Mint sűrű szemfedél, az idő betakar?
Akkor ott engemet már semmi sem zavar.

Hajnalodik

Hajnalodik, szellő kel,
Közeledik a reggel.
Ég sötétje foszlik már,
Széttépte egy fénysugár.

Egyre ritkább lesz a vászon,
Fény uralkodik a tájon.
Cipő koppan, motor berreg,
Hangos kicsit a napkezdét.

Órák óta szól a madár,
Azt dalolja, mily szép a nyár!
A gólyák is korán keltek,
Vidám hangon kelepelnek.

Tavi béka lesz ebédre,
Reszkethet a nagy tó népe.
Erről ők még mit sem tudnak,
Önfeledten kuruttyolnak.

Eresz alatt fecske csivog,
A kicsikkel mind boldogok.
Kukac bújik, bogár szalad,
Hogy ne legyen madárfalat.

Hangos a baromfiudvar,
Hápog, gágog, most nagy a zaj.
A nagy kakas tudatja:
Ő a környékünk ura!

Kutya, macska még pihen,
Nem zavarja senki sem.
A cica a tetőt járta,
Hosszú volt az éjszakája.

A házőrző éjjel figyelt,
Nagyon várta már a reggelt.
Az árnyékot megugatta,
Hogy szorgalmát bizonyítsa.

Itt a reggel, fény árad,
Betölti a szobámat.
Szél játszik a levelekkel,
Új nap ez, új reményekkel.

Ballada

Raktad élére a garast,
Mint a mesebeli szegény legény.
Majd én megmutatom nektek,
Ki vagyok, igen, megmutatom én.

Pénz pénzt fialt,
Nőtt a vagyon.
Nem számított más.
A pénz hatalom!

A bankó csak gyűlt, de
Az Ember hova lett?
Átgázoltál bárkin,
Ha ahhoz volt kedved.

Álltál a pénzhegyek közepén,
Álltál és csodáltad magad.
Ki sem láttál a forintok mögül,
Elvártad, hogy mások is csodáljanak.

Többé nem voltál a régi,
Csak önmagad szeretted.
Nagyon lassan jöttél rá:
Nem mindenható a pénzed.

Most képmutatás vesz körül,
Elmaradtak, kik szerettek.
Nincsenek már barátaid,
Tönkretett mindent a pénzed.

Nem késő még, kezd előlről!
Rombold le a pénzhegyet!
Meglátod, hogy melletted áll,
Ki őszintén szeretett.

A képmutató elsomfordál,
Messziről csorgatja nyálát.
Mást szolgál majd a pénzéért,
Máshol tartja koszos markát.

Lépned kell most, itt az idő!
Borítsd le a falakat!
Légy a régi, emberséges,
S jobban érzed majd magad.

A kertben

A kertben, nemrég még hóember állt,
Ácsorgott csak, és semmit sem csinált.

Méltósággal viselte a kalapot,
A szénszeme, mint az éj, úgy ragyogott.

Répaorra sosem fogott szimatot,
Jókedvűen, szinte bárgyún, mosolygott.

Seprűt tartott a kezében, kopottat,
Nem sejtette: a tavasz már kopogtat.

Pedig itt állt a küszöbön, hirtelen,
Én sem hittem: ilyen gyorsan itt terem.

Itt volt, bizony, hozott sok-sok meleget,
Izzadt is a hóemberke eleget.

Egyre fogyott, töpörödött, a tócsa meg nagyra nőtt,
Megértem én, nem szerette a tavaszt, a jó időt.

Nagyon megroggyant, szegényke, azt gondoltam, tán beteg.
Segíteni kéne rajta, segíteni, gyerekek!

De reggelre eltűnt végleg, belehalt a tavaszba,
De hogy itt volt, bizonyítja a tócsában kalapja.

Hosszú volt a nap

Hosszú volt ez a nap, besötétedett,
Minden óra rakott rá újabb réteget.
A koromsötétben megállt az élet,
Alig pislogtak a városi fények.

Elpihent a szél is az ágak között,
A kis város estélyibe öltözött.
A reklámok fénye fel-felvillan,
Majd kialszik és megint sötét van.

Halk nesz oson, csendes lépte,
Belehal a messzeségbe.
Hol fény ébred, árnyék kúszik,
Langalétán ágaskodik.

Kúszik, mászik a falon,
Kukucskál az ablakon.
Csak beköszön, megy tovább,
Így tölti az éjszakát.

Csak addig él, míg fény lobban,
A sötétben elvész nyomban.
Vissza se néz, gyorsan halad,
Szétfoszlik egy kapu alatt.

Lepel alatt házak, bokrok,
Elpihentek már a gondok.
Kihaltak az utcák, terek,
Minden alszik, most csendesek.

Suhog a szárny, madár röppen,
Bagoly indul, száll a ködben.
Kezdődik a vadászat,
Megéhezett, nem várhat.

Csendes az éj, feljött a Hold,
Sárga fénye szanaszét folyt.
Sok-sok csillag fürdik benne,
Lecsordogál a kezemre.

Nyugalmat hoz az éjszaka,
Bemosolyog az ágyamra.
Elringat lassan az álom,
Velem pihen a párnámon.

Ezüst-felhő leng...

Ezüst-felhő leng a lapály felett,
Csak erre járt, nem hozott vizet,
Őszi szellő játszadozik vele,
Fodraival nekem integet.

Könnyedén mozog, mintha épp táncot járna,
Nem cipel terhet, boldognak látszik,
Nem aggasztja jövő, nem kísérti a múlt,
A jelenben széllal fogócskázik.

A nyírfa levele nem zörög még,
Halkan susognak a lombok,
Üde, zöld levelek ringatóznak,
Nem gyötrik őket a gondok.

Bársonyos a gólyahír szirma,
Arany-sárgán a fűben mosolyog,
Nyugalom van, illatos a rét,
Eszébe sem jutnak vad viharok.

Ebédért gólya érkezik,
Térdig gázol a mocsárban,
Megretten most a béka-nép,
Elbújnak a sűrű sárban.

Felettem az ég még nyári kékben,
Szikráznak a napsugarak,
De a hajnalok, bizony, hűvösek,
Készülődnek a madarak.

Itt van a küszöbön az ősz,
Keveri a színeket,
A zöldet színesre festi,
Nagy művész a természet.

A Balaton partján...

A Balaton partján ülök,
Vízbe ér a lábam,
Napfény táncol a tó tükcrén,
Csodálatos nyár van.

Szellő borzolja a vizet,
A tükör szétpattan,
Megbotlik a táncoló Nap
Egy ringó csónakban.

Egyre erősebb a szél,
Nőnek a hullámok,
Megborzongok kicsikét,
Lassacskán felállok.

Sirályok szállnak a vízre,
Hangos a szavuk,
Hatalmasra nőtt a hullám,
Tombol alattuk.

Szél dobálja a csónakot,
Labdázik vele,
Egy pillanat csupán, s máris
Vízzel van tele.

Egyedül állok a parton,
A háborgó tavat nézem,
Hatalmas villám cikázik
Tüzesen a sötétségben.

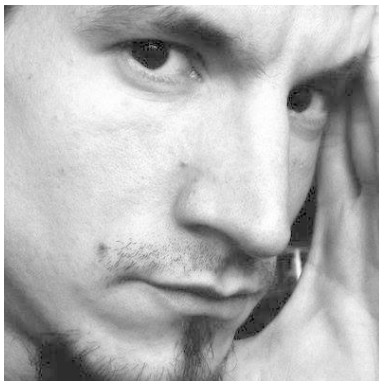
Édesanyám

Tizenkét éve halott.
Hogy rohan az idő!
Hamvait őrzi a sír,
A csendes temető.
Mosolyát most is látom,
Hallom kedves hangját.
Szeretete sugárzott,
Így sivár a világ.

Nélküle minden más lett,
Másképp szól a madár,
Más a virág illata,
A lombos fa kopár.
Más nótát fütyül a szél,
Másképp süt már a Nap,
Másképp zizeg a levél,
És úsznak a halak.

Nélküle minden más lett,
Már sosem lesz a régi.
Nagyon fáj a hiánya,
Segítsetek kibírni!

Nagy Gábor

Hatvan születtem vagyok. 14 éve foglalkozom az írással és 8 éve digitális képszerkesztéssel; Ephynephryn néven.

Minden más, ami lényeges megtalálható verseimben és képeimben.

Vers és képgaléria: http://_ephynephryn.deviantart.com

Femme fatale

Éveken át árnyak között hiába kerestelek
varjak szálltak felettem és mögöttem
fekete fák ropogtak
üres utcákon verset firkálva kopottan
gyűjtöttem a csendet

aztán egyszer csak ott voltál
mint nem várt állom
változó színű szemed tükrében
elmerültem százszor
s néha mikor senki nem figyelt
sóhajtottam
tűzet és csupa eozén álmokat
mindig finom bőröd érintésétől
gyémánt csillagokat láttam
ha lehunytam a szemem
mikor tűzünk összeért
beleláttam a végtelenbe

amikor mosolyogtál
a démonok benne
plüss majmok voltak
óriási szemmel

öleltelek
és egy csodát öleltem

az kívántam bárcsak megállna az idő
és csak a szívem verne
és öröké tartana a perc
ebben a szerelemben

de aztán egy pillanatra oldalra néztem
és láttam, hogy jön a vihar...

Élet közeli élmény

A könnyező mákgubókból halva született álmaimba csomagolt
távoli pillanatok
a lélek felszeletelésével megbélyegzett szerelem tolvajok
a kimondatlan szavak mint a már halott de még fénylő csillagok
a füsttel lassú halál ígétét belélegzett ólomarany
a vágy fejbe lőtt teteméből lassan szivárgó állmosolyok
az érintés gyönyörűségéből nyíló virágok nehéz illata
melyek felett ott csüng az üveghazugságok repedt zivatara
a már finomra őrölt instant remény
s végül még az sem marad

holnap újra meghalok

Végtelenről álmodom

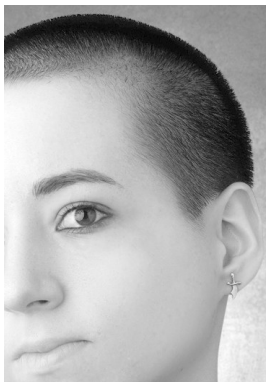
Színarany szilánk eső hull fekete virág mezőkre
míg hatalmas csupasz állatok szállingóznak
a sötét égből lefelé angyal szárnyakon
a virágok töve vértől mocskosan ragyog
a szívem meg már nem dobog
csak szörnyetegek vannak bennem
mint tengerben elsüllyedt hajók
és félig rohadt madár ül vállamon
lépésem nyomán könnyező mákgubók nőnek
a napkitörésekkel teleszórt éjjeli alkonyon
mélyen a föld alatt száraz fák nőnek felfelé
lassú ropogással lopóddzanak a fény felé
mint gyalázatos férgek áttörve a holtakon
agyam lángol de nem hagyom
tovább kószálni ebben a világban lelkemet
nem – nem hagyom
s ha akarom
majd gyűrött fényképekről fakulok ki
hétköznapi körjáratokról tűnik el
elhaló mosolyom
üres szekrények maradnak utánam
és neheztelés az értetlen arcokon
nem virágzik majd ki testembe döfött kések nyomán
az ismeretlen szivárványszín virág amit szemedbe láttam
minden egyébként közönségesen olcsó nyomorult hajnalon
én minden este
végtelenről álmodom

Annyira fáj és annyira jó

Annyira fáj és annyira jó
hogy ilyen közel vagy s mégis olyan távol
hogy gyenge érintések titkaival kell
elemésztennem saját magam
hogy köddel sújtott utcák végtelenén
rohan végig léptem kopott zaja
hogy még mindig kereslek pedig már megtaláltalak
két pillantás között s nehéz sóhajok erdeje alatt
csukott szemmel fekszem a hajladozó magas fűben
elernyedve hallgatom ahogy a szél elmossa hangodat
szívemben lángoló fák hamuesőjének nehéz illata
ereimben az űr fagyott csillagai száguldanak
bár megölelhetnék úgy ahogy vérző virágok
nehéz suttogásával megölelem magam
bár ne kellene összetört tükrök mezején
mocskosan olcsó reménnyel belőnöm agyam
s vegyületek szilikon óceánján
korhadt lelkek darabjaiból összeraknom
a régen tengerek mélyén elsüllyed
s ezer darabra szakadt
mosolyomat
bár ne lenne annyira jó hogy belehalok
ahogy lelkem lelkedhez simul
s kiürülnek belőlem a nehéz szavak

Pákovics Bernadett (Elisabeth L. Blake)

Magam vagyok – egy- és igaz önmagam –, de a változtatás jogát fenntartom. Nem a változásét; azzal azt sugallnám, nem szoktam lépni, dönteni, álmodni, tervezni. Szoktam. A lépés, bevalom, futócipős; a döntés nem mindig megoldás, ha egyszer beszáradt a toll (fordítani kell); az álom rendre más papírágyban lep meg; a tervek nem hajlandóak úgy – és akkor – megvalósulni, ahogy azt elvárnám. Az átalakulás mégis a sajátom, nem csak puff! megesik velem.

Hogy másmagam lettem, vagyok, mi sem bizonyítja jobban, mint a most következő történet. Szörny helyett szép, és úgy általában: könnyed.

A főnix vagy a tűz

*„Azt gondoltam, hogy fészkeimmel együtt halok meg,
s mint a főnixmadár, sokáig élek.”*

(Jób 29:18)

Mégis van Isten, a Kékestől tudom. Neki az öreg hegyek megsélték, akiknek meg a csillagok súgták le az ég magasából – maguk között már csak ilyen beszédesek a kövek; szívesen fecsegnek, és remek az emlékezetük. Úgy veszem észre, velünk is egyre közvetlenebbek, többet mondanak, és kevesebbszer hallgatnak el, mintha titkaikat félténék.

Hogy milyen titkot őrizhet a kő? Hát, mindenfélét, a hegymászók egészen jelentéktelen reggelijétől kezdve a világ keletkezésének nagyon is jelentékeny mikéntjéig. Erre csak akkor derül fény, ha végighallgatjuk a hegyek lassúdadon görgedező meséit.

Ilyen szempontból a Kékes se nem jobb, se nem rosszabb a többinél. Csapongó stílusa olykor próbára teszi az ember türelmét, verslábaira azonban nem lehet panasz – szerfelett kedveli az időmértékes verselést –, és a kiejtése is példás, öröm hallgatni.

Sokadik beszélgetésünk alkalmával – csütörtök volt, kellemes langymeleg – a mi históriáinkra terelődött a szó. Sziklatorkom nőtt, mire sorra vettem a mondákat, regéket, legendákat és tudományos téziseket; végül feltettem a kérdést, melyet esősebb napokra tartogattam. A Kékes, a maga kőporos módján, azt felelte, „mindben nagyon némi igazság”.

Kérésemre belefogott a világ teremtésének elbeszélésébe. Lassan, megfontoltan szavalt, mintha egy betanult, de elfeledett verset próbált volna felidézni. Legnagyobb ámulatomra, ahol én elvágtam volna a történet fonalát, ő tovább szötte.

Halkan, amint csak a csillagok ágyai tudnak az űrben,
Jár a világ kerekén; most született, kicsi még.
Fűbe ha búj, ki se látszik a hegy, deli bérc Himalája,
Tenger, az épp odafér, kézbe kívánczik át.
Pillan a nappal, az éj, ütemét csak az Úr veszi számba:
Gyermekinek sok idő, száz, ezer év adatik.
Száz, ezer év adatik.

Nap hetedik jön az égre, az Úr haza tart, lepihennék.
Útja a víz tetején parti fövenyre vezet.
Hosszan időz a homokpadon állva, a lábnyoma mélyül,
Benne marad, kicsi hal! lelke darabja, magán.
Sós vizek átdagalyoznak a parton, a nyom telegyűlik,
Kékje higul, ha jön éj, száz, ezer árnyalat ár'd.
Száz, ezer árnyalat ár'd.

Száz, ezer kérdés tolult ajkamra, de hallgattam. Minden hegy
közül a Kékes áll a legközelebb a szívemhez, nem akartam meg-
akasztani a mesélésben.

Hold tüze vízre vetül, kevereg, csoda támad az éjjel:
Lélek ahol szunyadott, pávamadár aluszik –
Láng koronázza fejét, diadém, de ezüstje nem éget;
Szérfi köntöse kék, tolla libegve hajol.

Hát persze hogy kék! Kék, *kékes*, kékellő, kékszerű. Égkék, bú-
zakék, tengerkék, királykék. Az sem volna nagy tragédia, ha a
Kékes egyszer csak megfordítaná a szavak irányát; a „kék” oda-
és visszafelé is „kék”, ugyebár.

Költik a hajnali fények, a szárnya kitárul, egy égbolt;
'Mint a világra tekint, száz, ezer érc a szemén.
Száz, ezer érc a szemén.

Csipkebokornak az ágai közt lel a pávamadár hont,
Fészke fahéjkoszorú, illata messzire száll.
Éneke kék –

(Lefogadom, hogy a Kékes szenvedélyes bluesrajongó.)

– aki hallja, megáll, idelent s odafent is,
Dal gyönyörűbb nem akad, vad-szelid-ős ütem ez.
Fordul a nap, tüze életet ad, vele fordul a tél, nyár,
Nyomtalan évre jön év, száz, ezer új születés.
Száz, ezer új születés.

Máglya lobog, tüze égbe szökik, finom, illatos oltár;
Pávamadár lehever, tolla fehérbe hajol,
Melle hasad, s maga bújik elő kicsi pávagalambként,
Szérfi köntöse hó, láng koronázza fejét.
Éneke tűz, aki hallja, az eltelik Isten-igével,
'Mint a világra tekint, száz, ezer érc a szemén.
Száz, ezer érc a szemén.

Hogy az én szememen érc ült-e vagy könny, nem tudnám megmondani. Átjárt az a különös hideg-meleg érzet, amely egy történet lezárását követően szokta eltölteni az embert, a „tovább”, a „még egyszer”, a „nem jut eszembe az a sor”.

Mégis van Isten.

A Kékestől tudom.

N. Péntek Zsófia

Némethné Péntek Zsófia vagyok, a hetvenes éveimet taposom, egy kis dunántúli faluból származom. Személyesen láttam a parasztság többszöri megalázását és anyagi erkölcsi tönkretételét.

Küldetésemnek érzem ennek a társadalmi rétegnek életét, múltjának értékeit a feledéstől megmenteni és közkincsé tenni.

Gülbaba kései utóda

Vidéki nagyvárosunk kacsalábon forgó villákkal és őket övező park méretű kertekkel pompázó külvárosában jártam, nevezhetném luxus-negyednek is. Az egyik kertet – a legtöbbel ellentétben – nem zárta magas palánk a kíváncsi tekintetek elől, csak derékmagasság körüli sövény keretezte, kitűnő ízlésről tanúskodott. Volt is mit megmutatni, szebbnél-szebb rózsabokrok, a szivárvány színeit túlszárnyalóan gyönyörködtették a szemet.

Elámultam a pompás látványtól, és akkor megpillantottam egy táblát:

A VIRÁGOKAT MEGÉRINTENI TILOS!
M É R E G G E L P E R M E T E Z V E ! !

Lám-lám, napjainkban már csak vegyszerekkel lehet ilyen csodákat létrehozni és nem csökkent lelkesedésem.

Pár hét múlva újra arra vitt utam, a tábla akkor is ott volt, úgy látszik újra védekezni kellett a gombák és a rovarok ellen – gondoltam sajnálattal a méhekre és a többi szorgalmas rovarra, amik életükkel fizetnek a szépség látogatásáért.

Ám mikor legközelebb is ott lógott a tábla, az én naiv lelkemben – mai szóval – leesett a hús fillér!

Hát itt a tolvajok ellen véd a tiltótábla! Pedig a fáma azt mondja: „virágot és csókot szabad lopni”!

Akkor villant fel egy réges-régi emlék, amit legalább ötven éve hallottam, s az időtájt már az égi rózsákat gondozta elbeszélésem hőse, csak régi meseként adták tovább a szülőfalum lakói, akik emlékeztek a történetre, illetve ismerhették Elek bácsit.

Egy apró dunántúli falucskának a szélső házában (amit tulajdonosa saját kezűleg épített) élt ELEK bácsi (igen, csupa nagybetűvel, mert megérdemelte). A házat éppen ilyen csodálatos rózsakert vette körül. Ő egy jelenség volt, csak rosszkor és rossz helyre született. Korán anyátlan árva lett, majd sok mostohatestvért kapott, akiket később neki kellett felnevelni apjuk halála után. Lelkiismerete nem engedte, hogy a saját terveit, álmait váltsa valóra, vagyis ne törődjön a sok apró féltestvérrel.

Így aztán sajnos csak későn, – de annál nagyobb vasakarattal – látott saját elképzelései megvalósításához. Saját tervezésű háza építése után hatalmas kertjébe gyümölcsfák, virágzó méhészet mellett hatalmas rózsaliigetet telepített.

Afféle, huszadik századi Gül Baba lett – a legenda szerint – száz fő illatos bokor és lugas rózsza pompázott kertjében évről-évre.

A „vadalandyokat” (mezei vadrózsátő) saját kezűleg oltotta, nevesítette és nevelte. Messze földre eljutott a híre és rengeteg látogatója lett, ugyanis azt is csak alacsony sövény választotta el – nem csak a falu utcájától hanem az erdőkkel vegyes szántóföldektől is.

Vendégei voltak télen az erdők, mezők vadjai is, tőlük a rózsatöveket és a gyümölcsfákat gondosan védte a megrágás ellen.

Virágnylás idején természetesen „rózsza-tolvajok” is megjelentek „volna”, de ő a maga józan paraszteszéval gondolkozott és védekezett a barbár letépés ellen. Az úthoz legközelebb lévő karóba vert egy szöveget és egy metszőollót odaakasztott!

Nem volt semmilyen tiltó felirat, bárki azt, annyit és olyat vágthatott le, amelyik neki tetszett, (nem hagytak félig tépett halott virágokat maguk után).

Soha senki nem tarolta le, ha néhány szálát levágtak és vitték a „kedvesüknek” vagy a szeretteik sírhalmára a temetőbe.

A kertben soha nem történt károkozás, de még az egész nyáron ott lógó metszőollót sem vitte el soha senki.

Hát ez a szép régi történet jutott eszembe ott a városban, a „nagybetűkkel” írt táblát nézve.

Sóhajtvá gondoltam: „a régi szép időkre”!

Pöttyös nyakkendő

Eljárt felettem az idő, kár lenne tagadni. Az évtizedek folyamán összegyűlik nagyon sok tárgyi, vagy írott emlék, amik egykor nagyon is becsesek voltak számunkra. Egy-egy könnycseppfoltos fénykép, vagy egy foszladozó kifakult textildarab rég elfeledett emléket hoz a felszínre.

Főleg amikor rádöbbenünk arra, rajtunk kívül nincs már élő ember, akinek mondana valamit az „felesleges kacatként” fiók mélyén lapuló relikvia. A közelmúltban az első világháború kitörésének centenáriuma alkalmából számos visszaemlékezés látott napvilágot.

Bizony nekem is van egy ahhoz köthető emlékem. Az édesapám használati tárgyaiból csak egy díszesen faragott csontnyelű borotvát és egy fekete alapú fehér pettyes nyakkendőt őrizek – bárhova sodort az élet – néhány megsárgult töredezett szélű fénykép társaságában.

A történet hőse az a bizonyos „fehér pöttyös fekete nyakkendő”. A tiszta selyem nyakravaló még a „boldog békeidőben” készült a monarchia fővárosában Bécsben.

Apámat 1913 őszén nagy megtiszteltetés érte, a községi „előljáróság” választásán községi képviselőnek jelölték. Ami bizony nagy szó volt a község életében, mivel ezekre a posztokra mindig „java korabeli tapasztalt gazdákat” jelöltek és választottak. Ő pedig csak 26 éves nőtlen fiatalember volt, igaz édesapja betegeskedése miatt apró mostoha testvérei felnevelésének a gondja nyomta a vállát, és tiszteletreméltóan helytállt.

Iskolai végzettségét is csak hat elemi jelentette, de a tudás-szomja olyan erős volt, hogy önszorgalomból szerzett műveltsége, tájékozottsága a község minden lakójából elismerést, tiszteletet váltott ki, és ezért jelölték a falu vezetőségébe. Ám az, hogy a testület titkos szavazással őt választotta a falu bírójának az mindenkit meglepett, de leges-legjobban a bíró jelöltet.

Ám a meglepetés nem volt olyan erős, hogy – bár tisztelettel az apja korabeli tekintélyes testület iránt – de határozottan ne utasítsa vissza a felkérést. (Ahogy az elkövetkező harminc évben számos alkalommal is).

Rövid, de lényegre törő beszédében elmondta: nagyon szereti szülőfaluját és szívén viseli földjei sorsát – ahogy ősei is több száz éve tették, akik viselték is ezt a tisztséget – de ő viszolyog minden nyilvános szerepléstől. A testület munkájában boldogan részt vesz, segíti munkájával, tanácsaival a község boldogulását, de csak úgynevezett „szürke eminenciásként”, aki csendben figyel, gondolkodik, és cselekszik, de a nyilvános szereplést meghagyja másnak.

Mondanom sem kell, ezzel megerősítést nyert a falu szemében, nagy tájékozottsága ellenére megőrzött szerénysége, és ez hozzáállása végig kísérte az elkövetkező évtizedekben. Mindig tagja lett a testületnek, keményen kiállt az igazság, humánus döntések mellett, de a bíróságot – a nyilvános vezető szerepet – a későbbiekben sem vállalta el soha.

Ezen az első jelölést követő ülésen viselte először azt fehér pöttyös fekete nyakkendőt, amit a húszéves József testvérétől erre az alkalomra kapott. Öccse a császárvárosból hozatta egykori iskolatársának édesapjával a díszes dobozba csomagolt selyem kiegészítőt. Az emblémája szerint a forgalmazója a császári udvarnak is állandószállítója volt.

Édesapám egyetlen egyszer viselte a szép nyakkendőt, amikor a községi képviselőként esküt tett (szigorúan tartották a hagyományos formákat, és lelkiismeretesen teljesítették is kötelességüket).

Mikor a következő községi választás történt, Péntek Eleket újraválasztották, de a fehér pettyes nyakkendőt nem viselte akkor sem és soha többé.

Ugyanis akkor már szeretett testvére Péntek József tűzér őrvetető a galíciai hegyek között aludta örök álmát. Száz éve, alig egy hónappal a hadüzenet után – amikor még az első levelek sem hulltak le – (ahogy apostoli királyunk ígérte a hazatérést) mikor a húsz évesen lezárta életét egy gyilkos gránát.

A galíciai Tarnapol város ostrománál halt hősi halált.

Mint drága emléket haláláig őrizte édesapám, azóta én vigyázok rá.

...hát, száz év után ezt mesélte nekem az a pöttyös nyakkendő.

Rózsa Andrea

Rózsa Andrea vagyok, 1997-ben Miskolcon láttam meg a napvilágot, most Kazincbarcikán élek, ahol idén érettségiztem.

Körülbelül 10 éves korom óta írok és az elmúlt két-három évben verspályázatokra is jelentkezek, melyek kisebb sikereket hoztak, habár az áttöréshez még fejlődnöm kell. Fiatal felnőttként régi énemre visszatekintve rájöttem: sokat változtam szakközépiskolás éveim alatt. De ez így is van rendjén, hiszen ilyen korban változik a legtöbbet az ember. Kinyílt a szemem a világ dolgai iránt, és nemrégiben rájöttem, hogy semmi sem fontosabb a nyugalomnál és a boldogságnál. Így képes voltam feladni a régi életemet ugyanis felismertem:

"A változás fájdalmas lehet. De semmi sem fájdalmasabb, mint megrekedni valahol, ahová nem tartozol."/Szakál lelki turkálója/

Talán ez a változás is meg fog jelenni a következő írásaimban, majd eldől.

Egy biztos: a változás örök és egyetemleges.

Alkotásaimhoz, és az egész antológiához jó olvasást kívánok!

Párbeszéd a változásról

Tinédzser: Nagypapa!? Nehéz a lelkem, megoszthatok veled pár sort, mi a szívem nyomja?

Nagypapa: Csakugyan? Hallgatlak, mondd el mi bánt!

Tinédzser: Tudod rájöttem, sokat változtam, és lehet rossz irányba is... Hogy mondjam, talán kóbor kutya lettem ebben a 21. századi világban.

Nagypapa: Te csak egy percig se aggódj! Amíg kóborolsz, addig az utad keresed, és ez az út nagy és néha fájdalmas változással jár, és elmehet a rossz irányba is. De olyankor tudnod kell megálljt parancsolni, ha szemedet szűrja, vagy elmenni mellette, ha a társadalom szemét szűrja.

Tinédzser: Kifejtenéd?

Nagypapa: Ne foglalkozz a rossz változással sem, ha te jól érzed magad benne. Mondok egy példát: lehet, többször mondasz nemet, ez csak a környezetedet zavarja és talán olyannak lát, aki nem csinál semmit. De csinálsz, csak nem oly dolgokat, mi nem kapcsolódik a célodhoz. Érted?

Tinédzser: Kezdem.

Nagypapa: Továbbá jókor vagy jó helyen; amit úgy értek, hogy ilyen korban kell a legnagyobb változást átélni.

Tinédzser: Hogyan tudod ezt, tán te is megtapasztaltad?

Nagypapa: Megtapasztaltam én már sok mindent. És igen: mikor nagy lázban, álomban éltem, mint most te; akkor sokat változott az egyénem. De ez mind azért volt, mert célt tűztem az éle-

temre. Mond, te még csak keresgélsz, vagy megtaláltad azt a bizonyost?

Tinédzser: Fogalmazok úgy, hogy nemsokára kezdem álmom házáat építgetni, de még alap is kell hozzá.

Nagypapa: Azt bizony jól teszed, ha nem sietteted el az építkezést és erős alapot kövezel le. Tudod ahhoz, hogy célodba ne bukjal bele nagyon kell.

Tinédzser: Tudom én. Kell, hogy legyen kitartásom, jó képességem hozzá és egy kis szerencse sem árt.

Nagypapa: És tudod mi kell még?

Tinédzser: Nem tudom mire gondolsz.

Nagypapa: Lehet meglepődsz, de a változás mindenképp kell. És végső soron a változáshoz való alkalmazkodás az elengedhetetlen. Emlékezz csak Charles Darwin egyik gondolatára:

**"Nem a legerősebb marad életben,
nem is a legokosabb,
hanem az aki a legfogékonyabb a változásra."**

Mondd, milyennek látod a világot?

Tinédzser: Hát, technika örültnek, kapcsolatban elszegényedtek, nyomorultnak.

Nagypapa: És mit szólna ahhoz, hogy rohanó, mozgékony?

Tinédzser: Egyetérték.

Nagypapa: Na látod? És ezeket mind egy fogalom tartja egyben.

Tinédzser: Ez a változás?

Nagypapa: Igen. Ugyanis minden változik. Az egyén elméje, kora, stílusa, ízlése s így az egész nemzet elméje, stílusa, ízlése. Változnak az évszakok, a hangulat. Aztán valamikor fönt, valamikor lent érezzük magunkat. Ezeket a változásokat magadban is fel kell ismerni, hogy igazán felfedezd önmagad lelkét. De a legjobb, ha mások lelkét is megérted és alkalmazkodsz hozzájuk, mert ha nincs benned ez a képesség akkor veszett fejsze az egész.

Tinédzser: Akkor szerinted a változásom rendjén van?

Nagypapa: A lehető legjobban, és kérlek:

"Ne félj a változástól: mindig valami újnak a kezdetét jelent." /Joyce Meyer/

...és azt kívánom neked, hogy fogadd el, örök változásban kell légy, ugyanis:

**"Változik az élet mint egy gondolat
nincs állandó benne csak a pillanat
változzon hát életed minden perc alatt
légy először boldog azután még boldogabb!"
/Ismeretlen szerző/**

Tinédzser: Köszönök mindent!

A természettel együtt

Fagy a hó, s nagy a csend
mindenki magába elmélyed.
Kandalló előtt sorokat olvasva
vagy havas tájat bámulva
gondolkodón elmereng.
Mert a természet is így tesz
mi pedig jól utánozzuk.
Ilyenkor lelassul minden.

De aztán rögtön jön a fény
a sugárral együtt,
kihajtanak a zöldek és a színesek
gyorsan rügyezik az ág.
És mi megint csak utánozzuk
a természet harmóniáját.
Egyik napról a másikra
törekvők leszünk:
elkezdünk menni, rohanni
s talán tenni, alkotni;
de nem megállni.
Túlpezsgünk ekkor,
mint a szorgos hangyák,
hisz látjuk az élet szépjét
mert minden ragyogás.

És az átmenetek?
Mi megelőzné ezt s amaszt?
A természet nagyon hamar átvészeli
mára alig tart rá igényt
pedig volt egykor...

De világszerte ő is felgyorsult,
s káoszt alkotott.
És mi csakúgy követjük őt:
ha ő kapkod, mi is tesszük...
Mintha siettetne minket valami
a változáshoz:
talán gondolkodásunk,
lehet a technika a bűnös
vagy a sok szív mi hűvös?
Maga a rohanó 21. század?
Mindegy is mi okozza,
ezt szüntetni lenne jó,
hiszen a változást ki kell várni
elég időt kell rá hagyni...
Ehhez idő kell,
tanuld meg ember!

Hisz egyik napról a másikra,
egymás után kapkodva
semmi sem fog menni,
úgy csak botlás lesz: ennyi.

De ha kivárod az időt,
hogyan benned kiteljesüljön
és a szíved, elméd is bekódolja;
akár olyan csodát is tehetsz
ami a célod és a szívedet hajtja.

Világi változások

Volt egyszer a paradicsomi állapot,
ez azonban már
hosszú évezredek óta megromlott.
Ugyanis hajdanán,
megkapta az irányítást a rossz erő
és most ő irányít,
minden az ő kezében van.
Hova lett az emberiség,
e rossz erő által?

Kérdem:
Hová lesz a közösség érdeke,
ha minden szív
csak a maga dolga után megy,
akár másokon is átgázolva?
S lesz-e, aki segíteni akar,
és másokért élni?
S mond meg van-e még kapcsolat?
Olyasmi mi jó,
s nem elszigetelődik, hanem
egymás mellett kitart?
Ebben a kapcsolatban
van-e szeretet,
vagy már csak
hideg szívekkel élünk közösen?

Sándor Zsófia

2003. május 23-án Sándor Zsófia néven láttam meg a napvilágot. Már kiskoromban megnyilvánult a könyvek iránti mély szeretetem. Míg más gyerekek labdáztak, futkároztak, addig én az általam választott könyveket olvastattam fel Anyukámmal és Nagyszüleimmel. Mindig tömérdek könyv áll rendelkezésemre, akár otthon, akár a könyvtárban, hogy érdekes történeteket olvassak.

Az általános iskolában magyar tanáraink figyeltek fel különleges fogalmazási képességemre. Ösztönzésükre kezdtem írói pályázatokon részt venni. Leginkább a dráma műfajban alkotok.

Eddig két sikeres pályázatom eredményeként két antológiában került kiadásra egy-egy írásom.

Az egyik az „Élni nélküle” kötetben megjelent „Bennem él tovább” című novella, a másik az „Író leszek” kiadványban szereplő „A Padlás titka” című novella részlet.

Az utolsó linzer

„Drága öcsikém!” Nem lesz jó, nem rendes levelet írok. „Öcsi!” Nem egy képeslapszöveget készítek. „Én egyetlen és számomra a mindenséget jelentő testvérkém!” Nem megy ez nekem. Hagyjuk az egészet! Semmi értelme ennek a dolognak. Úgyse fogja senki az égvilágon elolvasni, pláne betartani egy tizenhat éves lány családjának szóló búcsúlevelét. Összetéptem a lapot, majd nagyot sóhajtva becsuktam a szemem és hátradőltem a széken. Már lassan két éve tart ez a végeérhetetlen vizsgálat, később kezeléssorozat. Már közel jártam a tizenötödik életévem betöltéséhez, amikor hirtelen nagyon sokat fogytam, ezután jött a megmagyarázhatatlan magas láz. A szüleim nagyon aggódtak értem és miután a háziorvosom is tanácstalanul állt a tünetek elé, teljesen pánikba estek. Ám az akkor még titokzatos betegségnek még nem volt vége. Egyetlen éjszaka nem telt úgy el, hogy ne izadtam volna, holott tél közepe volt. Ekkor már anyukám beutalót kért a kórházba egy alapos kivizsgálásra, mert a korábbi előjelekhez társult az esetenként véres köhögés és a nehézlégzés. A tizenötödik születésnapomat a kórházban töltöttem, miközben levegő után kapkodtam. Mikor az eredmények megérkeztek, mindenki legnagyobb meglepetésére semmi, az egészséges emberétől eltérő tünetet nem mutatott ki a vizsgálat, így hazaküldtek és megdorgáltak, hogy egy egyszerű influenzával miért fordulunk orvoshoz. A szüleim egy időre megnyugodtak, ám amikor az állapotom rohamos romlásba kezdett, előről kezdték az egészet. Különösen aggasztónak találták a nyakamon lévő daganatszerűséget. Próbáltak nem a legrosszabbra gondolni. Egy nagyon aranyos, jó hírű, becsületes doktorhoz kaptunk időpontot augusztus

6-ára. Július végén már azt mondogattam, hogy itt sem fog kiderülni semmi. Végre érkezett az a bizonyos nap, amikor az életem gyökeresen megváltozott. Az orvos nagyon kedves volt velem és figyelmesen hallgatta a tüneteket. Miután megvizsgált, a tekintete elnehezedett. A szavak, amiket kimondott késszúrás-ként értek.

– A lányuk rosszindulatú limfómában éli az életét – mondta bánatosan.

Pontosan nem tudtam mi az a limfóma, de a rosszindulatú jelzőt már hallottam. A rákos betegeknél használják. A szobában megfagyott a levegő, a hirtelen beálló csöndet szinte vágni lehetett. Anyának nagy erőfeszítésébe tellett, hogy el ne sírja magát, de még sem sikerült, mert hangosan zokogva dőlt apa vállára, aki megsimogatta a hajam és próbált bátorítóan rám nézni. A doktor néhány végtelenségnek tűnő perc múlva ismét megszólalt.

– Mivel a rák eléggé előre haladott állapotban van, nagyon fontos, hogy a kemoterápiát minél előbb elkezdhessük. Örölnék neki, ha ezen a héten megfelelné önöknek.

– Persze, persze – szipogott anyu.

Kemoterápia? Miért? Nem! Ez csak a legrosszabb rémálmaim egyike, amiből néhány pillanaton belül felébredek. Ám sajnos nem, az óra gyanúsán valós monoton ketyegése azt a tényt bizonyította, hogy teljesen ébren vagyok és ami az előbbi percekben játszódott le a szemem előtt megtörtént a való életben is. Őcsi most nagyinál van. Nagyi mindig süt linzert, amit imádok és a testvérem is. Állandóan veszekszünk, hogy kié legyen az utolsó süti. Remélem, hogy nem használja ki azt a helyzetet, hogy nem vagyok ott és megeszi az összes linzert. A doktor mondott pár fontos tudnivalót a limfómával kapcsolatosan és egy papírt adott, ami a vizsgálatok eredményét és az első kemoterápiás kezelés időpontját tartalmazta. A kórházból kilépve furcsa érzés fogott el. Lassan eljutott a tudatomig, hogy ma beálltam a rákos betegek

táborába. Akikkel mindig is együtt éreztem. Akiket sajnáltam és minden nekik szervezett jótékonysági eseményen részt vettem és adományoztam nekik a zsebpénzemből. Most már az adományok részben nekem is jönnek és a jótékonysági, illetve alapítványi szervezetek nekem is segítenek. A kocsi hátsó ülésén ülve elfogott a sírás, mert tudtam, hogy a rák egy gyógyíthatatlan, halálos betegség. Tudom, hogy egyszer meghalok, de élni szeretnék, ami egy rosszindulatú daganattal együtt nem hosszú időt ad. Ráadásul a kemoterápiától az ember haja kihullik. Pedig mindig is úgy óvtam védtem a hajamat, az én egyetlen kincsemet, amit néhány kezelés után szépen, lassan, de annál fájdalmasabban vesztek el. Már gyenge voltam ehhez az egész dologhoz. Nem éreztem magamban elég erőt, kitartást, a reményem is elveszett. Hogyan fogom normális, egészséges, rákban nem szenvedő emberek között élni életem további rövid részét? Hogyan fogok tanulni? Hogyan fogok találkozni a barátnőimmal? És hogyan fogom elmondani, hogy rákos vagyok? Vajon el fognak fogadni? Vajon megértik, hogy nem tehetek róla? Nem akarom ezt az egész tortúrát végigszenvetni. Normális életet szeretnék élni. Semmi kedvem emberek vádló tekintetével találkozni. Időközben megérkeztünk az én drága nagymamám házához. Kiszálltunk a kocsiból és bementünk. Nagy és öcsi már vártak. Izgatottan ültek le és hallgatták az eredményeket. Öcsi tíz éves volt, fiatal kora ellenére azt megértette, hogy nagyon beteg vagyok, ami gyógyíthatatlan és hamarabb fogok meghalni, mint ahogy az természetes lenne. Nagy nagyon megijedt és egy hangos sóhajtással sírva ölelt törékeny testéhez. Közben egyfolytában simogatott és nyugtató szavakat suttogott a fülembe. Mikor elengedett kiszaladt a konyhába és hozott egy darab linzert, amit öcsi meghagyott. Ami a testvéremet illeti, véleményem szerint nem tudott mit kezdeni még ezzel, ám az ő szép óceán kék szeme sem maradt szárazon. Azt kérdezte „Gréti most meg fog halni?” Erre az egész család elkezdte a

könnyeit törölgetni, Anyu magához ölelte ijedt tekintetű öcsémet és megnyugtatta, hogy nem, még nem. Bár így is lenne! Olyan jó lenne nem itt hagyni az én annyira szeretett családomat, csupán egy rosszul időzített betegség miatt. Nagyi még ott tartott minket vacsorára, közben egyfolytában engem nézett, miközben a hirtelen rám jött köhögés miatt nem tudtam az evésre koncentrálni. Pedig a kedvenc étellemet főzte, a tócsnit. Mikor már egy kicsit csillapodott a köhögésem, Apa halkán odasúgta Nagyinak, aki mellette ült, hogy holnaptól már könnyebb lesz. Nagymamám bólintott, majd elkezdett egy teljesen más témáról beszélni, hogy elterelje a figyelmet. Vacsora után elkészöntünk Nagyitól és hazamentünk. Otthon feszült volt a hangulat, öcsi a szobájába ment aludni, anyuék az orvosi papírokat tanulmányozták. Néhány perccel később én is követtem testvérem példáját és mély álomba zuhantam. Másnap reggel a nap legfontosabb étkezése után, Apa elvitte öcsit a suliba, Anyuval pedig indultunk a kórházba. Kicsit várnunk kellett és amikor behívtak, az egész testem remegni kezdett a félelemtől. Ugyanaz a doktor volt a szobában, akivel tegnap találkoztunk. Azzal nyugtatott, hogy olyan, mint az infúzió és nem fog fájni, olyan lesz, mint egy bolhacsípés. Mióta az eszemet tudom, nagyon félek a tűktől, ezért számomra egyáltalán nem olyan, mint egy bolhacsípés. A doktor próbálta elterelni a figyelmemet, miközben a kezelést végezte, és őszintén bevallom, hogy így tényleg nem volt vészes. Az idő, amit a kemoterápiára fordítottak, nagyon gyorsan eltelt és a végeztével együtt az orvos mondott néhány mellékhatást, amitől nem kell megijednünk, ha jelentkeznék nálam, hiszen ez a természetes velejárója. Ezek közé tartozik többek között a hányinger, hányás, szájszárazság, az ízérzés zavara, az étvágytalanság, a gyengeség és végül a számomra legfélelmetesebb a hajhullás. Anyukám hálásan megköszönte a doktornak a segítséget, aki tájékoztatott a kezelésekről, ami az én esetemben két naponta esedékes, mivel egyrészt a rák

már nagyon előre haladott állapotban van, másrészt mert rossz indulatú daganatról van szó. Mikor kiléptünk a kórház kapuján nagyot sóhajtvá próbáltam visszanyelni az erőszakosan előtörő könnyeimet, ám ez a tervem kudarcot vallott, mert amikor úton hazafelé hányinger kerülgetett, tisztán éreztem a dolognak a súlyát. Tényleg rákos vagyok. Ez a tudat számomra felfoghatatlan volt és alig akartam elhinni, holott igaz volt teljes mértékben. Mivel az idő dél felé járt anyukám úgy döntött, hogy mielőtt hazamennénk, teszünk egy kis kitérőt és a kedvenc éttermemben ebédelünk. Furcsamód nem éreztem magam éhesnek. Leültünk a szokásos kis asztalunkhoz és Anyu a számomra legjobban imádtott ételt rendelte nekem. Mikor kihozták, az erős ételillat megcsapta az orromat és ismét úrrá lett rajtam a hányinger. Nem volt nagy adag, általában mindig el szoktam fogyasztani, sőt az sem ritka eset, hogy repetát is kérek belőle. Most azonban semmi étvágyam nem volt, így Anyunak kellett megennie, mivel nem tudott rávenni még a pár falatra sem. Miközben várta a számlát kimentem a mosdóba, mert nagyon hányingerem volt. Anyu úgy talált rám, hogy a vécé ülőkéjébe kapaszkodva hányok. Már úgy éreztem minden kijött belőlem, de csak nem akart abbamaradni. Anyu támogatásával végre-valahára kijutottunk az étkezdéből és hazafelé vettük az utat. Semmi erőt nem éreztem magamban, Anyának kellett gyöngé testemet bevinnie. Aznap este Anyunál aludtam, aki szintén ragaszkodott hozzá, hogy ne egyedül töltsem az éjszakát. Amikor Apa megérkezett, hallottam, hogy Anya sírva dől neki Apa mellkasának és szipogva ismerteti a jelenlegi állapotomat. „És ez még csak a kezdet.” Ennél a mondatnál már nem bírtam visszatartani a könnyeimet. Mint a kis esőcseppek, úgy hullottak a szememből. Nem bírom! Én ehhez gyenge vagyok. Képtelen vagyok végigcsinálni.

Teltek a napok, hetek, az állapotom egy kicsit se javult véleményem szerint. Szerencsére mikor már fél hónapja rendszeresen jártunk, a doktor a hónap másik felét megadta szünetnek. Állítása szerint bizonyos időközönként elengedhetetlen szüneteltetni a kemoterápiát. Soha nem felejttem el, amikor már a sokadik kemoterápián estem túl, már alig volt hajam. Le kellett borotválni a maradék hajam kopaszra. Sírva kértem Anyut, hogy hagyja abba, de nem figyelt rám, csak folytatta tovább. Én meg néztem, ahogy a szép gesztenyebarna, hosszú, enyhén hullámos tincseim egymás után hullanak le a konyha piszkosfehér kövére. Öcsi az ajtóban állt, Apa kezét fogta és könnyes szemmel kérdezte, hogy meggyógyulok-e. Apa nem szólt semmit, csak a szemét törölgette, hogy legalább ő tűnjön erősnek. Amikor végre-valahára abbamaradt a borotva nyugtalanító hangja, összegyűjtöttem a földön lévő tincseimet, sírva a szobámba vittem őket és elraktam egy borítékba. Az asztalomon számos képmontázs volt a barátnőimről és rólam készült bekeretezett fényképekkel. Könnyes szemmel néztem őket, hiszen a fotók készülésekor még volt hajam, egészséges voltam. Azoknak az időknak vége, már kendővel kell takarnom a kopaszságomat. Egyszer, mikor Anyuval és öcsivel vásároltunk, nem tudom pontosan, hogyan, de a kendő félrecsúszott a fejemen, ezzel felfedve sima fejbőrömet. Egy ötvenes évei elejét betöltő igen elegáns nő éppen ugyanabban a sorban volt, mint mi. Nagyon megnézett engem, a tekintetében lehetett látni a megvetést, lenézést és a vádolást. Kérlek szépen ne nézz így rám! Semmit nem csináltam. Nem az én hibám. Nem önakaratból lettem kopasz, hanem a kemoterápia miatt. Anyu észrevette, hogy a nő eléggé illetlenül bámul, ezért gyorsan elhúzott onnan minket és ahogy elhaladtunk mellette Anya egy megsemmisítő pillantást vetett rá. Azonnal a pénztárhoz álltunk és indultunk haza. Otthon a szobámba zárkóztam és halkán sírdogáltam. Nem vettem észre, hogy bejött az öcsém, csak akkor, amikor hátulról

átölelt. Pár perc múlva lassan eltoltam magamtól és szembefordultam vele. Láttam, hogy a szemében könnyek csillognak. Megsimogattam a szőke göndör fürtjeit, öcsi pedig a fejemet.

– Ugye itt maradsz? – kérdezte.

– Persze – feleltem – Nem tervezem, hogy elmegyek.

– Gyere a szobámba! Van egy meglepetésem – hívott.

Beleegyeztem, mert őszintén kíváncsi voltam, vajon mi lehet a meglepetés. Öcsi egy ajándékdobozt adott át.

– Ezt mama, papa és én adom neked – mondta – Remélem örülsz majd neki.

Öcsire mosolyogtam. Legnagyobb meglepetésemre egy gyönyörű szép paróka volt az ajándék. Majdnem olyan volt, mint az enyém. Könnyeimmal küszködve vettem ki a dobozából. A tapintása olyan volt, mint egy igazi hajé. Gesztenyebarna színe volt, hosszú egyenes tincsekkel. Meghatottan öleltem át öcsit, közben egyfolytában azt mondogattam, hogy köszönöm. Anyuék az ajtóban állva figyelték a megható jelenetet és örömkönnyekkel a szemükben öleltek meg ők is. Nem akartam elhinni, hogy ismét lesz hajam. Anyu segítségével feltettem a parókát és a tükörbe néztem. Egy gyönyörű mosolygós, ám mégis gyenge lány nézett vissza rám. Elmondhatatlanul boldog voltam és ez a mosoly sokáig ott tündökölt az arcomon. Azonban kemoterápiára továbbra is kellett járni, amitől napról napra gyengébb lettem. Csak az a tény tartotta bennem az erőt, hogy a családom is mellettem áll és ez nagyon sokat jelentett számomra. Öcsivel szorosabb lett a kapcsolatunk és furcsamód mindig nekem adta az utolsó linzert, amit jó testvérként elfeleztem vele. Egy nap, amikor öcsivel játszottam, meghallottam Anyut, ahogy sírva beszél Apuval. Nem tudtam kivenni, miről van szó, de aggasztott a dolog. Nem csalt az a megérzésem, hogy baj van. Anyu bejött a szobámba négy-szemközt beszélgetni. A doktor hívta, egy külön időpontot kérni, ahol ketten Anyával beszélgetünk egy kicsit. Két nappal későbbre

egyeztették. Izgatottan vártam a napot és lelkiekben felkészültem a következő kemoterápiára. Azonban ami ott fogadott, nagyon meglepett. Az orvos arcán lehetett látni, hogy baj van. A hangja szomorú volt és egy hosszú bevezető után rátért a tárgyra.

– Nehéz ezt most elmondanom, de remélem megértik – kezdett bele baljósan a mondandójába. – A leányzó már nagyon régóta él a limfómával együtt, amit sajnos elég későn vettünk észre. Már alaptól, kemoterápia nélkül is nagyon gyenge volt a szervezete, mivel rosszindulatú daganatról van szó, másrészt, már eléggé előre haladott állapotban volt a rák. Bár rendszeresen jártak a kezelésekre, sajnos úgy tűnik, hogy a harcban a rák áll nyerésre. Sajnos nagyon kicsi annak a valószínűsége, hogy a kezelések segítenének.

Láttam Anyát fájdalommal a szemében sírni. Az én szememet is könnyfelhő takarta. Nem! Nem akarok elmenni! Élni szeretnék! Bár igaz, ami igaz, semmi erőt nem éreztem magamban. A szüleimnek úgy kellett öltöztetniük és ölükben vinniük. Mégis olyan hihetetlen ez az egész számomra. Ahogy hazaértünk neki álltam írni a búcsúleveleimet.

„ Kedves Öcsi!

Először is szeretném tisztázni, hogy nagyon, de nagyon szeretlek, még akkor is, amikor egyszer hajnali háromkor felébresztettél. Mellesleg én jobban szeretem a linzert, mint te. Nagyon aranyos voltál velem mindig, remélem jó nővéred voltam és sok pozitív maradandó emléket hordozol közös kalandjainkkal kapcsolatban. Emlékszel, amikor Nagyinál aludtunk és titokban megettük az összes létező linzert, ami a házban volt? Reggelre aztán lett nagy kiabálás, hogy hová tűntek a sütik, mi meg ártatlan arccal néztünk, hogy nem tudjuk. Azóta is ez a mi kis titkunk marad. Egyébként elloptam a szépen író tollad. A második fiókban

találod, ha érdekel. Ennyit szerettem volna neked mondani, meg azt is, hogy soha nem foglak elfelejteni, a szívedben leszek veled örökre.”

„Kedves Anyu és Apu!

Titeket is nagyon-nagyon szeretlek és köszönöm, hogy mindig mellettem álltatok és kitartottatok velem a nehéz időkben. Bizom benne, hogy jó lányotok voltam és mindent sikerült megadnom nektek, amit egy leánygyereknek illik. Anyu ugye emlékszel még arra a napra, amikor ovis koromban a ruháidba bújtam, felvettem a magas sarkú cipődet és kisminkeltem magam? Nem láttalak még olyannak, mint akkor. Nevettél, ugyanakkor dühös is voltál, amiért elhasználtam az összes alapozódat. Apu, ugye nem felejtet el, mikor bajuszt rajzolva magamnak utánóztalak téged? Mert az nagyon vicces volt. Anyu a babarózsaszín szájfényed, amit annyira kerestél a második fiókban van, Apu ugyanitt találod a szivartartódat is. Még így utólag annyit szeretnék elmondani, hogy iszonyatosan fogtok hiányozni nekem, de én ott leszek a szívetekben és kérek ne felejtsetek el!”

Gondosan összehajtottam a leveleket remegő kezeimmal és egy-egy borítékba raktam őket. Az asztalomra hagytam mindkettőt, mert máshoz nem volt elég erőm. Fáradtan ledőltem az ágyamra és boldog voltam, hogy pár pillanat múlva véget ér a szenvedésem. Erőtlenül lehunytam a szemem és mély álomba zuhantam.

Soós Katalin

A vidám szív a legjobb orvosság – mondja bölcs Salamon, vagy ahogy én tanítottam kicsiknek-nagyoknak: ha a mosoly ragályos – miért nem akarod megfertőzni a környezetedet? Ez lett az életem mottója, bár riportjaim, tudósításaim és a pár éve a történelmi múlt eseményeit bemutató írásaim nem mindig ezt tükrözik.

Mindig nyitott szemmel járok-kelek a világban. Érdeklődéssel figyelem a házak homlokzatát, és elgondolkodom, vajon kik és hogyan élnek az ablakok mögött, milyen életük, gondjuk-bajuk, örömeik lehetnek az ott lakóknak. Kíváncsian figyelem a villa-moson, buszon körülöttem utazókat. Meggyőződéssel vallom, hogy mindegyiküknek az élete kész regény. Amióta tudom, hogy a szülők, nagyszülők feladata (lenne) a család, a közösség, a nemzet történetének, eseményeinek továbbadása a következő nemzedékeknek, erkölcsi kötelességemnek tartom a látott, megélt eseményeket, amelyek hacsak marginálisan is érintették az életemet, rögzíteni és minél többekkel megosztani.

Apa eltűnik

Kicsöngettek.

– Végre! – gondolta Annamari. Amióta a nagyszünetben bejelentették az óraváltozást csak erre várt, és azon törte a fejét, mit is csináljon az elmaradó 6. órában. – Nem, hazamenni egy órával előbb – semmiképpen.

Az osztálytársaival sem akart együtt lenni. Most nem tudna semmiségeken nevetgélgni. A gondjairól nem szólhat. Nem. Senki-vel sem akart beszélni. Alighogy kicsöngettek, máris rohant le a lépcsőn. Menet közben odakiáltott egy 'Csókolom'-ot a portásbácsinak és már kint is volt a kapun. Az első utcán automatikusan jobbra fordult, ahogy a lányokkal szoktak hazamenni. Nem szerette ezt az utcát. A házak falai teli voltak lyukakkal a forradalom óta. És a házak nyitott kapuin, mint odvas szájból, mindig bűdös, állott szag áradt ki, amitől undorodott. Amint lehetett, a következő széles utcára balra fordult. Ez vezetett a Mester utcára, ahol villamos járt. De hová menjen? Ki segíthet?

A hátitáskája teli volt, mégsem az volt nehéz. Elgondolkodva ment, nem is érezte, hogy a kinőtt cipője szorítja a lábát. Ekkor megcsapta a sarki cukrászdából kiáradó friss sütemények vanília illata. Megcsikordult a gyomra. Éhes volt. A porcukros kenyér tízórai nem volt túl tápláló. De hát otthon már nem volt semmi.

Régebben, mielőtt a Nő és a Férfi meg nem érkezett hozzájuk és be nem költöztek a szobájukba, Anya mindig szalámis és sonkás szendvicset csomagolt tízóráira.

De mit keresnek ezek az emberek náluk? Azt mondták 1-2 napra jöttek, állítólag Apa küldte őket. De már harmadik hete, hogy a gyerekszobában laknak. Az ő szobájukban! Neki és Paninak, a kishúgának át kellett menniük Anyáék szobájába. Apa azóta sem jött haza és most hárman alusznak Anyáék ágyában.

A cukrászda! A Tank ott lakik fölötte, abban a házban! Talán ő tud segíteni, hiszen Apa gépírónöje volt, mielőtt nyugdíjba nem ment. És most is néha jön segíteni Anyának, amióta olyan beteges lett. Igen, ha jött trampli cipőjében dobogva, mint egy tank, mindent megcsinált, kitakarított, kimosott és bevasalt. De azért mindig tett megjegyzéseket Anya gyengeségére. Katonás volt, határozott és szigorú. Annamarira rá sem nézett, nemigen szólt hozzá. Annamari félt tőle. Talán Anya is?

Anya, aki megszokta, hogy mindenki azt csinálja, amit ő akar vagy kíván, most annyira megváltozott! Szót sem mer szólni a Nőnek. Amikor megérkeztek rögtön elvonultak, és hosszasan beszélgettek Anyával. Valamit mondhattak neki, hogy ennyire más lett. De mit? Mert azóta Anya mindig csak sír és szó nélkül főz nekik, amit parancsolnak.

Annamari látta, amikor a Nő körbejárt a lakásban és minden-hová benézett, még a kamrába és a konyhaszekrénybe is! Azt nézhette is! Anya a forradalom óta mindig tartalékolt ennivalót. Gyönyörű rendben sorakoztak a dzsemek, befőttek a polcokon és illatoztak a felaggatott kolbászok, szalonnák.

De azóta a Nő dirigált mindent, a Férfi állandóan a szobában volt, velük nem is beszélt. Rendszeresen bevitte a telefont és hosszasan tárgyalt. Ha viszont Anyát hívták, a Nő rögtön ott termett mellette és Anya nem mondhatott senkinek semmit arról, ami náluk történt, mert ha elkezdte, akkor a Nő rögtön lenyomta a telefont és leszidta Anyát!

Anya minden szekrény kulcsát oda kellett adja a Nőnek! Most már Anyának elfogyott a pénze, nincs semmije már, mert Apa nincs itthon. Az új cipőt sem tudja megvenni neki. Enni is csak azt esznek, ami maradt a kamrában. Bezzeg a Nő mindennap megköveteli, hogy Anya vacsorát készítsen és azt a húst süsse meg nekik, amit papírba csomagolva odaad neki. Ők meg híg le-

veseket, grízestésztát meg hasonlókat tudnak csak enni. Vajon ma is ez lesz az ebéd? Hányingere van, ha csak rágondol is. Mégis a legnagyobb szenvedése az, amikor Anya vele küldi be a vacsorát a Nőnek meg a Férfinak. A frissen sült hús meg krumppli illata mindig megkínozza. De neki kell bevinni a tálcát, mert Anya állandóan sír. A konyhában mindig azt hajtogatja: Micsoda szégyen! A mi családukban! Vagy máskor: Hogy ez pont vele történt? És mindig azzal fejezi be, hogy ilyenkor hol van Apa? Mikor jön már haza? Meddig kell még neki ezt szenvednie? És sír. Anya fél, hogy a Nő ezt meglátja és ezért újabb kínzásokat talál majd ki. Pedig hát ő az, nem Anya, aki szenved, amikor vele vitéti be a vacsorát nekik! Csak az illata is mennyei! Nyelt egy nagyot és befordult a házba.

A Tank nem ment férjhez. Biztos szerelmes volt Apába, fantáziált Annamari. Apába mindenki szerelmes. A Házirend melletti Lakónévjegyzékben hamar megtalálta Tank nevét. Elfogódva csöngetett be az emeleti lakásba. Amíg várakozott az ajtó ólomüvegének mintáját leste. Vajon itthon van-e a Tank? Beengedi egyáltalán? Mit mondjon majd neki? Kergetőztek benne a gondolatok.

Percek múlva meghallotta Tank jellegzetes dobogó lépteit. Kínézett a kukucska ablakon és amikor észrevette, hogy Annamari az, kinyitotta a nagy bejárati ajtót és beengedte az előszobába.

A Tank most nem viselt kötényt, mint náluk. Egy aprókockás szoknya volt rajta, fehér blúz és mellény. Úgy nézett ki, mint az iskola igazgatói irodájában a nénik. Vastag lábán az ormótlan fűzős magasszárú.

– Ortopéd cipő – mondta rá egyszer Anya.

A Tank megállt előtte és szemüvege fölött kíváncsian nézte a kislányt: Ugyan mi történhetett, hogy ez a nyakigláb gyerek idejött?

Annamari össze kellett szedje minden bátorságát, hogy el merje mondani Tanknak, hogy mi történt: hogy Anyának nincs pénze, nem telefonálhat senkinek, senkivel nem beszélhet és nem kérhet segítséget senkitől. Ha talán a néni... holnap eljönne, magától... ha hozna rendes ennivalót... Apa ha előkerül, biztosan kifizeti neki... és... Annamari várakozásteljesen nézett rá. Vajon megértette a néni?

Amíg Annamari először halkán, akadozva, majd belemelegedve beszélt az idős nő figyelmesen nézte a kislányt: félhosszú hajjal keretezett sápadt arcát, nagy szürke szemét, amiben most aggodalom és segélykérés sugárzott felé.

A kislány elakadt. Nem tudta mit is mondjon még. Vajon a Tank megértette, amit mondott? Már majdnem elsírta magát tehetetlenségében, amikor a beállott csöndben olyan hangosan korgott a gyomra, hogy Tank is meghallotta.

– Te gyerek, hát ennyire súlyos a helyzet? – azzal a tükör alatti kis asztal mellett álló két szék egyikére nyomta.

– Ül le, mindjárt jövök! Azzal kiment a konyhába.

Annamari csak most nézett körül. Vele szemben a fogason lógott Tank jól ismert ballonkabátja, fölötte a polcon a mindig hordott kalapja, kesztyű, sál. A keskeny cipős szekrény tetején horgolt terítő, rajta egy kék üvegtál, benne kulcsok. Oldalt a falon egymás alatt két fekete-fehér bekeretezett látkép. Az egyiket felismerte: a Pozsonyi vár. Talán Tank is pozsonyi? Onnan ismeri Apát? Nem mert jobban körülnézni, pedig a félig nyitott ajtón keresztül jó lett volna többet látni a szobából. Csak a kályha, mellette fotel, előtte kis asztalka, rajta könyv, szemüveg, egy kistálkában cukorka tűnt elő.

Pár perc múlva a néni egy szelet vajaskenyérrel és egy pohár tejjel jött vissza. Annamari nagyon szégyellte magát, de hálásan fogadta a felajánlott ételt. Az idős nő csak nézte, hogyan eszik a kislány, majd halkán, szokatlanul kedvesen megszólalt:

– Jól van Annamari. Értem a helyzetet. Holnapra bevásárolok és rendes időben elmegyek hozzátok. Mintha bejárás napom lenne nálatok. Titokban nyugtasd meg Anyádat, hogy az öreg Matild tudja a dolgát!

Annamari nem is tudta minek örüljön jobban? Megnyugodott, hogy Matild néni megértette, amit ő kimondani sem mert. Holnap el fog jönni és segíteni fog. A kapott szelet kenyér és a pohár tej megerősítette ezt az érzést. Már majdnem örvendezve vette hazafelé az utat. Sikerült! Tudott segíteni Anyának és Panninak. És biztos volt benne, hogy kiderül mi történt Apával és hamarosan hazajön és otthon lesz az egész család együtt, mint régen.

Reménykedve indult el. De valami mégis nyomasztotta. Elkapta Matild néni egy pillantását és az nem hagyta nyugodni. Jó, holnap majd eljön, és megoldja a problémát. De miért egy idegennek kell ezt megtenni? Anya miért nem tudja? Most már nem kell sírnia, és ha nem sír, akkor most már ő is beviheti a vacsorát. És amíg ő iskolában van, addig megint játszhat Pannival. Hát nem látja, hogy mennyire hiányzik neki Apa? De nemcsak Panninak, hanem neki is, nemcsak Anyának! Nem értette, hogy lehet az, hogy engedelmeskedik a Nőnek? És miért fél tőle? A gondolatra, hogy talán Anya csinált valamit, azért nincs itthon Apa... Egyszerre megtorpant ettől a gondolattól. Nem. Az nem lehet! De akkor miért sír állandóan? Annamari össze volt zavarodva. És megint ott tartott, hogy nincs kitől kérdezzen. Már nem is lépegetett olyan könnyen hazafelé, és az iskolatáska megint húzta a vállát. Így magában tépelődve érte el az átjáróházat. Mielőtt kilépett a kapun, automatikusan megállt és felnézett a házukra.

Igen, Panni megint ott gubbasztott az ablakban, figyelve az utca életét. És unatkozott. Szegényke mindig egyedül van, sóhajtott Annamari. Őt várja, hogy ebéd után együtt legyenek, játszszone és mókázzon vele. Majd csak ősszel megy iskolába, de óvo-

dába sem vették fel, mert Anya háztartásbeli. Az utolsó napokban nem is olvas neki, nem játszik vele, meséket sem talál ki. Csak sír, és a konyhában gubbaszt és sajnálja magát. Teljesen ki van, hogy nincs itthon Apa. Szegény Anya, nem hívhat fel senkit és senkinek nem mondhatja el, mi történt. Ő is teljesen egyedül van. Mindegyikük. Meddig még? Panni észrevette őt, de Annamari a szájára tett ujjal mutatta, hogy ne szólaljon meg!

Összezavarodva, kétségek és remények között ment fel a lépcsőn, az emelet egyre magasabbnak tűnt. Becsöngetett. Be kellett csöngessen saját magukhoz! Ezt határozottan megalázónak érezte. Dühös volt, mert oda kellett adnia a lakáskulcsát a Nőnek és persze a lift kulcsot is! A Nő minden szekrény kulcsát – még az üveges könyvszekrényekét is elvette Anyától. És a komódét is, ahol a porcelánok és az ezüst volt. Ki tudja mit csinálnak egyedül a lakásban, amikor Anya Pannit viszi levegőzni. Bezzeg, ha ők mennek el! Mindig bezárják a gyerekszobát, ahová hetekkel ez előtt betelepédtek.

Mire felért, Anya már az ajtóban várta Pannival. Ez szokatlan volt. Meglepődött. Anya olyan furcsa volt. Mi történt? Délelőtt minden előzetes bejelentés, megbeszélés nélkül a Nő és a Férfi elment! Egy nagyobb táska volt náluk, mint amikor jöttek. Annyit mondtak: ma már nem jönnek vissza. Talán majd egyszer. Később. Anya a váratlan közléstől megint nem tudott szólni. Szerencsére volt annyi lélekjelenléte, hogy a kulcsokat visszakérje. Amíg itt voltak nem volt módja megnézni a szekrényeket, hogy hiányzik-e valami. Hát bizony hiányzott! Anya karórája, amit Apa hozott neki Svájcból és egy félholdvégű mutató azt is jelezte, hogy hányadika van. És a kedvenc háromszögletű ezüst kávéstálca és a kutyás fedelű ezüst cukortartó, amit Pannival annyira szerettek. Anya bár fel volt háborodva, ennek ellenére nagyon megkönnyebbült – csakhogy végre elmentek és végre magukban lehetnek! Már csak Apa hiányzott...

Egészen megvidámodva ették meg a szerény ebédet. Anya teljesen ki volt cserélve, csakúgy buzgott benne a tettvágy. Anna - mari csodálkozva figyelte, amint felszabadultan sorra adta ki a parancsait. Megértette, hiszen ő is így érzett. Az eddig visszafojtott tétlenség, várakozás tört most a felszínre, mozgatta tagjaikat. Újra szólt a rádió, amit a Nő az első nap bevitt magukhoz és bőgtek, ha nem akarták, hogy ők hallják, miről beszélnek. Most megint a megszokott klasszikus zene szólt. Együtt dolgoztak. Lehúzták az ágyneműt, mindent kicseréltek, amihez "Ezek" hozzáérték, mondta Anya. Annamari felhúzta a redőnyt, amit a Nő mindig leeresztve tartott, inkább egész nap égették a lámpát. A nyitott ablak mellett nekiállt takarítani. Bár Anya nem is mondta, de ő még a bútorokat is lemosta, mielőtt visszaköltöztek a szobájukba. Hiszen ez Panni és az ő szobája!

Már majdnem készen voltak az ágyak áthúzásával, amikor csöngettek. Jaj, ez a csengetés! Egyszerre merevedtek meg. Ugyan ki lehet az? – rándultak össze. Csak nem jöttek vissza?! Riadtan néztek egymásra. Abbahagyták a munkát. Anya lassan, vontatottan ment ajtót nyitni, ők meg nehéz szívvel, össze kapaszkodva utána. Két férfi állt a félve kinyitott ajtóban. Rögtön valami igazolványokat mutattak és utána udvariasan megkérdezték, bemehetnek-e, de választ sem várva, határozott léptekkel már bent is voltak a szülők szobájában. Anya ijedten sietett utánuk, Annamari csak bámult, majd lassan kapcsolt és becsukta a bejárati ajtót. A szobában a két férfi megismételte honnan jöttek. Annamari nem tudta mi az, csak értetlenül nézett a férfiakról Anyára és vissza, hátha megvilágosodik a dolog, de láthatóan ő sem értette. Rögtön azt kérdezte:

– Hol a férjem?" Mikor jön haza? – a két férfi, mielőtt válaszolt volna, Anyával kiküldették a két kislányt. Anya ettől egészen megrémült, bénultan állt ott, szólni sem tudott. Az egyik férfi intett nekik, mire a két kislány a konyhába menekült. Ag-

gódva találgatták mi történhetett és ugyan Apa mikor jön végre haza? Panni már nagyon szenvedett, hiszen ő volt a kedvenc, és sokszor addig nem is aludt el – még ha Apa jó későn érkezett haza –, amíg "jóéjtpuszit" nem adott neki. Amíg Panni nyafogott, addig Annamariban összezavarodva kergették egymást a gondolatok, hogy akkor most mi is van? Amire Matild néni meglátogatása után jutott, az most igaz? Vagy Anya is áldozat? Mert hogy szenved, azt látja ő is. És vajon hogyan lesz tovább? Mit jelent megint ezeknek az idegeneknek a jövetele? Mit akarnak?

Nagy sokára meghallották a bejárati ajtó csukódását, majd sírva Anya tűnt fel a konyhaajtóban. Átkarolta őket, magához szorította őket. Könnyei a gyerekek hajára folytak.

– Apa... Apa... – Nem tudta folytatni. Hogyan mondja meg az igazságot a kislányoknak? Járt az agya, de teljesen bénult volt a hírtől, amit igazából nem is fogott fel. Végül annyit nyögött ki:

– Apát elvitték... egy másik városba, ahol olyan munkát kell végezzen, ami nagyon... fontos, és nagyon... titkos – tette hozzá egy kis sóhajjal, hogy ilyen ügyesen kívágta magát.

– De majd írhattok neki levelet – tette hozzá.

Epilógus:

Apa, jónevű nőgyógyász, aki soha nem politizált, de a forradalom alatt Annamari egyik osztálytársának apját, akit ellenforradalmisággal vádoltak, meggyógyította egy majdnem halálos vírusos torokgyulladásból(!). És bár a hozzájuk betelepített jó elvtársak, a Nő és a Férfi, nem tudtak terhelő bizonyítékot szolgáltatni, Apa több hónapot töltött börtönben, majd vádemelés és minden magyarázat nélkül kiengedték. Később a Nő és a Férfi meglehetősen sok értéktárggyal a táskájukban, Nyugatra szöktek. A táskát a szökés során elvesztették, amikor azt maguk elé dobva az egy aknán felrobbant. Így tudtak biztonságosan átmenni a határon. Az életmentő kutya az ezüst cukortartón pedig azóta is a magyar-osztrák földben alszik, vagy ki tudja...

Stramszky Márta

Természetesen a koromat nem árulom el, már csak azért sem, mert hiszek az alkotás és az alkotó ember kortalanságában. Talán támpontként csak annyit, hogy boldog nagymama vagyok.

Ami pedig munkálkodásomat illeti: közel tíz éve rajzolok, festek, írok – és mindebben nagy örömet lelem.

Az elmúlt években írásaim jelentek meg az Arcok és énekek, a Holnap Magazin, a Poet és a VAN évkönyvekben. Illusztráltam íróársak könyveit és saját novelláskötetemet. Legutóbb a Kézzenfogva antológiás kötetben jelent meg néhány „felnőtt mesém” unokám illusztrációival. Festőként eddig hét kiállításon volt alkalmam bemutatkozni, de „magángalériám” mindig nyitva áll a barátok és érdeklődők előtt.

E kötetben megjelenő verseimmel együtt magam készítette „hangulat foltjaimat” szeretném bemutatni az Olvasóknak.

Százévesen

A vándor

Utam véget ért
– *gondolta a Vándor.*
Most már kipakolok
e nehéz tarisznnyából.
Az első, egy doboz,
– *hát csak belenézek!*
Papír ez vagy kacat?
– *Jé, a régi képek!*

Kopott szürke fotók,
Nézzük őket sorra:
itt valaki ballag...
ott, eladósorba.
Templomkapu, mirtusz...
első házasságom.
Dagadozó pocak:
Született egy lányom!
Most újabb házasság
templom, mirtusz nélkül...
Foltos, apró képen
első otthon épül.

Hopp egy másik élet:
Világra jött fiam!
Szép szöszke fejével
mosolygott rám vígan.
Amott a Nagyanyám,
kerítést támasztva,
Újtemető utca...
Hogy juthatnék *haza?*
Kutyák, macskák,
házak, kertek.
évek, amelyek
velük teltek.
Ezer fakó fotó,
– mennyi színes emlék!
Kidobjam? Nélkülük
tovább mivé lennék?

A kéz megáll remegve.
Tarisznnyát felveszi.
Legdrágább kincseit
Sorra visszateszi.

Aligvárom...

Tudok egy helyet,
hol a fű zöldebb,
a fák az égig nőnek,
a madarak kórusban élnek,
a tücskök mindig zenélnek,
s hogy odainduljak: *aligvárom*.

Ez az a hely,
hol az ajtóban futórózsa vár,
mögötte egy kis kunyhó áll,
az aranyeső feléd int,
egy érett alma rád kacsint,
s hogy odaérkezzek: *aligvárom*.

Az idő itt megváltozik,
selymes homokja lustán pereg,
nincs nyüzsgés,
nincs zaj, nincs lárma,
csak hajnali rügyek pattanása,
hogy ott lehessek: *aligvárom*.

De néhány nap,
s nyugtalanul ébredek,
keresve okát veled zsémbelek,
helyemet itt már nem találom
csak zajos otthonomra vágyom,
s hogy elinduljunk: *aligvárom...*

Pakolok sürgetve,
asztal leszedve, ágy bevetve,
te csak kopácsolsz,
mérgesen nézve rám
Kérlek induljunk már!
– így nógatlak Babám.

Estére útra kelünk,
az autó csigaként csoszog,
szemünk az éhségtől kopog,
– Mi maradt ott?
vitatkozva vesszük számba,
talán éjfélre leszünk ágyba',
s hogy Hazaérjek: *aligvárom...*

Magam keresem

Új kezdet

Keserű évek
fekete tarisznyáját cipelő
hátam meghajlott
lábam remegve állt
lelkem nyugalmat nem talált.

Szomorú szavak
sírva csorogtak ki számból
könnyem sósan
áztatta sápadt arcom
így álltam a magányparton.

Halni vágytam
vagy világgá futni
kukacoknak balzsamozva
koporsóba bepakolva
áldott földbe jutni.

De egy vékony hang
gazdája sivítva, sírva,
erőszakos apró csomagként
követelve nézett reám:
Óh jaj, megszületett az Unokám!

Ez most egy másik bolygó.
Vagy a Föld másfelé forog.
Nincs halálvágy, könny, sóhaj
nincsenek rossz napok.
Mert Tőle a kavics is Napként ragyog!

Gyermekáldás

Dr. Szikszay Péter

Gond a lélekben

Felhő az égen, gond a lélekben.
Távol került Ő, a gyermek.
Bár felnőtt, de messzire elment,
Külföldön él és boldogul,
A változás körül a szív szorul.
Hajdanán is elmentek más vidékre,
mesterséget, tudást szedni az Életre.
Hazajöttek, ha a zsák tele volt,
kinyitották itthon a sok bezárt ablakot.
De most mind kinn marad végleg?
Érted, de a sorstól nem ezt kérted.
Mi lesz itthon a szellemnek dolga?
Előregszik a gondolat rajta.
Ez a gond a lelkünkben egy kés,
nem maradt másunk csak a jövő-féltés.

Csak egy meglepetés

Tanulmányai befejeztével, gyakornoki ideje leteltével távoli országba került a leány-gyermek. Kezdett ott is szépen boldogulni, párt is lelt magának, egzisztenciát kezdtek építeni. Ami itthon maradt, az nehéz teher volt a szülők lelkén. Azt úgy hívták, hogy „hiány”, az eddig megszokott családi légkör változása, a gyermek távozása által teremtdött hiányérzet.

Ez az élet rendje, felnőtt lett a gyermek. A szülőnek ezt tudomásul kell vennie, de mégis ilyenkor úgy érzi: jobb lenne, ha közel lenne, de legalább az országon belül.

Nem így történt. Talán a kortünet is ezt kívánja, fiataloknak jobban lehet boldogulni ott, mint itt.

Eljött az édesanya születésének napja. Ez lett az első alkalom, hogy nincs ott a gyermek, hogy köszöntse. Az addigi 24 évben mindig ott volt, köszöntötte személyesen, mindig ölelte és mosolyával hintette édesanyját. Mikor kicsi volt ölébe ült, ahogy nagyobb lett átkarolta s csillogó szemekkel köszöntötte, egyértelmű szeretetéről biztosította.

Most azonban a távoli országból „mintegy korunk szava” SMS üzenet érkezhett, de a személyes ölelés elmaradt. Voltak is, lettek is belső, majd külső könnyek az édesanya szemében. Az apa, hogy oldja a várható nehéz pillanatok feszültségét – bár szívében neki is ott feszített a hiány húrja – fővárosi színházlátogatást szervezett az anyának e nagy napra. El is indultak vidéki otthonukból fel a városba.

Barátok is csatlakoztak hozzájuk. Felüdülésként az esti program előtt járták a város karácsonyi hangulatban pompázó utcáit,

nézték az adventi vásárok hangulatát, illatát. Szóba került a külhonban élő, dolgozó gyermek.

– Szegény, de messze van, nem lehet itt velünk. Sokszor vásárnap is dolgoznia kell, mert olyan a hivatása.

– Küldjünk neki pár telefon-fotót az ünnepbe öltözött hazáról – így az Apa, bökdöste anyát, mintegy hazafias érzelmeit is kitárva.

Mentek a fotók s munkáját időnként megszakítani tudván jöttek a gyermeki válaszok.

– Hű de szép, hű de tök jó, ha én is ott lehetnék...

Néha gondolták a szülők, tán nem is kéne ennyi üzenetet küldeni, ne fájdítsuk a szívét. De sokszor az önsajnálát túlnőtt ezen, s mégis küldtek újabb élmény-fotókat az otthon érzelmeivel.

S így tovább jöttek-mentek a fotókkal dúsított telefonüzenetek. Itthonról a bánat, a hiány és szeretet hangján, a tapasztalt élmények, látványok, hangulatok megosztásának vágyával. Onnan a távoli országból jöttek a rövid válaszok, feltételezhetően kicsit talán a honvágy és szintén a szeretet hullámhosszán.

Bár az adventi vásárok illata kellemes volt, de a szülői lélekben dúló szerény bánat vihar erősebb, így elégük levén a városi sétából barátaikkal betértek egy kávézóba. Volt még idő a színház előtt s a hűvös novemberi levegő és a sok városi séta után jól esett egy kis külső-belső melegség. Az édesanya is könnyeit láthatatlanul törölve kezdte túltenni magát a tényen, hogy e szép napon nem kapható személyes ölelés felnőtt gyermeküktől.

Beszélgettek, kávézattak s most már szóba került a várható színházi élmény, kezdtek rá hangolódni.

Egyszer csak nyílik a kávézó ajtaja. Egy kéz hatalmas virágcsokrot tart, s a virágcsokor mögött egy női hang, talán egy virágáruslány? Elkiáltja magát:

– Meglepetés!

A kávézóban kicsit párás a levegő. Apa is éppen a szemüvegét tisztogatja, felnéz! Mit akar ez a virágáruslány, ő nem szokott ilyenektől virágot venni. S ekkor tisztul a kép. Az Anya szemében hatalmas könnyek jelennek meg, az Apa észreveszi, hogy a lány kezében egy kis repülő koffert húz és értetlenül nézi: hiszen ez az ő lányuk! Hogy kerül ide? Hiszen a telefonüzenetek szerint – ami még pár perce jött – Ő most ott dolgozik, messzi országban, nehéz vasárnapi műszakban.

Könnyek, ölelések, csodálkozások. A kávézóban minden vendég mosolyog, ha nem is tudják pontosan miért és hogyan, de látják: itt nagy öröm van. Elképzeltetlenségig nagy az öröm. Mégsem szakadt meg a 24 éve tartó családi tradíció, az édesanya születésnapjára itt a gyermek és személyesen ölelheti, köszönheti édesanyját.

Erre a hétköznapi kis csodára jön a magyarázat is. Már régen eltervezte, repülőjegyét megvette, hogy e szép napra hazajöve – s pár napot itt maradva – köszöntést mondhasson.

A családi e-mail levelezéseket követve a színház-látogatási programról is tudott titokban, sőt ugyanarra az előadásra jegyet is vett magának. Az utolsó órák követését meg a telefonüzenetek alapján oldotta meg. A küldött városi telefonüzenetekből, fotókból tájékozódott titkon, merre járnak szülei.

Így mint az anya szívének és lelkének tökéletes meglepetése hazarepült „ajándékként” pár napra, visszaadni azt a sok szeretetet, amit korábban kapott, s pár napra enyhíteni a hiányt.

Szücs Éva

Gyerekkorom óta írok, elsősorban magamnak. Az utóbbi időben kezdtem el versekkel foglalkozni, leginkább Fodor Ákos tömör, metaforikus megfogalmazása inspirált.

Lassan öt éve élek külföldön; az itt átélt külső-belső változások szolgálnak az írásaim alapjául.

Virágzás

Zöld tok vagyok

Becsukódott, ki sem nyílt

Meg nem született értékeimben fürdök,

De oda még nem adom! tudom: elköltöd!

Maradnék, mert változni fáj:

felbomlik a kötés, szétpattan a zár

Visszafordítanám, de nem lehet:

nyílnak a szirmok, elválnak a levelek

Első mozdulásom tétova

De minden szírom könnyebben nyílik,

a méhből a gyermek végül kibújik

Tetszik-e majd neked: nem tudom!

De nézd és lásd: én vagyok a Fehér Acélliliom

Bőrváltó

Tavasszal vedleni kell

Lecsapolni a rossz vért, hagyni gennyezni a sebeket

Elengedni fájdalmakat, félelmeket

Nem szolgál minket a régi

Szokásaink nem jók semmire

Gondolatspiráljaink a semmibe visznek

Vedleni kell

Elengedni kezeket, arcokat

A megfejtés sürgetésének igényét

Lenni kell

Beszívni a fiatal illatokat

Meglátni az Új Élet nyiladozását a fakó pikkelyek alatt

Elengedni, lefejtetni, elejteni kell a Múltat;

Hadd ragyoghasson az Új, amikor átszűrődik a Nap

Tisztítóvíz

Az Új Erő úgy folyik át rajta, mint ahogy heves hegyi patak
szabdal utat magának a szürke tömbök között
Könyörtelen őserőként, megállíthatatlanul
A gravitáció pusztító pengévé húzza össze a víztömeget

Ő hagyja, hogy a Víz Zsoldosai hadd kaszabolják fel
és véreztessék ki a hitt és óvott Ént
Zúzzák darabokra az Elszenvedett Sérelmek Gátját
Majd törjék meg a haszontalan elképzeléseket,
aprózzák fel a defenzív szokásokat

Majdnem 30 év bazaltját – mostani idő szerint

Romboljatok! Gyilkoljatok! Mossatok ki
és vigyetek magatokkal minden régi szennyet!
Aztán apadjatok és fogyjatok el teljesen
Hogy helyreálljon a Béke

Tóth János Janus

Néha azt képzelem, hogy költő vagyok,
ilyenkor verseket írok.

Harminc éve kezdtem el képzelődni
és ennek eredménye nyolc saját verseskötet
és számos antológiában való részvétel.

Az orvosok csak tárogatják a kezüket,
gyógyíthatatlannak diagnosztizáltak.

Honlap: www.janusvers.gportal.hu

illanó idő

anyám és a fájdalom
ők szültek egy hajnalon
vére mosta testemet
együtt sírtunk életet

de jó volt a szív alatt
ringott minden pillanat
kicsi szív s az óriás
ölelt minden dobbanás

köldökszínór helye seb
nincs sebem mi édesebb
emlék tőled jó anyám
életem szép hajnalán

megy az idő fut rohan
hol van már a tejfogam
halkan járva nem neszel
hajam között ősz meszel

megtanultam emberül
csendem öl majd legbelül
és a csendem elviszem
ha van ha nincs istenem

Kifogytam magamból

Kifogytam magamból,
bennem mindenütt te vagy,
görcsös, lázas forróság,
s a dermesztő fagy,
elmém rejtett zugában titok,
megfeszítő kétség,
édes nyári álom,
libegő-lebegő reménység.
Értelmem tábláján egyenlet,
megoldhatatlan,
minden ismeretlen, s én a tört,
csak számolok magamban,
jó lenne tudni, mi lesz a vége,
bámulok a jövőbe,
mint egy pisztoly csövébe.
Kifogytam magamból
bennem mindenütt te vagy,
ha egy reggel már nem leszek,
te akkor is, akkor is maradj!

nézegető

kék néz a zöldre
szürke ablakon
napsugár gurul
az árnyék oson
fű közül röppen
pacsirta ének
dallamgyöngyöket
fűznek a fények

lehunyja szemét
lassan a máma
aranyló láng ég
a láthatárra
bezár az ablak
fekete vászon
csillagpötty lepel
alvó világon

Adj

Adj hazát a hontalannak,
saját fényt a sápadt Holdnak,
testet a levágott, üszkös lábnak,
adj erőt a zuhanó madárnak!

Adj reményt a reménytelennek,
ölelést annak, kit sosem öleltek,
zsenge levelet a haldokló fának,
adj csecsemőt, az elvetélt anyának!

Adj apát apró, árva fiaknak,
gyökeret a földbe hullt magnak,
jövőt az alkonyba bújó mának,
adj békét minden katonának!

Adj hitet minden hitetlennek,
Istent, kik istent keresnek,
házat, kik szabad ég alatt hálnak,
adj csendet e háborgó világnak!

Adj azoknak, akik kérnek,
akkor is, ha nem remélnek,
de nyúlj a szívembe s vedd ki belőle,
az átkozott szerelmet, s tedd ki a kőre!

Pusztasár

Mint néhai pocsolya helyén a szikkadt sár,
a magyar pusztasár már olyan darabos,
nem bujdos benne szegény legény, se betyár,
új gazdag földeken ballag Tisza és a Szamos,
ellopott pénzeket megvett hazadarab,
és folyik a demokrácia című színdarab.

Kinek milyen hevülete, s milyen a lelke,
van kit köt a rög, s akad ki menekül,
egyik túl az Alpokon, a másik itt a kertbe,
de ha magyar vagy a sorsod csak feszül,
kinn szolgál vagy, egy hontalan csavargó,
ittthon koldus, kinek nem jut csak jajszó.

Ti urak, ti urak, ti magyaroknak szégyene,
élősködő tetvek e szenvedő nemzeten,
verjen meg benneteket a magyarok Istene,
hogy sorsotok is csak szikkadt sár legyen,
mit összeloptatok, a hazát vegye vissza,
s hitvány véretek, majd a sár felissza.

hangulat

rothad a szív
dobbanáson ül a penész
ritmust rombol
a hallgatás kalapácsa
gyáva a lét
de holnap már halni merész
és lebomlik
a vérerek kusza rácsa

a gondolat
mint lomha őszi pára száll
magukhoz vonzzák
hallgatag szürke fellegek
nagy semmi közt
a vén halál keze szítál
gomolygó por közt
én is semmivé leszek

Hazug

Jó lenne hazudni végre egy jó nagyot,
hogy a szürkeség örökre itt hagyott,
hitetni veletek, hogy élni érdemes,
hogy a szív, a lélek dehogyis deres!
Tavaszi virágot őszbe hazudni,
hogy milyen könnyű kínokkal aludni,
hazudni kéne, valami szép csodát,
belebújtatni sorsom, a mostohát,
mint szép ruhába csonka végtagot,
hát nem, hazudni ilyet, végkép nem fogok!
Hazudni kéne, hisz minden hazugság,
vicsorgó fenevad belül a jóság,
meghitt ölelésben a számítás lakik,
vagyon, csillogás, a kapzsi jól lakik.
Tegnap még leköpted, ma a barátod,
az inged kérte, te adtad a kabátod,
mellette álltál, de a bajban ott hagyott,
barát – hazugság, minden mondatod!
Hazudni kéne, hisz mindenki hazug,
nincs a becsületnek sehol semmi zug,
hol az igazság magában suddogna,
hol a pénz hatalma, végre elfogyna.
Jó lenne festeni mosolygást bánatra,
játsszó fényeket bágyadt árnyakra,
fekete csendekre rigó-fütytyöket,
egyedi verssé, ezt a közhelyet!
Hazudni kéne, egy hihető valamit,
de hazug az isten, ember, és a hit,
hazug ez a világ, mit keresek benne?!
ha csak fejfám volna, de egyszerű lenne!

hajnalok

félhomály festi a szobát egyszerűre
hol a csend elterült faltól falig
csak sóhajom koppan néha a kőre
míg elalszom valahogy hajnalig

csillagfény üt rést a fekete égen
melyen keresztül bámul a mindenség
de már feszeng ruhám a széken
lassan öltözni kell nincs mentség

kapkodva veszekednek a percek
míg izzószál előtt pirul a kenyér
hűtőajtó mögött némi vajat sejtek
mely magára édes mézet remél

zúg a mikró benne kávémm szédül
míg forró sóhaja illata száll
és az ajkam megégetem végül
de ilyen a hajnal sietni muszáj

kilök az ajtó a zár kizár
a hajnal költözik már pakol
ajtaja előtt friss reggel vár
és az élet pörög zakatol

és ott hagytam párnám alatt
szendergő féltve őrzött vágyam
de felébredt és zihálva szaladt
mindent ami te vagy hozva utánam

Malmozz csak tovább

Plakátokon virul a jólét,
az utcákon korog a gyomor,
lyukas cipő nyeli a hólét,
üres tálból eszik a nyomor.

Kályhán jégcsap lógatja lábát,
dunna alatt nem alszik a rét,
mama aludt el, örök álmát
nem zavarják éhes cinegék.

Az idő már nem fut, sírra ül,
holt perceit virágként hinti,
ég alatt a fény már nem feszül,
lelket a vég magához inti.

A süketnek madárdalt hoztam,
szivárványom bámulja a vak,
igazságból némaságot fontam,
tettek nélkül semmik a szavak.

Két ujjad hát legyen csak malom,
bólogass és nyelj tovább magyar,
eléd koncot lök a hatalom,
ha viszketsz, talán meg is vakar.

Neked lánc kell, csak hagyd a kardot!
Szabadsággal mihez kezdenél?!
Por-sorsod önként odatartod,
a hatalom viszi, mint a szél.

Szendergő pillanat

Futórózsa áll ablakom alatt,
szendereg szirmain a pillanat,
fények takarják a csöppnyi időt,
aludj csak, tedd párnáddá a jövőt!
Szellő ringat, alszol, s én álmodom,
képzelet hintáz a hajló ágakon,
tövis tövén huncut harmatgyerek
csillogó szeme kuncogós kerek.
Megcsúszik a csepp, szárcsúszdán rohan,
pitypangra huppan, amely színarany.
Árnyék ballag, szirmon botlik lába,
megriad a pillanat a félhomályba',
és elillan, mint a rózsza lelke,
álmom is leejt, s itt hagy sietve.

Hajnali kép

Megbékél az éj haragja,
sötétségét hátrahagyja,
hajnal bújik, bíbor-kékje
virágkehely, s nap bibéje
parázssá váll, felragyog,
fénye fákon andalog;
majd lehuppan, pázsiton jár,
izzó parázs lesz a határ.

Kipiruló fellegek
szél ölébe fekszenek,
elhajóznak égvízen,
látványukat én viszem
lelkem szivacsába rejtve,
s kicsavarom eme versbe,
szavak cseppje átitat,
hajnali kép, áhítat.

rekviem

isten verte szívverés
erekbe zárt büntetés
tüdő falta levegő
kilélegzett múlt idő

öregedő sejteken
rándba fut a szerelem
megritkuló csontokon
halál szele átoson

fényét vesztett szemgödör
benne sötét tündököl
fejfa alatt gyertyakönny
és a lélek elköszön

pipacsfény az ég alatt
búzavirág nem maradt
éj földjében gyász terem
tücskök sírta rekviem

Hollótoll ír

Megállt a mutató, ma az óra jár körbe,
a felkiáltó jelek egyenese görbe,
lánctól leszek szabad, és az erőtlől gyenge,
élevonal hová futsz bezárt tenyerembe?
Kést vág fel az erem, elfolyik az éle,
mázsás súly jut minden sóhajnyi reményre,
lélek dobog halkán, szív ölel a csendbe,
hollótoll ír sebet sápadt szerelemre.

Tóth Rozália

Külföldön élek, mert elvitt otthonról a sors. Hiszem, hogy ennek is meg volt az oka, mint mindennek. A változásokat életben szívesen fogadom, mert tanulok belőlük. Meg kell ismernem más életformákat is ahhoz hogy igazán értékeljem azt hogy magyarnak születtem. Imádom hazámat és a magyar nyelvet.

Kis füzetem mindig velem van, hogy leírjam érzéseimet amiket az élet csodálatos pillanatai idéznek elő bennem, s amik elillannának egy szempillantással ha nem figyelnék fel rájuk. Megkönnyebbülök ha leírom érzéseimet és ha segítek ezzel valakinek, akkor érdemes volt megosztanom. Sokszor elkeseredik az ember, s nem tudja mitévő legyen, s akkor versbe foglalja érzéseit. Egy vers attól szép, hogy őszinte. Tökéletesnek lettünk tervezve de nem vagyunk tökéletesek, mert a "Mestermű" alkotása még folyamatban van. Az életünk soha nem lesz könnyebb, csak mi válunk erősebbé. Az élet megadja amire szükségünk van, de kegyetlenül el is tud venni, hogy megtanuljuk azt amit tanulnunk kell. Az a szerencsénk, hogy a boldogság és a szeretet bennünk van és azt senki nem tudja elvenni tőlünk. Belső békére csak akkor találunk, ha őszinték vagyunk magunkhoz és egymáshoz. Bármennyire is félünk a következményeitől, vállalnunk kell a felelősséget. A bátorság nem a félelem hiánya, hanem a győzelem fölötte.

Változtatni életünkön csak ma tudunk.

Elvesztem benned

Elvesztem benned, mint fény a fényben
Mint könnycsepp az eső özönében
Szemeim elvakultak, füleim bedugultak
A józan ész nótájára már nem hallgatnak

Elvesztem benned, mint hópely az óceán vizében
Boldogságom valahol ott rejtőzik a hullámok ölében
Lelkünk együtt szárnyaló, de szeszélyes
Ez már nem játék, ez már veszélyes!

Elvesztem benned, mint a Kisherceg bolygója a kerek égen
Mióta először éreztem karjaid biztonságát az erkélyen
S mivel hogy szerettél, rám időt vesztegettél
Gondoskodásoddal az évek során meg is szelídítettél

Elvesztem benned akkor, s elveszett vagyok most is
Szerelmem irántad csak növekszik, holott is...
Testem szinte reszket, mikor csókjaiddal simogatsz
Még mindig botladozom, ha tekintetteddel csalogatsz

Elvesztem benned, de nem is bánom
Mert ez a legjobb érzés a világon
Talán nem is elvesztem, csak beléd olvadtam
És benned végre megtaláltam önmagam

Te vagy

Álmodtam, hogy a tenger fölött repülök
Szél süvít a szárnyaim között
Szemeim aggódva téged keresnek
A hullámok talán mélyen elnyeltek?

A szellő fülemben lágyan suttogott
"Repülj magasra!" – biztatott –
"Felhők fölé szállhatsz, ha gondolod
Egész a csillagokig, ha úgy akarod."

A szél szavaira nem figyelek
A biztatásra rá sem hederíték
A hóbörgő hullámok megijesztenek
Könnyes szemmel téged kereslek

Szívemben az elkeseredettség
Megint úrrá lett rajtam a kétség
S épp egy sziklának csapódnék...
De a szélben megvan a tette készség

Elkapja szárnyaimat, s felrepít magasba
Gyenge markolást érzek a karomba'
Selymesen fúj a nyakamba
Csókot nyom ajakamra

Döbbsen reagálok az érzésre
Tudom, hogy a keresésnek vége
Ráismerek a csók szépségére
Ölelése melegére

Mert Te vagy a szél, aki karjaiban visz magasra
Biztat, hogy gondoljak néha önmagamra
Vigyáz rám, s így hozza tudtomra
Hogy soha többé nem hagyna magamra

Te vagy a szél, aki segít a mindennapjaimban
Te vagy a szél, aki lágyan ringat az áradatban

A szél, aki simogatja szárnyaimat
A szél, aki hallgatja nyavalygásaimat
A szél, akit – még ha nem is látok –
Bírálat nélkül imádok

Te vagy a szél, aki viszonozza vágyaimat
És önzetlenül dédelgeti álmaimat

A jövő felé

Sétálok a tó körül, hó hűsíti forró arcomat
A hópelyhek egybeolvadnak könnyeimmal
Hideg szél fúj, hó ropog a lábaim alatt
A tél zenésze siratót játszik érzelmeimmal

A Mennynek megdermedve hullanak könnyei
Mint akit a Nap sugarai hűtlenül elhagytak
Odalettek bután álmodozó reményei
S neki a bánattól még könnyei is megfagytak

Gondolataim mélyek és fájdalmasak
Megbénult testem nem érzi a fagyos hideget
Gondoltam, kisirom magamból, amik bántanak
S a fagyos hópelyhek lefagyasztják érzéseimet

Mert terveim olyan merésznek látszottak
Hogy még neked sem mertem elmondani
Az eszem gondolatai a szívem érzéseivel játszanak
De még a józan ész sem tud a szerelemről lemondani

Kinek mondhatnám el, hogy engem mi bánt
Testem, lelkem már évek óta fuldoklik a titkokban
Senki más nem tudja kiegészíteni ezt a hiányt
Úgy érzem, hogy elvesztem a jég alatt, a tóban

S akkor madárkáimat megláttam a fámon
A megcsonkított fa még így is büszkén áll
Mindennek meg van az oka, be kell látnom
Előbb-utóbb minden helyre áll

Kis barátaim sem hagyták el kedvenc fájukat
Egymáshoz bújnak, tavaszi napsütésre várva
Csodálom fantasztikus erejüket és kitartásukat
S ez a gyógyulató fa mindannyiunk lélekvara

Lelkem felüdült ettől a látványtól
S most már indulhatok hazafelé
Könnyeimet letöröltem arcomról
Mert van miért előre haladni, a jövő felé

Kisleány álma

Mikor kisleány voltam, sokat álmodtam
Minden éjjel a fellegek fölött szálldostam
Szárnyaim voltak, színesek és tollasak
Hogy a madarakkal büszkén szállhassak

Minden éjjel szabad voltam
Oda repültem, ahova akartam
Azt csináltam, amihez éppen kedvem volt
Álmom éjszakánként frissé varázsolt

Ezek az álmok évekig elkísértek
Minden éjszaka megismétlődtek
Már szinte vártam, hogy elaludjak
S a szellő hátán szabadon szárnyaljak

Még csak tizenegy éves lehettem, mikor észrevettem
Hogy szárnyaimat elveszítettem
Álmaim lassan elmaradtak
Esténként szemeim csak leragadtak

Múlt héten felhívtál este, mielőtt elaludtam, emlékszel?
Azon az éjszakán megint repültem régi barátommal, a széllel
Szabadon szálltam, mint gyerekkoromban
Jázminok virágba borultak a nyomomban

Magamat megmenteni

Bátorítottam a félénket, hogy ne hagyja el magát
S együtt bátran megmáztuk a félelme falát
Biztattam a parkban a vakot, hogy ne keseregen
Amit mi csak a szemünkkel látunk, ő érzi az ereiben
Áadtam a helyem a buszon az idősebb hölgynek
Pedig a térdemben kegyetlen fájdalmak gyötörtek
Meg sem lepődtem, hogy az életemből ezek az emberek eltűntek

De TE, akit szerettem és cserébe szeretetet reméltem
A polcon hagytál üresen, s az okát azóta sem értem
Tényleg? Még egy búcsúszó sem?
Mit tehettem, amivel én ezt kiérdemeltem?

Mielőtt mást próbálok ezentúl segíteni
Magamat, önmagamtól kell megmenteni

A változások jönnek-mennek, nem kérdeznek minket
Lelkünkbe kapaszkodnak, adrenalinnal töltik ereinket
Aztán mélyre húznak és belül csak a zsibbadás észlelhető
Hogy mivel lehet ezt jobbra tenni, már el sem képzelhető

Felszedem a sátorfámat, egy bőrönddel jöttem, egyfel megyek
Itt kell hagynom mindent, s mindenkit akit szeretek
Eltűnők a világ elől – oda, ahol senkit nem ismerek
S addig megyek, ameddig a szívemben békét nem lelek

Ebédet vittem a koldusnak, takaróval takartam télen
Levegőmet adtam a fuldoklónak, hogy újra lélegezhessen
Ezek idegen emberek voltak, s továbbálltak természetesen

Neked az energiámat adtam, hogy a fájdalmaidat rólad levegyem
Szállást nyújtottam lelkednek, hogy fedél alatt legyen
Meleg ágyat a szívednek, hogy többé ne dideregjen

A változások jönnek-mennek, nem kérdeznek minket
Lelkünkbe kapaszkodnak, adrenalinnal töltik ereinket
Aztán mélyre húznak és belül csak a zsibbadás érzékelhető
Hogy mivel lehet ezt jobbá tenni, már el sem képzelhető

Többször is átrepültem hozzád, keresztül vizeken és hegyeken
Te is megtennéd ezt nekem, ha tudnád – én úgy képzeltem
Csókoltad ajkam, csókoltad kezem, s most nem is beszélsz velem
Földhöz vágta szívem, a törekeny üveget
Én viszonzásul ezt a dalt írtam meg neked

De TE, akit szerettem és cserébe szeretetet reméltem
A polcon hagytál üresen, s az okát azóta sem értem
Tényleg? Még egy búcsúszó sem?
Mit tehettem, amivel én ezt kiérdekeltem?

Mielőtt mást próbálok ezentúl segíteni
Magamat, önmagamtól kell megmenteni

A változások jönnek-mennek, nem kérdeznek minket
Lelkünkbe kapaszkodnak, adrenalinnal töltik ereinket
Aztán mélyre húznak és belül csak a zsibbadás érzékelhető
Hogy mivel lehet ezt jobbá tenni, már el sem képzelhető

Felszedem a sátorfámat, egy bőrönddel jöttem, eggyel megyek
Itt kell hagynom mindent, s mindenkit akit szeretek
Eltűnök a világ elől – oda, ahol senkit nem ismerek
Addig nem nyugszom, amíg a szívemben békét nem lelek

Minden jó oknál fogva

Ahogy fejemet esténként párnámra hajtom
Még el sem alszom, de már álmodom
Kérdezem a múltat s a jövőt, hogy meséljen, mert érdekel
Megmutatja nekem, hogy honnan indultunk el
Még a jelenről is énekel, de már a jövőbe nem visz el

Azt hittem már, hogy kényelmesen letelepedtem
Mint a por a könyvespolcokon
Mint az éjszaka csöndje a falusi dombokon
De Te akkor megjelentél, megpróbáltál tévhitemből kirázni,
Csigaházamból kicsalni és bájjaddal megbabonáztál

Nem figyelem többé, hogy éjjel vagy nappal van
A napok és a hetek is csak forognak
Még azt sem látom, hogy milyen évszak van, mert egybefolynak
Csak azt tudom, hogy szeretlek, minden jó oknál fogva
Hogy te maradsz örökre az égboltom hajnalcsillaga

Mint két gyermek, akik az üveglakon keresztül
Csodálják a külső világot
A téli hóesést, a záporokat s a fákon a tavaszi virágot
Csak én kintről néztem befelé
S elbűvölt amit láttam – de nem illetem oda
Mert nekem nem volt meg a társam
Te tanítottál meg arra, hogy szerethetlek bátran

És villám hasított keletről nyugatra
Mikor hívtalak s nem jelentkeztél
Egy fáradt kismadár próbálja átrepülni a Tengert?
Te mit éreztél?
Vihar tombolt a szívemnek háborgó hullámai ölén
Mikor ráeszméltem, hogy már nem is nézel felém
De még ez sem kerekedhet felül szerelmem szépségén

Nem figyelem többé, hogy éjjel vagy nappal van
A napok és a hetek is csak forognak
Még azt sem látom, hogy milyen évszak van, mert egybefolynak
Csak azt tudom, hogy szeretlek, minden jó oknál fogva
Hogy te maradsz örökre az égboltom hajnalcsillaga

Elvárások nélkül

Nem tudom, hogy mit keresek én itt
Csak sötét árnyékok vesznek körül
Nem tudom, hogy miért vagyok itt
De tudom, hogy a szívem ennek nem örül

Úgy érzem mindegy, hogy vagyok, vagy nem
Sokszor a keserű köd fátyola rám települ
Nem tudom, hogy miért érzek így
De tudom, hogy a lelkem ennek nem örül

Talán szemem a szemed fényétől kitisztul
A ködös homály eltűnik és szívünk jókedvre derül
Talán a megdermedt óra szerkezete beindul
S a lelkünk tűzmadara megint magasra repül

Hátha az életünk megváltozik
S eloszlanak a felhők a fejünk fölül
Ha türelmesen várunk
Talán az idő minden bizonytalanságot kitöröl

Egy valami, amit most is tisztán látok
Hogy veled minden gondolatom megszépül
Veled nincsenek rossz napok, csak napok
S ami hiányzik életemből, veled kiegészül

Karjaimban szeretnék tudni
Mikor önbizalmad elgyengül
Mikor úgy érzed, hogy az élet megcsalt
S a fájdalom a szívedben nem enyhül

Csókolni szeretnék, mikor felkel a Nap
Addig, amíg testünk bele nem részegül
S gyengéden tartani karjaimban megint
Mikor a hold az ég trónjára felül

Szeretném érezni szíved erős dobogását
Mert ha velem vagy a véred felpezsdül
Ilyenkor az energiánk robbanásig feszül
S világ minden hervadó levele kiszöldül

Tied vagyok, maradok jóban és rosszban
S szerelmünk palotája gyönyörűen épül
Neked adom mindenem, amim csak van
Mert szeretlek nagyon, elvárások nélkül!

Tumpek Anyko

Eleinte mesék írásával töltöttem szabadidőmet, majd verseket fabrikáltam és legújabb hobbim a novella-írás lett.

„Négyperces” novellákat írok szabadon választott témakörben.

Mégis eddigi alkotásaimból kicseng a szeretet, a törődés, az egymásért gondolkodás érzése. Vallom, hogy a pozitív gondolkodás, a történetekben megtalálható parányi jószág és szépség keresése, s felfedezése megszépíti életünket is. Történeteim fikciók, nem létező szereplőkkel.

A Nap fényessége

A telihold fényénél andalgott két szerelmes fiatal a Nílus partján. Kéz a kézben sétáltak és lábnyomaik meglátszottak a sárgás-vörös, vizes homokban.

– Aggódom – szólalt meg a lány. – Mi lesz akkor velünk, ha a Fáraó nemet mond? – kérdezte.

– Kedvesem, a papok ragaszkodnak a hagyományokhoz – válaszolta Aptusz. – Az egyiptomi Fáraó és fia csak vérvonalból való párt választhat magának...

– Igen tudom és a papok hatalma nagyon erős – felelte Futisa fejét lehajtva. Szemébe hulló ébenfekete hajával eltakarta a könnycseppet, mely lassan gördült végig napbarnított orcáján. Aptusz, az egyiptomi herceg, mintha megérezte volna, megsimogatta a lány selymes, fekete fürtjeit:

– Ne sírj kedvesem, majd beszélek a Fáraóval, hogy engedélyezze a kézfogónkat! – s bátorítóan ölelte át kedvesét.

A Fáraó először dühöngött, mikor a Herceg elővezette terveit.

– Nem szeghetjük meg a hagyományokat! A papok hatalmát, a törvényeket... – sorolta, de a Herceg állta apja szigorú tekintetét. – Én vagyok a Fáraó! A nagy Egyiptom Ura! – folytatta el-lentmondást nem tűrő hangon, s a Palota teraszának párkányához lépve szótlanul meredt Ukar városára.

A felkelő nap aranyfénybe burkolta a fehér falú házakat, s a Nílus vize is vakítóan ragyogott. A Fáraó gondolataiba merült. Láthatóan gyötrődött, majd nesztelenül hátat fordított az aranyfényben úszó városnak, s az egyik faragott kőoszlopnak támaszkodva fiára nézett.

Ekkor arcát meggyötörten temette kezeibe és így szólt:

– Kedves fiam! Nem tehetem! – szólalt meg végül csendesen, de érezte, hogy nem tud ellentmondani legkedveltebb fiának, ezért gyötrődött.

– De Apám! – állt elébe ekkor Aptusz elszántan. – Tisztelem a törvényeket és ismerem a papok hatalmát, de szembeszállok erővel és hatalommal! – s büszkén emelte magasra állát, úgy folytatta – Meglátod hercegnő lesz Futisából, még ha más származású is! – majd a Fáraóra emelte a tekintetét és kilépett a Nagyte remből.

A Fáraó hallgatagon nézett fia után, hisz a lelke mélyén ő is egyet értett, szakítani kell a hagyományokkal. Elmosolyodott, hisz valójában tetszett neki Aptusz eltökéltsége, a papokkal pedig beszélni, tárgyalni fog.

Már másnap kétségtelenné vált, hogy tervük valóra válhat. A nagy tudású és pontos csillagászati ismeretekkel rendelkező Főpap elmondta, hogy hetek múltával napfogyatkozás várható.

– Ez hogyan segít nekünk? – kérdezte a Fáraó.

A Főpap közelebb hajolt és szinte suttogta:

– Ó nagy Fáraó! Tervünk sikerülhet, csak pontosan követnünk kell a csillagok és a nap járását. Az Égiek mindig segítenek nekünk. Az egyiptomi nép hisz Istenei fényességében, Ré Napisiten magasságosságában... A kődobálást én megszervezem, arra ne legyen gondod! – s a Főpap és a Fáraó tovább suttogtak.

Hamarosan elérkezettnek látszott az idő. Pontosán déli 12 óra-kor indult el a pompás esküvői menet, a hatalmas tömeg hajlongott a Fáraó családja előtt. Az aranyberakással díszített faszekek lassan gördültek előre, amikor valaki egy követ dobott a fiatal ara hintója elé. Majd még egyet, s végül úgy záporoztak a kövek, mintha csak eső esne. A lovak megrettentek az aranyveretes, csillogó hintók előtt és a „közápor” szétválasztotta az uralkodói nászmenetet.

– Futisa! Aptusz! – kiáltozták az emberek, és hirtelen nagy lett a felfordulás. A nők jajongtak, a férfiak kiabáltak, s kétségbe esve térdre rogytak...

A kődobálók csoportja gyorsan eltűnt a homoksivatagban...

A Fáraó az ég felé tekintett, majd széttárt karjait lassan a magasba emelte és szavai sötéten mennydörögtek:

– Szembe kell néznetek az Istenek haragjával, amiért feltartottátok a szertartást!

A Nagytéren összegyűlt egyiptomiak, Ukar város minden lakója az eget kémlelte. A fényes napkorong halványulni látszott, majd percek alatt hamuszürkévé vált. Az Istenek haragja lesújtott! Közülük Ré, a Napisten hagyta el az egyiptomi népet és sötétségbe borult a város.

...Az emberek térdre borultak és úgy imádkoztak, hátha megbocsátanak az Istenek, s visszaadja Ré a fényességet Ukar városában és Egyiptom földjén. Imádkoztak, és könyörögtek.

A Főpapnak igaza volt, a nép hitt az Istenek fényességében, és Ré Napisten magasságosságában...

Másnap hajnalban a Fáraó, Aptusz és Futisa a Palota erkélyén állt.

A Főpap melléjük lépett:

– Meg vagy elégedve, Ó Nagy Fáraó?

A Fáraó némán bólintott, miközben a Főpap visszalépett a szentélybe.

– Apám, nem is tudom szavakba önteni hálámat... – mosolygott Aptusz és mélyen meghajolt hitvesével, Futiséval együtt.

– Ré Isten döntött így! Az Ő akaratából szakítottunk a hagyományokkal... – mosolygott a Fáraó és jelentőségteljesen a herceg szemébe nézett. – Vagy mégsem?

Derengő, aranyló fénysugár csillant meg a Nagyterem robosztus oszlopain.

Vidákovics Csaba

Csak tenni azt, mit a lélek vár
Csak dolgozni, úgy, tisztán
Az erőm nem mérem s néha időm is fogytán
Csak teszem, mit tennem kell, a nevemhez méltán

Csak adni kell, többet mit várnák
Csak megosztani magamból az évek tudását
S ha kell hallgatni, szűrni a jó és rossz tanácsát
Arannyá válik így, többet ad a vártnál

(Részlet a Húsz éve építem c. versemből.)

Kulcs

Emléket a múltban
Gondolatot, ha úgy van
Azt a szót a számban
Tettet, néha gúzsban
Egy érzést a hiányban
Egy üzenetet, mert nem látlak
Egy lépést, csak ha várnak
Ölelést meleg fogadtatásban
Őszintét, még ha fájhat
Csókot édes szádra
Téged, a nagy Ő-t a világban
A szerelmet a vágyban
Mint a kulcsot a zárban

Új kulcs

Csendes a város, még álmokat őriznek a visszatükröződő ablakok
Fénytelen szobák mélyén, csendben várakoznak
a gondolatok
Mindegy az, mi ad nekik biztonságot, lehet az akár téglá vagy beton
Otthonnak hívják
– ez az, mi körülveszi és melegségével őrzi a családot
Kell, hogy hogy legyen újra otthonom
Kell, egy fészek, amibe egy másik galambot várhatok
Kell, hogy erőm legyen újraépíteni a saját álmom
Ehhez itt van még a két kezem, fejemben a tudás és az akaratom
Vándor voltam, de már letenném a botot
Kopott cipőből bújva, újra papucsot
A másolt helyett inkább új kulcsot
S ha lesz valaki akinek az én szívem kell, annak inkább én másoltatok

Egy az Úr felettünk

Az apák bűne ad munkát
a fegyverkovácsoknak
A tűz edzette vas sebeket
orvosoknak, sírásóknak

A sírba zárt emlékek
könnyeket anyáknak, rokonoknak
Pedig egy az Úr felettünk
Tudva ezt, mit gondolhat

Átérezni emberek sóhaját, sírását
Hazájukban hagyott pofonok fájdalmát
Elhagyott rokonaik iránti aggodalmát
Pedig egy az Úr felettünk
Ki kezünkbe adta bibliát

Lábnymaikat országok porába temetik
Kopott cipőkben talpukon sebeik
Tömött sorokban szorítva gyermekük kezeit
Pedig egy az Úr felettünk
Ki útjukat kísérve segít

Melyik az magyar, ki emelhetné szavát
Ezer éve mi is elhagytuk az őshazát
Ötvenhatban özönlöttük Amerikát
Pedig egy az Úr felettünk
Mondjunk hát értük inkább egy imát

Párizsban van, aki nem gyűlöl

Otthonotok lángokban,
ki tudja honnan a tűz és bűnös szándék
Családok szilánkokban,
ki tudja merre és mikor lesz újra egyé

Kenyeretek ázóttan,
lesz e liszt és kéz, hogy ízleljétek a friss ízt
De itt nálunk vendégek vagytok
Európa szállást, kenyeret adott

Jó gazdaként
szemet hunytunk szokásaitok felett
Élünk ahogy élünk,
de ez miért zavar titeket

Csador nélkül szeretjük
látni a csillogó szemeket
De mi itthon vagyunk,
nem döntjük le a kereszteket

Tudom, hogy nem jellemezheti
milliót az egy
Tudom, hogy nem hordoz
mindegyikötök szíve mérget

Hiszem, hogy nem lehet
hitetekbe vésve a gyűlölet
Nem akarunk gyűlölni,
ne hozzátok ide a tüzet

Egy aprócska hős

Sorsunkat az élet szele sodorta
egy számomra felejthetetlen kapocsba
Egy nagyon ritka, röpké pillanatra
S a köröttünk kavargó világ szeszélyeiben sodródva
Szívet nyitott bennem a látszólagos szeretet hiánya

Már a kezdet is más
Furcsa egy találkozás
Emlékét véste akaratlanul is
Késő délutáni nyüzött agyam szürkeállományán

Jó napot, jóó napot!
E szavakat csípőre tett kézzel, harsogva kiáltja
Arcán a komisz mosoly, minden szív olvasztára
Lehetetlen lenne válasz nélkül hagyni
Csak úgy, elnézni felette a világba

Még alig kattant az ajtózár
Kezem még kapaszkodik a kormányba
De ő már mondja és mondja
Kitárulkozik előttem együgyű kis világa
Ontja a meséit s a kérdéseinek se szeri, se száma

Néhány lépés után, már fogja a kezem
Húz magával, mintha vak lennék, úgy vezet
Most itt ő a gazda, tekintettel a korára!
Húz magával, fel a lépcsőn, be a hűs árnyékos lakásba

Hellyel kínál, tagadást nem tűrve,
parancs van minden szavában
A Mamára pislantok,
kinek mosoly ül arcán s közben a fejét csóválja

Mert ő már tudta, hogy így lesz
Előre tudta, mennyire várt már unokája
Mert az a kis asztal, az aprócska székekkel,
mit neki csináltam akkor
Nem is lelhetett volna hálásabb kisgazdára

Figyelmem szakad, ágakra hasad
A kocsiban bőröndre, gyereknek szavára, mamának vacsorájára
Sorba, csak sorjában
Időt kérek, kezemmel is mutatva
Néhány szóval pontot teszek a kezdődő káoszra

Ruhák, fürdő, vacsora, aztán jöhet a játék
S hogy ez így is maradjon, egy beígért, apró ajándék
Ő csak egy ceruza az, az ácsoknak fejlesztve
S csak akkor lesz varázspálca, ha a vacsit mind megette

Hatott az ösztönzés, időhöz jutottunk
Ha csak egy cseppet is, egymáshoz, mi is szóhoz jutottunk
Gyorsan, csak hadarva, s csakis a lényegét
Mert ő oly gyorsan lapátolt, hogy eltűnt a leves

És jöttek a katonák, tányérról tányérra
Az akarat már kopik, noszogatni kell
Emlékeztetni, az ajándék varázspalcára
Lezajlott ez a csata is, a huszárok mind eltűntek
Néhány falat gyümölcs után, már a béke zászlaja lebeg

S közben én lopakodva, támadom a fürdőszobát
De minden csak hiába, a csukott ajtó sem számít, rám talált
S már meséli is, a nagy varázsló, diadalmas csatáját

Temérdek fantázia s csak az univerzum lehetne a mérce
S hogy honnan ez a sok minden, nem tudni
Hogy kerülhetett, egy három éves fejébe
Csak pirultam s kapaszkodtam, hogy egy kicsit is utolérjem
El kellett veszejtenem minden felnőtti énem

S úgy ment a játék, hogy már nem is szégyelltem
Voltam én ördög, rab, katona s ki tudja még mi minden
Az idő is megállt, csak a Mama figyelte
A lógó orrú hősöket, egy érzékeny búcsú után, az ágyukba terelte

Így ment ez két hétig, minden nyúzott, de mozgalmas este
S a küldetésem végezetéül, eljött a búcsú perce
Nekem, a felnőttnek erőltetve bár, de száraz maradt a szeme
Könnyeket majd akkor, ha már nem látja senki
Mosolyogva öleltem, vigaszban szerettem
Jövök vissza hamar, füllentve ígértem

A hazaúton csak csak kijöttek
Arcomat mosták, szemem homályosították azok a bánat-cseppek
A tudat most is hasad, a szem az utat figyel
Karom és lábaim az autót vezeti
De a szívem itt belül, azt az aprócska ember emlékét kergeti

Itthon már, újra a felnőtt élet
Az első napokban kedvesemmel s családom körében
Hiányoztak nagyon s most minden percét élvezem
S az előttem álló hétköznapi munkarendjét tervezem

Múlik az idő, egy monoton malom
Egymást tolják maguk előtt a dolgos hétköznapiak
Egy telefon után mozdul a szív
Újra arra vezet a sors, meghívást kapok

Fejemben tervek, ajándék tervek
Hogy örülhessen újra az az apró gyermek
Kormányt, telefont, apró kütyüket szereltek
Egy egyszerű falapból, játszófalat építtek

Eljött a nagy nap, egy újabb közös este
A kocsiból kiszállva, már a meglepit kereste
De az bármily csekélység is, nem fér a bőröndbe
Csak a csomagteret nyitva lett katarzis, mi úrrá lett felette

Újra indult a játék, sofőr lett belőle
Én meg az ellenőr, ki a jegyeket kezelte
Papából utas, mama meg rendőr, a törvényre figyelve
Így tűntek el a percek, az órákat kergetve

A mama a rendőr, szó szerint a rend őre
A megszakított játék után
Búcsú, fürdő, aztán tente
Holnap munka, korán lesz reggel
Pont én vagyok, ki a legkorább felkel
Ő meg oviba megy, a dolgozóba
Mama is dolgozik, így Papa a hordozója

A fárasztó másnap után, csak a búcsú maradt
De előbb még ki kell pakolnom náluk a maradék tűzifadarabokat
Ő meg csak állt ott, a nyitott ajtónál mereven
Pakolás közben, a bánatom leplezve,
a kifogyhatatlan meséit figyelem

Ajaj! Az eső is eleredt
Szaporáznom kell az amúgy is sebes lépteimet
Ő meg csak ott állt, az esőre fittyet hányt
Bátran állta a nyakába zúduló hideg cseppeket

Dörög és villámlik, fejünk felett cikázó fények
Az előbb még nappal volt,
de már hírmondóban sincs a nap fényének
Fekete felhők mindenütt, kopog a jég
Ilyen lehet az alakja a világvégének

A kocsiba ugrok, magammal rántom őt is féltve
S már csukom az ajtókat, a biztonságba érve
Micsoda bátorság, csak bennem van félelem
Magamra nyugalmat erőltetek
Őt meg újabb mesékre készítem

Így maradtunk, maradtunk mi ketten
Egy autó fogságába rekedten
Körülöttünk mindenütt tombolt a vihar
Cseppet sem zavarta, ő csak mesélt, mesélt önfeledten

Arcom elfordítom, szememből lopva törölöm a könnyet
Hol van az anyja, nem hiányolja?
Miért én érzem csak ezt kellemetlennek?
Türelmet erőltetek, mosolyt színlelek, erősnek kell lennem
Akkor és ott, a vihar közepén, egy világ omlott össze bennem

Szűnik a vihar,
már a kocsit sem kalapálják a bors méretű jég szemek
A szél is csendesül, most, itt az idő
Az a csalfa idő, miben a percek, óráknak tündek
Most vagy soha, karjaim közt vele, futásnak eredek

Be a házba, a biztonságba
Letettem az aprócska terhet
Elköszöntem tőle, a szája már sírásra
De nekem, akkor, onnan mennem kellett

Újra a hazafelé úton
Csak a sírást, most már engedem
Fogalmak, szavak vihara tombolt fejemben
Anyá, otthon, biztonság, szeretet
Hitelüket veszítették abban a néhány percben.

Ebben a rohanó világban eltűnnek az elvek
Ezek a gyermekek nem akkor,
nem azért és nem annak születnek
S csak szerencse tán, hogy van az, ki nevelhet
Bár nem nekik kellene hordaniuk e terhet

Szülőknak szülei már hitték, végeztek
Üres lett a ház, kirepült a gyermek
Még dolgozniuk kell, hisz vannak még tervek
És pihenni is, megöregedtek

*

Most hogy így alakult, mit is tehetnének
Újra sorba állnak, és tesznek, mert szükséges
És ki tudhatja azt, mikor van elég
Meddig kell adni és mi mennyit ér...

Vilcsek Adrienne

Változás.

Az egész élet az.

De vannak változások, melyek egész további életünkre nézve
mély nyomot hagynak bennünk.

Az édesanya elvesztése ilyen változás,
mert halála után már semmi nem lesz ugyanolyan, mint addig.

Utolsó levél

Drága Édesanyám!

Ezt a levelet 2006.május 23-án írom neked. Azon a napon, amikor tragikus hirtelenséggel végleg elmentél. Úgy érzem magam most, akár egy madárfióka, aki kipottyant a puha fészekből, de a maró fájdalomra némi gyógyír, hogy a nagy utazásod előtt el tudtam búcsúzni tőled.

Köszönöm neked, Édesanyám, hogy megvártál, és így együtt imádkozhattam veled, érted, még ha csak gondolatban is, hiszen te már nem tudtál szólni.

Megtört testedben csövekkel, megadó némasággal feküdtél az idegsebészeti klinika intenzív osztályának egyik ágyán. Feküdtél lehunytt szemmel, mozdulatlanul, akár sorstársaid a szomszédos ágyakon.

Furcsa, álomszerű kép látványát nyújtotta nekem a kórterem. A kékesen derengő félhomály mintha a halál előszobája lett volna, ahol arc, és nem nélkül várakoztak befogadásra a távozófélben lévők.

Te is indulófélben voltál már. Útra keltél abban a tragikus pillanatban, ott a házunk előtti lépcsőn, amikor kezded hirtelen elengedte a korlátot, és hang nélkül hátraestél a betonra. Fejedre hatalmas ütetést mért a rideg, kemény anyag, és én másodpercekig mozdulatlanságba merevedve néztem a szemem előtt zajló tragikus történést.

Amikor végre odarohantam hozzád, azt hittem, hogy mindennek vége. De néhány másodperc, perc (?), óra (??) eszméletvesztés után megmozdultál. Igen, megmozdultál, de nem tértél vissza hozzám, hozzánk, akik szelíd erőszakossággal próbáltuk nyugalomra bírni egyre nyugtalanabbá váló testedet. Hiába szölgattalak, becézgettelek kétségbeesett rémülettel, te nem engem hívtál segítségül.

Döbbsen hallottuk mindannyian, ahogy édesanyádat hívod, mint kisgyermek, ha valami nagy baj éri:

– Anyukám, segíts!

– Anyukám, segíts! – ismételted panaszosan, nem is tudom mennyi ideig, míg végre megérkezett a rohammentő.

Ez nagyon megrázott, mert rádöbbsenem, hogy már nem tudok neked segíteni. Helyesebben már nem én vagyok az, akinek a védelmére szükség van.

Megértettem, hogy ha hallod is kétségbeesett próbálkozásomat, érzed is nyugtató simogatásomat, válaszolni már nem tudsz rá, mert elindultál valahová a túlsó partra, ahol édesanyád nyugtató mosolya, üdvözlő ölelése vár. Vár, hogy most már ő vegye át a gondoskodást, és továbbkísérjen azon az úton, ahol én, akinek még dolga van ebben az anyagi világban, nem lehetek támaszod.

Anyukám!

Elmentél, de itt hagytad nekem az 50. születésnapom után 5 nappal a legszebb ajándékot, ami gazdagabbá teszi a lelkemet.

Egy olyan üzenetet, amellyel rádöbbsentettél valami nagyon fontosra, amiről életünk sodrásában hajlamosak vagyunk elfeledkezni. A legmélyebb, ősi, isteni kötődés az, hogy még öntudatlanul is az édesanyánkhoz ragaszkodunk. Édesanyánkhoz, akit a

Teremtő kiválasztott arra, hogy nekünk életet adjon, és elindít -son, majd terelgessen bennünket annak hol vidám, gondtalan, hol pedig nehézségekkel teli, göröngyös útjain.

Tőle, belőle fakad életünk, vele vagyunk az első nagy trauma, a születés pillanatában. Elszakíthatatlan kötelék fűz hozzá egy életen át. Elszakíthatatlan, de mégis lazuló kötelék, hiszen a gondoskodásra szoruló gyermekből lázadó kamasszá válunk, majd független felnőtté, anyává, apává. Úgy érezzük, hogy a megbont-hatatlan lelki kapocs már gyermekünkhöz fűz. Aztán egyszer csak, mikor fogyni kezd energiánk, és életünk egyre nehezkesebben járó kereke egy hatalmas, mindenek felett álló erő hatására megáll, lám, ismét gyermekké válunk, és édesanyánk védelmező közelségére vágyunk.

Őt hívjuk, hozzá fohászkodunk, hogy segítsen át bennünket abba a félelmetes, ismeretlen világba, ami a halál mezsgyéjén túl mindnyájunkra vár. Legyen támaszunk, hogy a nagy úti csomagot, magunk mögött hagyott életünk összes terhét az ő segítségével tehessük le megváltónk lába elé.

Drága Édesanyám, Anyukám, Nagyikám!

Kimondhatatlanul hálás vagyok ezért az ajándékért, és ígérem, hogy egész életemben megőrzöm.

Hiszem, hogy majd egyszer, amikor az én életkerekemet is megállítja a Mindenható, hozzád futhatok, és te mint kisdedet, gyengéden átemelsz oda ahol örök fényességben és boldogságban újra együtt lehetünk.

2006. május 23-án, csendes elutazásod napján

Kislányod

Zsatkovics Edit

1951. február 8-án születtem a Vízöntő havában. Jelenleg Debrecenben élek. Talán szüleim korai elvesztése miatt kezdtem el írni nagykorúságom kezdetén.

Bölcsész végzettségű vagyok. Voltam orvos-írnok, egészségnevelő, közművelődés-szervező, újságíró, tudományos segédmunkatárs, könyvtáros. Pályámat szociális munkával zártam.

Írásaimat több ifjúsági és üzemi lap közölte. 2008 óta több versesmet antológiákba szerkesztették (Accordia Kiadó, Barátok Verslista, Anárbo Kiadó, Napkorong, Holnap Magazin, Lirart, Lucien Hervé Klub, Montázs Magazin, Vásárhelyi Látóhatár, Kláris Magazin, Gyermekjóléti Alapítvány OMLIT, Ráth Lépcső Tudásközpont).

Házasságban élek, nagykorú gyermekeink mindketten élettudománnyal foglalkoznak. Úgy érzem, továbbra is lenne közlendőm, ezért a szépirodalom közelében szeretnék maradni.

I. Beteljesülés – változat

virágom legyél
vázában egyke, ledér
pallosod lesújt

szép virág volnál
vázád felett lebegnél
fejdíszed halott

gyönyörűm transzban
„örökké élsz” mágia
az ősz kivégez

koronád felett
mágnes kötélcsomód vonz
Nincs már sok idő

II. Aszú végzetek

túlérett lányok
naplemente álmai
szétrobbant vágyak

méznedű delej
indián nyár szerelme
tűnik a fényben

te Aszúkirály
Dionussos hívott
istennőd bukott

sosemvolt nyár lesz
az lehetsz, amit akarsz
egy kortytól fiam

III. Elveszejtő tánc változatok

bárcsak volnék szépséges nimfa,
habokban igéző szirén

Tánckirálylány, ha volnék
táncolnék a nappal, utána a holddal
táncolnék Erossal, utána Parissal

táncolnék külön a plátói szerelemmel
majd az először volt Reménytelennel,
forognék sok-sok kentaurral
fenyőerdőben vadásszal,
tengerben hálóját csomózó halással,
vöröskendős halálfejes kalózzal,
sivatagban perzsa sahhal, olajsejkkal
dzsungelben a törzsfőnökkel

a fináléban:
kettőből csak eggyel,
elrablómmal
a véletlennel
a véglegessel, az Egyetlennel.

Pipacsformációk

puritán pipacs
búzamezőn piroslik
tűzvirág szoknyája
pajzán parázna

szirmok varázsa bódít
vércsepp pontok mezőn
buja, kihívó skarlátvörös
pipacs dalol
napfényköszöntőt

rubinpiros száj
rúzsos ajkad parázslik
Örök Nyár hervadsz!

Tiszavirágok

carpe diem tánc
szédült nászforgás csillám
hej virág, virág
tiszavirág kedvesem
kérészeletem fogadd

Víztükör haikuk

kék hullámfodrok
redőt borzol jeges szél
hold aludni tér

nem látod arcom
víztükröd üvegszilánk
nem néz vissza rám

szememben halvány
összetört cseppkristályok
ne sírjál sirály

vízcsepp felhőkből
koraszülött hajnal lett,
tükröd könnyekből

halványuló fény
tóban kacagó szirén
örvény beszippant

vízből lett könnycsepp
tükörben groteszk fantom
ködfehér pára

Ima

Égbenyíló fák fölé
szállt fohászm
tarts meg még magamnak

égbenyíló fák fölé
szállt bánatom
repülj az égbolt fölé
hagyd meg még vágyamat

égbenyíló fák fölé
szállt álmaim
örökkévalóságot adjatok
Ikaros gyermekemnek!

Margitvirágok (haikuk)

gyepszálen, fűben
fehér koszorús Gréták
napranevetők

fehérkalapos
marginalizálódott
csöpp kisasszonyok

napraforgó hűg
fordítja fejcskáját
nyári égboltra

Szonettek

az „Életfilozófia rímekben és rímek nélkül...”

Facebook csoport játékából

Megtisztelő felkérésre ezt a játékot én (Komáromi János) írhattam ki és az írásokat látva úgy döntöttünk, hogy az antológia lapjain is helyet biztosítunk nekik, mert a témák illeszkednek a kötet témájához és így népszerűsíthetjük a szonett versformát is.

A játék kiírása: Írjatok szonettet! Legyen 14 sor és soronként 11 szótag, rímképlete nem megkötött, de azért legyen rímes. A téma pedig legyen valami ahhoz hasonló, mint amit az alábbi példának hozott írásomban olvastok.

Komáromi János: Öntelt szonett

Lassan elporlad, mint földre hullt levél,
eltűnik, mint a virág-illatú szél.
Mint harmat cseppen le fűszálak hegyén,
zuhan és csendes sóhajjal véget ér.

Egy pillanatnyi zavar csupán a lét
a mindenség kavargó kék tengerén?
Azután elsimít mindent a remény...
visszatér lassan a nyugalom belém.

Ami megmarad belőlem örökre,
változást hoz megszülető körökbe.
Gazdagabb lesz az ismétlődő idő,
elmosódik a múlt, jelen és jövő.

Micsoda öntelt gondolatok ezek...
...de amíg így hiszek, addig létezek.

Fehér Katalin: Vagyok

Egy parányi porszem vagyok e földön,
Lét és nemlét határán tévelygek én.
Néha úgy érzem ez az élet börtön,
Lelkem megnyugszik a világ peremén.

Honnan jöttem, miért, nem tudja senki,
S majdan hová tűnők az nagy-nagy titok.
Itt vagyok, a sors szerint itt kell lenni,
Veletek, köztetek én boldog vagyok.

Néha eltűnők, szárnyalok a széllel,
Majd a napi gondok visszarántanak.
Egy vagyok virággal és falevéllel,
A természet kincsei számítanak.

Én csupán egy dolgot szeretnék kérni,
Hagyjatok engem szeretetben élni.

Fehér Katalin: Kölcsönhatás

Létezem, te létezel, mi létezünk,
Bizonyíték rá, hogy fogod a kezem.
Egymás nélkül elveszünk, nem élhetünk,
Kérdőn szegezem reád tekintetem.

Vajh' mi jár a fejedben, nem tudhatom,
Egyediek vagyunk ez nem is vitás.
Szorosan ölelsz, dúdolsz, meghallgatom,
Bámulatos köztünk e kölcsönhatás.

Mi ez – talán nem a hatodik érzék,
Kitaláljuk egymás titkos vágyait,
S egymást szemeink vágyón megigézték,

Megvetettük a szerelem ágyait,
Múzsáink a bujaságot idézték,
Elfeledtük létünk baljós árnyait.

Fehér Katalin: Milyen az ember

Ó, mily' kínos kérdés, én ezt belátom,
A vélemény szubjektív azt is tudom.
Érzéseimet az égbe kiáltom,
Az emberi közönyt már nagyon unom.

Egyedi az ember, individuum,
Isten a képére formálta egykor.
Közös életterünk, de más az utunk,
Mi követünk el hibát nagyon sokszor.

Néha oly' büszkén a föld felett járunk,
De a zúgó szél felkap, messze repít.
Biztonságban élni, ez a mi vágyunk,
A szeretet hiánya elkésérít.

Az embert megfejtteni sosem lehet,
Kísérletezz, egy próbát bárki tehet.

Szegediné Fekete Edit: Ember

Súlytalan vagy, mint a lebbenő pehely,
Üres korsó, vagy félig töltött kehely.
Mindegy is tán, egyedi minden lélek,
Ha rosszul mozdulsz, megsebez a vétek.

Hegyeket bontasz, vagy karod erőtlen,
Tested porlik, a teremtés időtlen,
Határtalan világ, a vége messze,
Hiába száll bolondul örült eszme.

Csöndesülj ember, te hiú, te dőre,
Ne szegülj ellen, tekints az időre,
Saját útján a halandó végig megy.

Ülj le néha az árokparti kőre,
Könnyen sérül az ember gyöngé bőre,
Ha sziklákat hány az óriási hegy.

Szegediné Fekete Edit: Ha meghalok

Ha meghalok, a csillagok fénye vár,
Az éjszakai ég sötét, bársonyos,
Égitetek hada lassú táncot jár,
Néhány apró bolygó körém sompolyog.

Márványkemény az út, nem lotyog a sár,
A töretlen éles fény rám mosolyog,
Holdak forgolódnak, a csönd muzsikál,
A tejutak vize lágyan csobolyog.

Ha kérdezed mi lesz, csak Isten felel,
Érzed elszivárog a köznapi gond,
Az égi út végtelen felé terel.

A régi világod elmosódott folt
A lélek úszik halkán, már nem perel,
Az élet terhét nem cipeli a holt.

Z. Konkoly Juci: Létem a Földön...

Létem a Földön egy múltó pillanat,
lassan kibontom ajándék napjaim,
finoman nyitom, nekem mit tartogat,
szeretem próbára tenni szárnyaim.
Csendem tavában keresek biztatást,
hiszem, kezemben mindennek a kulcsa,
sohasem mástól várom a megoldást,
egyedül én tudom, bármilyen furcsa.
Gyermekeim kacaja, léteimet szövi,
s kezében nevet a jövő reménye,
ha majd, a hála léptemet betölti,
mondhatom: jó volt életem regénye.

A létem csak egy pillanat volt csupán,
boldogan zárok kaput magam után.

Egri Erzsébet: A lét örök

Te tudtad, most is tudod, a lét örök,
bár levetetted kínzó földi ruhád.
Nem akartál kábultan elosonni,
szemtől szembe, bátran vártad a halált.

A test haldokolt, de a szellem szárnyalt,
hiába karolt a gaz kaszás beléd,
végső percig vallottad: az élet szép,
„...meg napocskás...meg gesztenyevirágos”.

Most, éjszakánként csillagokat gyűjtesz,
hajnalban fény vagy a harmatcseppeken,
nappal táncolsz a Nap aranytüzében,
lombos fák közt madarakkal énekelsz.

Az élet szép, a lét örök, visszatérsz,
tündér leszel – gesztenyevirág ölen.

/Barátnőm, Fodor Erzsébet, Zsóka, Zs2 emlékére

Idézet Zsóka utolsó soraiból:

„...visszatértem... kripli létem – köszí egészségügy – elkezdem fel-számolni és kezdek embert faragni magamból ...s meglásd emberre válsz fiam. A "csak minél kevesebb gond legyen vele-leszedáljuk" bogyó kiűzve, és innentől fogva bármi költözik belém, nem érdekel. Sosem féltem a haláltól, békében vagyunk, de önként és dalolva nem megyek – küzdjünk meg minima. Teszem tovább hitem szerint... zörgő csontkollekcióna izmot majd kis husit ragasztani már kihívás – de hát sosem mondták, hogy eccerű a lét. Csak szép:) ...meg napocskás...meg gesztenyevirágos.”

Egri Erzsébet: Szerepek

Porszem vagyok, út göröngye közt bújva,
árok partján hervadó virág szirma.
Letört faág hanyagul félre dobva,
bokor levele, sírhalomra hullva.

Felhőt kergető, üvöltő szél vagyok,
ha úgy kell, orkánként, vadul tombolok.
Szakadó esőként földön táncolok,
patakokban hullámot korbácsolok.

Benne rezgek őzgida félelmében,
egy csecsemő síró tehetetlenségében,
fiú és lány ölelő szerelmében,
viasz-arcot borító szemfedőben.

Végtelenben zuhanok, emelkedek,
magammal cipelve a szerepeket.

Szabó Becherer Irén: Kegyelem

Kegyelmet kérek, Uram! Elfáradtam.
Túl szoros, túl nehéz nekem az iram.
Ments fel vaskos keresztm súlya alól,
könnyíts az utamon, vedd le vállamról.

Figyellek! – szólt az Úr – Mindig, és látom...
Ritkán fogadod el útmutatásom.
Szabad akaratban kaptál kegyelmet.
Nincs mit számonkérned és követelned.

Döntéseid következményét fogadd,
Hisz mindig te, magad választottad azt.
Hagyd abba, engedd el, ha már nem szolgál,
Hozz más döntést, válts utat, csak menj tovább!

Kezedben kegyelmed! Testeddel kaptad.
Én csak jóváhagytam, hisz így akartad!

Szabó Becherer Irén: Pesszimista szonett

Bizony elfelejtem, miért születtem,
miért is kell nekem több pénzt keresnem.
Már forog a vár díszes kacsalábon,
megnőtt az ökológiai lábnyom.

Tönkretettem saját élőhelyemet,
elvesztettem erőmet és hitemet.
Lehet-e még célja létezésemnek,
vagy tán' vége közelít életemnek?

Ha volna valahol egy piros szőnyeg,
oda mernék-e állni emelt fővel
cselekedeteimről számot adni,
tettemért felelősséget vállalni?

Mert elfelejtettem, merre indultam,
szeretést tanulni hogyan akartam...

Tekse Antal: Reggeli szonett

Látom, a reggel sárga fát varázsolt,
pedig az este híre-hamva sem volt
még az ősznek, és most a fenség kékje
mintha szomorúan nézne a földre,
és a récék is ringnak még a tóban,
a levelek se gyűlnek nagy csomókban,
nyájak a réten vígan bogarásznak,
a szelek se a hidegre vigyáznak,
csak egy zöld gesztenye hasadt ki csöndben
s egy kései villám kimúlt az égben,
holdarcú lányt űz a hajnali mámor,
idő-búcsúztató jön ki a számon.

És közben szemednél újból lett egy ránc.
És közben szememnél újból lett egy ránc.

Szerencsés Tünde: Földi lét

E Földön létem lassan végéhez ér,
Elillant gyorsan – úgy, mint a gyufaláng,
Lelkem boldog, eddig gazdag voltam én,
Szívemet nem szurkálja éles szilánk.

Csodás tegnapok íze, mit megéltem,
Zamata bennem él, tart fiatalon,
Vén idő hátán, jaj, el ne enyésszen,
Naponta zeng vággyal teli fohászom!

Mert annyi szépséges van benned, élet!
Szeretem még azt az arcod is, mi csúf,
Minden rezdülést, mit ember átélhet!

Bár egyre közelebb a sötét végzet,
Imám hallgattassék meg, ne legyen rút,
Majdan alázattal álok elébed!

Szell Magdolna: Kettősség

Olykor torpan, majd repít a képzelet,
szárnyalva kibontom csendes hitemet,
könnyedséggel mesélek a világról,
bár néha viasz olvad a szárnyamról.

Szavammal, mint esőcsepp nyomot hagyok,
ébresztő gondolatszikrákat szórok,
magot vetek, mutatom a lényegét,
virággal borítok kopár szirteket.

Lélekhalál aláhullni a mélybe,
lusta elmék zavaros tengerébe,
mert lehúznak göggel, dagályos szóval,
poshadó közönyük beszórna sóval.

Fej és írás egy oldalon nem lehet,
mégis kettősük alkot egy egészet.

Mazál Ferenc: Esély a változásra

Oly egyedül vagyok, magányos árva
Styx partján Kharón ladikjára várva.
Emlékek rajza, életem képtára
homokban porlad, int megújulásra.

Mennyi alak, történet, könnyek árja
itt sorakoznak rendben elmondásra.
Nincs kacagás és nem jár senki szája
türelmesen, csendesén vár sorsára.

Tekints csak megegyezések százára
gondolj életünk közös viharára.
Visszanézni segítenek álmokra
fátyol miként hullt kitűzött célokra.

Ám valaki rám szólt: figyelj e szóra
siattól, térj vissza, árnyékvilágba!

Mazál Ferenc: A felelet

Tavaszi szél – megszülettem, létezem
gyermekkorba lépeget ma életem
hosszú nyártól nem tart vissza félelem
sirokkóra felkészülten érkeztem.

„Ifjú lépj fel lázadóan”... a hitem
megmutatom világomnak ... elhittem
párt választunk, munkát ismét, kenyeret
ledaráltak, évek teltek, szeretet.

Őszi hideg napok bére lombhullás
deres határ, vezeklés, romló hallás
lám már közelít zúzmarával a tél
elmúlásról dadogó, suttogó szél.

Ember, válaszolj! Várom feleleted.
„Megbántad e?” – szól a lelkiismeret.

Mazál Ferenc: Emlékezés

Égbolt festőjeként fent hiányoztál
ma bárányfelhőt, szivárványt rajzoltál
megdermedt álomból fel sem riadtál
árnyékvilágban űrt mögötted hagytál.

Vittek parancsra, nem tiltakozhattál
ismét sürgős feladatra akadtál
szedelőzködtél sebesen, rohantál
váratlan volt, így el sem búcsúzhattál.

Derűvel, mosollyal kértél, büntetted
önzetlen barát mindig segítettél
ha lehetett testvérként viselkedtél.

Emlegetve tetteid, minden mókád
míg élünk barátaid emlékszünk Rád
eltávoztál innen, de közöttünk élsz.

Szabó Edit: Életnek célja veled

Nem tudod feledni életed soha
bár hosszú utadon köveken lépsz át,
Megbotlasz néha, ámde újra felállsz
cél van előtted, létek gondolata.

Hosszú göröngyös úton léptek sora,
panaszra nyílt ajkad néma kiáltás,
a méla csendben ki hallja meg jaját,
mosolyod mélyén szól az erő szava.

Szemed előtt látod sorsnak értelmét,
egyedül nevelt gyermekek életét,
szíved mélyére nyugalom költözött.

Köréd mélyednek éjszakai fények,
lelked kitárul, az élet ígéret,
vénülő fejedbe a remény köszönt.

Szabó Edit: Lelked nyisd

Fordul világ, előttem van rejteke,
gondolatom most is ott jár előtte,
mesze téved tekintetem előre,
nem élhetek reményekben örökre.

Sóhajtasom átrepül az egeken,
hozzád érhet, túl mehet a fellegen,
eszedbe jut szavaimnak ereje,
benned rejlik a messzi végtelenbe.

Nem felejtet az időnek asszonyát,
elengeded az időnek vasfogát,
perelj velem, de két szemed ragyog rám,
szíved mélyén legbelül van boldogság.

Nyisd meg ajtód a lelkednek bugyrában,
hidd el, magad nem vagy a nagyvilágban.

Birta Angéla Angi: Kárunkra téve

Emberek vagyunk, néha túl bűnösek,
A gőg bepiszkít és mássá kovácsol.
Egymás gondjait persze nem érthetjük,
Meg sem próbálunk könnyíteni azon.

Ítélezünk, osztjuk vég nélkül a gúnyt,
Magunkra büszkén, megnyugodva nézünk.
Másokkal fürdetjük piszkos talpunkat,
Miközben készül még ütni is kezünk.

Jól tudjuk belül, mit nem szabad tenni
Mégsem hagyjuk a gonoszat elmenni.
Inkább magunkhoz szorítjuk még jobban.

Nehogy a távozásért legyen majd baj.
Keresni kell azt, kit lehet bántani,
A ma embere így tud elpusztulni.

Kertész Nóra: Szonett a „sártekéről”

Évezredek rakódnak... múltó percek
megtestesült vég-anyaga elporlik,
mély tengerek kavicsain mosódik
egy téretlen, vak űrbe zárt egységben.

Fénnyel bolyongó világmindenségben
a sok parányi lélek-energia
színesen szétszóródott lenyomata
a föld hátán tévelygő embereknek.

Átalakul, majd előlről kezdődik
az élő s holt végzetek kövülete:
foszlik, növekszik egy végtelen gömbben,

mint időtlen időkön pörgő körív,
melynek pusztuló veszte lesz értelme,
miért létezik e bolygó sárteke...?

Reményi Tamás: Hol az Igazság?

Hiábavalóság minden jó tanács,
Szinte, majd minden korosztály már issza...,
"Borban az Igazság"...,mondja a Fáma,
Ezt magyar ember igen jól tudja már!

A mértéktelen ivásnak ára nagy,
Idővel meglesz annak is a bőjtje,
Hamarost viszik azt a temetőbe,
Családja így árván marad örökre!

Mértékkel iszogatva a borocska,
Finom ital, gyógyszer és jó egészség,
Megmarad az Élet, és a Reménység!

Elmondottam hol bújt meg az Igazság,
A nagy Természet elrejtette borban,
Ki azt megissza, érzi majd, hogy hol van!

Márta Bosnyákné Harpauer: Életem

Megszülettem, mert egyszer így akartam.
Bárt nem sok híja, hogy ott is maradtam.
Sorsom másképp rendelte, most itt vagyok.
Létemmel talán, valami jót hagyok.

Küzdöttem keményen s féltem feladom.
Fontos-e vagy sem, hogy vagyok nem tudom.
Majd az idő egyszer igazol engem.
Értelemmel tölti egész életem.

Addig is megteszem, amit csak lehet.
Legjobbat magamból mindig kihozom.
Ha nem sikerül? Feladnom nem lehet!

Ki vagyok? Hogy magam fontosnak tartom?
A sorsom talán lényegtelen lenne?
Mi volt a cél? – A végén én is megtudom!

ISBN 978-615-5539-21-3

